

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
ΠΑΣΧΩΝ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ὁ π δ

Θ. Χοῖδάρ Θεσσαλονικέως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

1846.

Ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ κυθροῖς Κυρίου.

Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους κεφ. 5: § 4.

*Διάτοι τοῦτο πρῶτοι τῶν καρπῶν ἡμεῖς ἀπολαύομεν,
ἀσεβεῖς, θρασεῖς, ἀκολάστους, ἀπειθεῖς, βαναύσους
ἐκτρέγοντες τοὺς παῖδας.*

Χρυσόστομος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ αὐτῆς —

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Καθηγητάς, Γυμνασιάρχας
καὶ Σχολάρχας.

Οἱ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως συναδελφοὶ ὑμῶν, τῶν
ὁποίων ἐστὲ καὶ ὑμεῖς μαθηταί, συνεθίζοντες νὰ ἐκ-
τρέφωσι μᾶλλον τοὺς μαθητάς αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ
νουθεσίᾳ Κυρίου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διδα-
σκαλίας αὐτῶν, ἀποκλειστικῶς τοῦτο ἔπραττον, ἐφε-
στώσης τινὸς μεγάλης δεσποτικῆς ἐορτῆς, καθ' ἣν
παύοντες δι' ὀλίγας ἡμέρας πᾶσαν διδασκαλίαν ἐξωτε-
ρικήν, ἐδίδασκον τοὺς μαθητάς αὐτῶν τὰ τῆς ἐορτῆς
ἐκείνης· διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ἀπέβαινον καὶ
θεοσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι τῆς ἀναγκαιοτάτης ταύτης
διδασκαλίας μετὰ τὴν ἐπανάστασιν παραμεληθείσης,
καὶ τῆς θύραθεν διδασκαλίας ὅλως ἐπικρατούσης, ἡ
νεολαία ἡμῶν, τὸ στήριγμα καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῆς
κοινωνίας ὅλης, ἀποδαίνει, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ
τὸν χρυσόστομον ἀσεβῆς, θρασεῖα, ἀκόλαστος, ἀπει-
θῆς καὶ βάνανσος, διὰ τὰ ὅποια, ὥς κάλλιον ἐμοῦ γινώ-
ρίζετε, μεγίστας ὑφέξομεν τὰς εὐθύνas καὶ πατέρες
καὶ διδάσκαλοι· πατὴρ καὶ γὰρ κατὰ θείαν εὐδοχίαν τέ-
κνων πολλῶν, ἐπιθυμῶν χάριν αὐτῶν, καὶ τῆς νεο-
λαίας ὅλης νὰ σταθῇ μέχρις ἐδῶ τὸ κακόν, καὶ νὰ ἐ-
πανέλθωμεν εἰς τὰ πάτρια ἡμῶν, τὰ καὶ σωτηριωδέ-
στερα, προκειμένης ἤδη τῆς μεγάλης ἐορτῆς τοῦ Πά-

σχα, ἐπεχείρισα νὰ κάμω κοινήν διὰ τοῦ τύπου τὴν τραγωδίαν, ὁ Χριστὸς Πάσχων, Γρηγορίου Ναζανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου, ταθαμμένην οὔσαν εἰς τὰ ἅπαντά του, καὶ ἀγνοουμένην σχεδὸν παρὰ πάντων. Ἀπόκειται δὲ ἤδη εἰς ὑμᾶς Κύριοι νὰ θρέψητε δι' αὐτῆς τοὺς μαθητὰς ὑμῶν δι' ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα, συγχωροῦντές μοι, δι' ὅ,τι ἐτόλμησα νὰ σᾶς δώσω ἀφορμὴν εἰς τοῦτο ὁ πολλοστός ἐγὼ ἐν χιλιάσιν Ἰούδα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Μαρτίου 1846.

Θ. Χοϊδάρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐπεὶ δ' ἀκούσας εὐσεβῶς ποιημάτων,
Ποιητικῶς νῦν εὐσεβῇ κλύειν θέλεις,
Πρόφρων ἄκουε νῦν τε κατ' Εὐριπίδην·
Τὸ κοσμοσωτήριον ἔξερῶ πάθος,
Ὅθεν μαθήσῃ πλεῖστα μιστικῶν λόγων,
Ὡς ἐκ στόματος μητροπαρθένου Κόρης,
Μύστου περιμμένου τε τῷ διδασκάλῳ·
Πρώτην γὰρ αὐτὴν νῦν παραστήσει λόγος,
Μητροπρεπῶς θρηνοῦσαν ἐν καιρῷ πάθους·
Πότμουτε τὴν πρόφασιν ἀρχῆς ἀπ' ἀκρης
Στέρουσαν, ὡς φανεῖσαν ὄντως αἰτίαν,
Τοῦ Μητέρ' αὐτὴν τοῦ Λόγου χρηματίσαι,
Καὶ νῦν ἰδεῖν πάσχοντα τοῦτον ἀδίκως.
Εἰ μὴ γὰρ ἐσθάλημεν ἀπροσεξία,
Οὐκ ἂν κατεκρίθημεν ἀρχῇθεν μῦτον·
Καὶ μὴ διεφθάρημεν ἐρπετοῦ δόλῳ,
Μήδ' ἢ φθοράτ' εἰσῆλθε θηρὸς ἀπάτη,
Καὶ πότμον ὑπέστημεν ἐνδίκῳ κρίσει,
Ὡς μὴ τὸ κακὸν ἀδιάφθορον μένῃ,
Οὐκ ἦν βροτωθῆναι τε, καὶ τλῆσαι μῦτον,
Τὸν ζωοποιὸν δεσπότην Θεὸν Λόγον,
Ἀφθαρτίστοντα τὸ φθαρὲν φιλαγάθως,
Καὶ ζωοποιήστοντα τὸ βροτῶν ἅπαν.
Μένοντος αὐτοῦ δ' ἀκενώτου τοῦ Λόγου,
Ἥδ' οὐκ ἂν ἐκπέφηνε Μήτηρ Δεσπότην·
Καὶ τότε νῦν ὀρώσα πάσχοντ' ἀδίκως,
Θρηνοῦσ' ἀρηλάλαξε, τετρυχωμένη.
Πρόσωπα γοῦν τοῦ δράματος εἰσὶ μοι τάδε,
Μήτηρ Παναγνος, παρθένος μύστις, Κόρη
Αἰ συμπαροῦσαι μητρὶ τῇ Δεσπότην.

ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΕΟΤΟΚΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΣ.

ΙΩΣΗΦ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ Ἀρχιερέων.

ΧΟΡΟΣ Παρθένων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

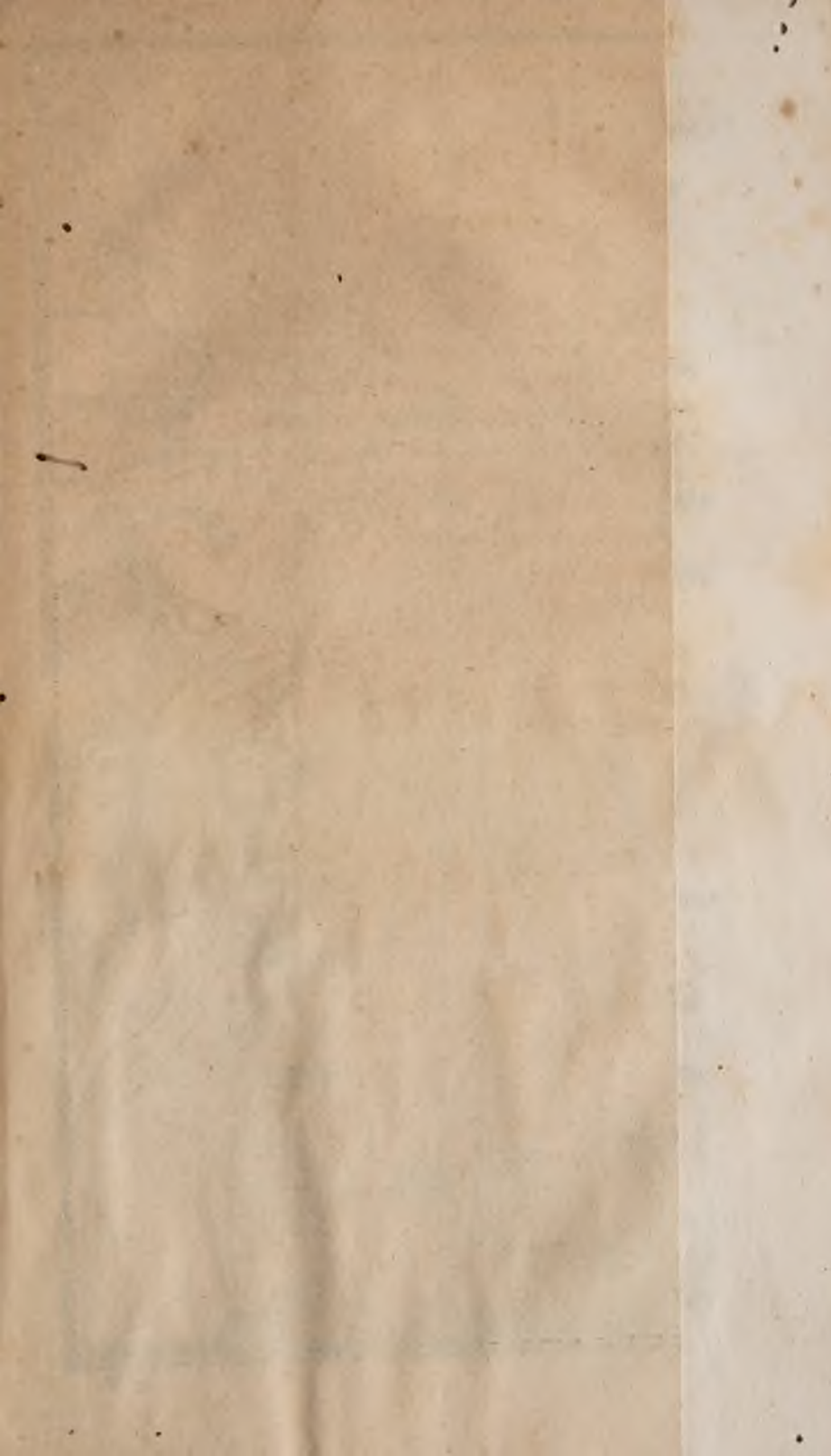
ΘΕΟΛΟΓΟΣ.

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ.

ΦΥΛΑΚΗ.

ΠΙΛΑΤΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

Γρηγορίου Ναζαρχηνοῦ τοῦ Θεολόγου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

Θεοτόκος

Εἴθ' ὦφελ' ἐν λειμῶνι μήδ' ἔρπειν ὄρις,
 Μήδ' ἐν νάπαισι τοῦ δ' ὑφεδρεύειν δράκων
 Ἀγκυλομήτης· οὐ γὰρ ἐκ πλευρᾶς φῦμα,
 Μήτηρ γένους δύσηνος ἡπατημένη,
 Τόλμημα τολμᾷ παντότολμον ἀνέτλη,
 Ἔρρους ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη,
 Θεώτεως πεισθεῖτα τυχεῖν αὐτόθεν,
 Οὐδ' ἂν φαγεῖν πείσασα καρποῦ τὸν πόσιν,
 Τοῦ μηδὲ συμφέροντος αὐτίκα σέβει,
 Λειμῶνος ἐξώκιστο τοῦ πανολδίου,
 Λύμην κατακριθεῖσα, καὶ λυγρὸν μόρον,
 Μήτηρ τέκνων τ' ἤκουσεν ἐκ δυσκοιτίας
 Μογостоκοῦς, ὠδίτιτ' ἐμπαρειμένη,
 Ἴδρωτ' ἂν ὥκει τήνδε γῆν ὀλεθρίαν
 Σὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν ἄρᾶς ὑστάτης,
 Ἄπερ τεκεῖν ὄριστο λύπαις καὶ στόνοις,
 Διαδοχὰς τε παραπέμπειν τῷ βίῳ,
 Διαλλαγὰς τ' ἐντεῦθεν εὐρεῖν ἐξόχους.
 Οὐδ' ἂν γένοςτ' ὀλωλεν ἀνθρώπων ἅπαν,
 Καὶ τὸν δυνατὸν ἀλθανεῖν ἐπεισέ πως,

Ἀγαθότητι δαπέδῳ καθιέναι,
 Καινῶς βρωτωθῆναί τε, καὶ τλῆναι πάθος·
 Οἷδ' ἂν ἐγὼ πέφυκα μήτηρ παρθένος,
 Καὶ νῦν ἐκλυον υἱὸν ἔλκεσθαι κρίσει,
 Οὐράνιον, γήινον ἀγκραιφνῇ γοναῖς·
 Ἴδεῖν τ' ἔφριττον τόν δε καθυβρισμένον;
 Ἄτερ δαλῶν φέρουσα, φεῦ, δεινὴν φλόγα,
 Ἥ σφόδρα μαιμάσσει με, καὶ στροβεῖ κέαρ,
 Καὶ καρδίαν δίεισιν, ὥς ῥόπετρον μέγα,
 Ὡς νητρεκῶς ἤυσε Συμεῶν γέρων,
 Τηλευκόποις ὄμμασι πάντως προβλέπων.
 Ἦπου μεγίστη γίνεται σωτηρία,
 Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ,
 Τὰ πάντα συμφέρουσα τῷ δ', ὥσπερ θέμις,
 Μηδὲ πρὸς ἄλλου πρόφασιν τινα κλύη,
 Ἄλλ' ἐπὶ συμφρονοῦσα γνησίῳ πόσει·
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ καίρια,
 Αὐτῆς προδοῦσης ἄνδρα, καὶ κράτους κλέος·
 Φιλεῖ γὰρ ὕβρις ἢ πάλαι τίχτειν νέαν.
 Ἐκ δακρύων δάκρυα καταλείβεται,
 ὣν οὔτε μέτρον, οὔτ' ἀριθμὸς ἐστὶ τις.
 Κακῷ γὰρ κακὸν εἰς ἀμιλλαν ἔρχεται·
 Ὅθεν πότνια φύσις ἡτιμωμένη,
 Στένει, κλάουσα συμφορὰς πεφυρμένης,
 Διδοχὰς τε τῶν ἀφερτάτων πόνων,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον·
 Ἐπεὶ πρὸς ἐχθροῖς ἦσθετ' ἡδίκημένη,
 Καὶ μητρὸς αὐτῆς πρωτοπῆμος βλάβη,
 ὣς πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθον' ἐκγονοί·
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δεξιᾶς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεὸν μαρτύρεται,
 Ἐγὼ καὶ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὕπο,

Οἷον πατρώων μὴ λιπεῖν ἐσθλὸν χθόνα·
 Στυγεῖ δὲ κόσμον, οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται·
 Εἰς τοῦτο γὰρ νῦν ἐκδέσθηκ' ἀλγηδόνας,
 Ὡσθ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε, γῆτε καὶ πόλῳ
 Λέξαι μολοῦσαν δεῦρο φύσει βλάβας·
 Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόνων,
 Τίκτουςα, μὴ τίκτουςα, φεύγουσ' αὐτόκοις
 Δύστην· ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
 Τίκτουςαν, οὐ τίκτουςαν, ὥς ὑπὲρ λόγον·
 Τόκον γὰρ ἔγων ἄτοκον, τί γὰρ φράσω;
 Πόνους φυγοῦσα, καὶ φθορὰν νῦν, καὶ πάθη·
 Οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίφογον φάτιν
 Τινὸς πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον, ἢ χαλκὸς βαφάς.
 Οὐ γὰρ κορείης ἅμυχ διέφθειρέτις,
 Καὶ παῖδα πῶς ἔτικτον; ὦ θάμβος μέγα.
 Υἱοισμένον δὲ τὰ νῦν πῶς οἶσω βλέπειν;
 Πόνους φυγοῦσα, πῶς ὀδυνῶμαι κέαρ;
 Ἀνηλάλαξα, πῶς πάλαι χαρᾶς ὕπο,
 Ὅτ' ἦλθεν εὐάγγελος, ἀγγέλλων τόκον,
 Φράζων ἄλυξιν δυσμενῶν βροτῶν γένει,
 Καὶ γηθόσυνον χάρμα μοι φέρων μέγα.
 Λόγοις δὲ τοῦδ' εὐπλαγκτος οὐκ ἐφαινόμην·
 Πεισθεῖσα τῷ φέρωντι θέσκελον φάτιν,
 Οὐχὶ σφάγιον μηνύουσάν μ' ἔκτεκεῖν,
 Ἀλλ' ὥς ἀνακτα γῆς τε καὶ παντὸς πόλου·
 Ὅμως δ' ἔθρον καὶ γυναικείῳ νόμῳ,
 Ψυχῆς τ' ἐπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης,
 Λάκουσ', ἀνευφημοῦσθαι τὴν ἀγγελίαν,
 Θυρήαγον φέρουσάτ' εὐώδη φλόγα,
 Οἷον θύειν φράξουσιν οἱ θεοπρόποι,
 Ζῆλον ἔμπυρον, πνεῦμα συντετριμμένον,
 Ἐρωτάτ' εὐκάρθετον ἔνθερμον λίαν,
 Ἀθυσίαν οἶδαμεν εἰσημουμένην·

Καί πῶς στροβειῖμου σπλάγχνα νῦν δοιμὸν βέλος,
 Κἀγὼ πρόθυμος ἐννυχος δραμεῖν θέλω,
 Ἰδόντε παιδὸς ἦν κακωτύνην πάθοι,
 Αὐται δ' ἐπεισάν μ' ἡμέρας μέμνειν φάος.

Χορὸς Δέσποινα ! νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει.

Θεοτόκ. Ἄνδρες τρέχουσιν ἐμρανεῖς ἔξω πύλης·
 Τί δ' ἐστί; μῶν γε δυσμενῶν ἀγγέλλεται
 Λόχος κρυαῖος ἐστάναι κατ' εὐρρόνην ;

Χορ. Ἐννυχος ὄχλος ἐν θορυβῷ συρρέει,
 Στρατὸν, πόλιν τε πᾶσαν ἀν' ὄρσην βλέπω,
 Λαμπτήρας εἰσφέροντα, καὶ πολλὰ ξίφη.

Θεοτόκ. Καὶ νῦν πρὸς ἡμᾶς νῦν τις ἐν σπουδῇ ποδὸς
 Στείχει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι·
 Ἴδω, τί λέξει, καὶ τίν' ἀγγελεῖ λόγον.

Χορ. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτη παρθένε.

Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοῦκ' ἀνώνυμος,

Ἄγνῃ κέκληται, τῆς δε γῆς ὅσοι πέδον

Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὀρῶντες ἡλίου,

Τὰ νῦν δὲ τάλαιν' ἢ πάλαι μακαρία.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; ἥπού τις μ' ἀποκτεῖναι θέλει ;

Χορ. Οὐκ, ἀλλὰ παῖς θνήσκει σὸς ὑπ' ἀλαστόρων.

Θεοτόκ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας γύναι·

Χορ. Ὡς οὐκέτ' ὄντος υἱέως, φρόντιζε δῆ.

Θεοτόκ. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;

Καὶ πᾶν μεθήσεις ἀπρεπὲς ῥῆμα φέρειν ;

Τὸν ὄντ' αἰεὶ γὰρ, μηκέτ' εἶναι, πῶς λέξεις ;

Εὐφημος ἴσθι, κἄν τις σοι χρεῖα λέγειν,

Λέγ', ὥς προσήκει, μηδ' ἀτιμάσῃς θεόν.

Γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔδλαστέ μοι·

Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἶμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ·

Θανεῖν τὸ ἀθάνατον, οὐκ ἔχει λόγον·

- Ἐπικτον αὐτόν, οἶδ' ὥς ἐγεινάμην.
Χορ. Ὡς τλήμων, οὐκ οἶσθ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
 Καὶ τοὺς δε κινεῖς, κἀναμοχλεύεις λόγους·
 Ἡοῦς φανείσης, υἱέως γ' ὄψει μόνον,
 Ὡς πάννυχον κρίνουσιν οἱ μισαιφόνοι.
 Καί τοι δέδορ' ἐνθάδε τῶν παιδός τινα
 Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ' ἡρεθισμένον,
 Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς τὸν δ' ἰθύοντα δρόμον.
 Δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγέλλει, παρῶν.
Θεοτόκ. Τί δή ποτ' ἄρα σηῖναι νέον θέλει;
Χορ. Ἴδω, τί λέξει πνευστιῶν οὗτος θέλει;
Ἀγγ. Ὅττοτοί.
 Καλλίστη, πότνα, σεμνοτάτα Μάρια,
 Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
 Ἀπωλόμεσθ' οὐ δυσμενῶν τάχ' ὑπό του.
Θεοτόκ. Τίνα θροεῖς αὐδάν, τίνα βοᾷς λόγον;
 Ἀγ' εἰπέ, τίς φοβεῖ σε φήμ' αὐθις νέα;
Χορ. Ἐκλυες, ὦ, αἴες, ὦ, ἡκουκας δε,
 Ὅς παῖδα σὸν προῦδωκε τοῖς μισαιφόνοις;
Θεοτόκ. Πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν;
 Τίς ἐστὶ; μῶντις τῶν φιλεῖν εἰλπισμένων;
Χορ. Ἀργυροδέκτης, θυτροπος μύτης λέγει,
 Ἀργυροφύλαξ, ἀργυροτροπῆς πλέον.
Θεοτόκ. Οἴμοι! τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν,
 Εἰ τοῖς φιλεῖν δοκοῦσι καταιργάσμεθα·
 Ἥπου τετόλμηκ' ἔργον ἀτολμον τάλας.
 Τί δ' ἐγκαλῶν προῦδωκε παντιεργέτην;
 Ἥ τίς λαβὴ δράματος ἦν τῷ μινδλη;
Χορ. Ἀκουε τοῦδ', ὅς σοι τρανῶς πάντ' ἀγγελεῖ.
Ἀγγ. Ἀκουε τλήμων ἢ τὸ πρὶν πανολβία,
 Ἀκουε, οὗς σοι δυστυχεῖς φέρω λόγους.
Θεοτόκ. Αἰ, αἰ, διαιχόμεσθα δῆλος εἰ λόγῳ·

Κακῶν γὰρ ἦκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

Ἄγγ. Κακῶν μὲν, ἀληθῶν δ' ὁμῶς. τί γὰρ φράττω;

Ἐπεὶ τὸ πάσχα καινὸν, ὡς ἔφη, φάγοι,

Μύσταις ἄριστον παραθεῖς δεῖπνον μέγα,

Δείξας τ' ἐν αἰνίγμασι τὸν αὐτοῦ πράτην,

Ἐπειτα νίψας τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας,

Ἐξεῖσιν, ὡς εἴθις, ἐλαιῶν εἰς ὄρος,

Εἰπὼν τοῖς μύσταις πάνθ, ἃ νῦν πάθοι·

Καταρτίσας πάντας τε μυσταγωγίαις,

Πολλοῖς ξὺν ἄλλοις καὶ τὰδ' εἶπε πρὸς θεόν.

Πάτερ μέγιστον νῦν πάρασχέ μοι κλέος.

Τὸ παρὰ σοὶ γὰρ μὴ λιπὼν ποτε κλέος,

Εἰς μεῖζον ἤξω, δυσμενῇ κτανὼν βροτῶν,

Ἐθνητε διδοῖς πάντ' ἔχοντι πρὸς σέθεν.

Λαβὼν δὲ πάντας, χ' ὡς ἀριστεῖον σφέων

Ὑπερχρεμασθεῖς, αὖγε σαῖν χεροῖν νέμω·

Κυδρούμενος δὲ τοῖς ἀριστεύμασί μου,

Κάλει φίλους εἰς δαῖτα, μακάριος εἶ,

Μακάριος τοιάδε διειργασμένος.

Ὁ δ' αὖθις ἀφίησιν, ὡς βροντῶν, ὅπα,

Δηλῶν κλεισμὸν αἰθεροτρόμῳ βοῇ·

Καὶ πρὶν κλείσας, νῦν κλείσωτε πλέον.

Ἐπεὶ δὲ μύσταις ταῦτ' ἐνηγήθη ξένως,

Ἦκει πρὸς αὐτοὺς ἐν τόπῳ τοῦ χειμάρρου,

Πρὸς κῆπον, ἧχι πολλάκις συνήγετο,

Ὅν οὐδ' ὁ πράτης ἀγνοῶν, νυκτῶν μέσον

Ἐφθασεν, ὄχλον τῶν μισαιφόνων ἄγων,

Ξιφηφοροῦντας. καὶ φρονοῦντας ἐν θράσει·

Ὅς καὶ προτιῶν, ὡς φίλος διδασκάλῳ,

Ῥαβὶ προσειπὼν, χαῖρ, ἐφίλει δυστρόπως·

Θεοτόκ. Φεῦ, Φεῦ. Τί χειρόν τοῦδε τολμήσειέτις;

Τί γοῦν πρὸς αὐτὸν ἀντέφητε παῖς ἐμός;

Ἄγγ. Οὐκ εἶπεν οὐδέν, πλὴν, ἐταῖρ', ἐφ' ᾧ πάρει;

Ἄφαρ δ' ἔβαλλον χεῖρας οἱ μαιφόνοι·
 Ἄμμες δ' ἀφέντες, ἄλλος ἄλλη φεύγομεν.
 Πέτρος δ' ὁ κλεινὸς καὶ λόγοις ἀπείπετο.
 Μόνος δ' ἐπιστήθιος εἶπετ' ἀτρέμας·
 Ἔδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πεπυθέναι,
 Σιγῇ λέγοντος, ὥς πρὸς αὐτὸν ἡρέμα
 Τὸν δύστροπον πράτην γε τοῦ διδασκάλου·
 Τῆς ἀσεβείας, ὦ τάλ', οὐ φοβῇ Θεόν;
 Οὐ θεσμὸν αἰδῇ τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας;
 Ἀδάμ τε τὸν σπείραντα γηγενῇ στάχυν,
 Καὶ Πατριάρχας ἐκλελεγμένου γένους;
 Μύστης φανείς σὺ, συμμαθητὰς αἰσχύνεις.
 Τὸν μυσταγωγὸν, φεῦ, προδοῦς ἀργυρίου,
 Προὔδωκας αὐτὸν εἰς φόνον μαιφόνοις·
 Οὐκ εἶπεν; οὐ σῆς προϋνόησατο φρενὸς,
 Σκοπεῖν, ἐφ' οἷσι νῦν ἐκὼν ἀλγύνεται;
 Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγαροῦν γνοίης τάχει·
 Εὖγ' ἴσθι, πατὴρ εὐτεβὲς θάλπει γένος.
 Εἰ μὴ γὰρ ὄρκοις Ἀβραάμ ὑπεσχέθη,
 Οὐκ' ἂν ποτ' ἔσχε, μὴ τὰδ' ὑπεξιέναι,
 Κἀντεῦθεν ἡμῖν ἀποδοῦναι τὴν δίκην.
 Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν τὰδ' ὑποστῆναι πάθη,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνοντα κἀντεῦθεν μέγα;
 Νῦν δ' ἐκ χθονὸς μὲν ὧκ' ἂν ἔρχηται πάλιν·
 Καὶνῶς ἄνεισι, σίγη, δέξεται κρίσιν.
 Ἀλγῶν, ἀθυμῶν πατρὶ σὴν ἁμαρτίαν,
 Λαοῦ τε τοῦδε μαϊνόλου τολμηρίαν,
 Ὡς καὶ προσεῖπε Δαυΐδου γλώσση πάλαι,
 Οὐκ ἀγνοῶν τι καὶ πρὸ τῆς τολμηρίας,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαίαν ἐνδόξων λόγων,
 Ἔργων τε κλεινῶν μυρίων θαυμασίων·
 Ὅψεσθε δ' ἐν πατρὸς μολοῦντ' αὐθις χλῆει,

Κρίσιν φέροντα ζῶσι καὶ τεθνηκόσι,
 Καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ κατ' ἀξίαν.
 Πῶς γοῦν προσόψει σῦτε καὶ μαιφρόνοι;
 Ἥ ποίαν οὐκ ἐκτίσεται ἔνδικον τίσιν;
 Πλήν καὶ πρὸ τοῦδε τίσεται ἔνδικον τίσιν,
 Εἰ μὴ χέρας νίψεσθε τὰς μαιφρόνους,
 Ἄς, ἢν θέλητε κἀντανῦν ξυνιέναι,
 Αὐτὸς ῥυτιεῖ νάμασιν ἀπομόρξεται.
 Ἥ σῆς γε τόλμης νῦν μάθης γεγευμένος,
 Σὺ σοὶ δὲ καὶ πᾶς τῶν ἀλκαστόρων ὄχλος.
 Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν,
 Ἥν μή τι πάθῃς, ὣν φόβος πολὺς κραταῖ.
 Καγὼ προφήτης τῶν λόγων γενήσομαι.
 Ἄλλ' ἐκ ποδῶν ἀπιθι καὶ στυτοῦ πέρι
 Φρόντιζε, αὐτοῦ δ' αὐτὸς εὐγε θήσεται.
 Σὺ δ' ὥσπερ εἰκός, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
 Πρώτως κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένος,
 Πύδῃμ' ἐς ἄβυσσον κρατερὴν οὐρήσας τέχνα,
 Λύπῃ παχυνθεῖς, ὥς προδοὺς ἀργυρίου,
 Καὶ νάμα πυρός παμφάγου σε δέξεται.
 Οὐ γὰρ θέλεις νῦν ἐκρυγεῖν τιμωρίαν.
 Καὶ τῶν δε τεύξῃ, προὔνέπω δέ σοι τάδε·
 Οὐ σ' ἡ πλοῦστα λιμπὰ ὄψεται θεοῦ.
 Οὐ νεκρεγέρτου νεκρέγερσιν κατίδοις.
 Ἔς γὰρ τοσοῦτον μωρίας ἀφικαίεις,
 ὥς τ' ἐξὸν αὐθις δεῖν' ἐλεῖν βουλευόμενα,
 Καὶ πάντ' ἀφέντα, προσπεσὺν διδασκάλῳ,
 Καὶ τῶν βλεφάρων θερμὰ χῦσαι δάκρυα,
 Βρόχον κρεμαστὸν ἐξαίφεις ἀγχόνῃς,
 Ψυχὴν ἀφεῖλαι τοῖς βροχώμασι, τρέχων.
 Ὅμως δὲ καὶ τῷ δ' οὐκ ἀπειρηκώς σε πῶς,
 Σώσῃ, τὸ σὸν γε προσκοπούμενος κέαρ.

Οὐ γὰρ δύναται ἂν ἀγαθός που μὴ μένειν,
 Ἄλλ' οὔτε μὴ θέλοντα κερδάναι θέλει,
 Οὐ γὰρ νόμον τίθησιν ἐν βροτοῖς βίαν.
 Ἦκιστα τοῦδε λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
 Ῥαγεῖς γὰρ αἰσχυρῶς, πάγκρακον ῥήξεις κέαρ.
 Ἄλλ' οὔτε ταύτη ταῦτα, μὴ σύπου δόκει,
 Ἔτ' εἰς ἀγῶνας σῦτε καὶ μισοφόροι,
 Καὶ πᾶσι συνδράσασιν οὐ σμικροὶ πόσοι.
 Αἰσθοίτο δ' αὐτῶν δῆμος ὕβριστῆς ἄπας,
 Ἦτοι θανόντος, ἢ φάος δεδορκότες,
 Οὐς νᾶμα πυρὸς αὖθις ὑποδέχεται.
 Ὅρθῶς λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ἔδῃ·
 Ἄκου' Ἰούδα σῶν κακῶν κατὰστασιν,
 Καί τοι προκόψω γ' οὐδέν, ἢ σκῆψιν μόην.
 Οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει.
 Ἐν τῇ προαιρέσει δέ, καὶ γνώμῃ βροτῶν
 Τὸ σωφρονεῖν, ἔνεστιν, εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ·
 Ταῦτ' εἶπεν, οὐκ οἶδ' ἄγγελός τις, ἢ βροτός
 Πρὸς αὐτόν, ὡς εἴρηκα, τὸν λογοπράτην·
 Θεοτόκ. ὦ γὰρ μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτύχαι,
 Οἷων λόγων ἄρρητον εἰσθήκουσ' ὄψα·
 Τάχ' ἐξ ὁπαδοῦ δρᾶμα, παῖ, κατηρτύθη,
 Ὅ πολλάκις ἔδειξας αἰνιγμῶ φίλοις.
 Οὐ γὰρ σ' ἔλαθε τῶν ὃ' ὁς αἴτιος κακῶν.
 ὦ παγκράκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
 Σὺ ταῦτ' ἔδρασας, σὸν προδοὺς εὐεργέτην;
 Σὰ ταῦτα δαῖμον. Τίς γὰρ ἂν ἄλλος ποτέ
 Ἐδρασεν, ἢ βούλευσε δυσμενῆς ἀήρ;
 Ὅλοιθ' ὁ δράσας, ἡ δίκη δ' ἐφίσταται,
 Αἰσχυρός τε μύστης ἀΐαν τίσει δίκην.
 Ἀργυραμοιβέ που συνείδη τῷ λόγῳ;
 Ἀρ' εἰπέτι ζῆς, θεινὰ ταῦτ' εἰργασμένος;

Οὐδ' ὑπὸ γῆς τάρταρα σὸν κρύπτεις δέμας;
 Δεῖ γὰρ τὰ νῦν, ἥ γῆς σε κρυβῆναι κάτω,
 Ἥ πυρὸς ἐν ῥιπαῖσιν αἰθέρος θανεῖν.
 ὦ μῦθος, ὦ μέγιστον, ἔχθιστον κακὸν,
 (Τὸν δεσπότην προδοῦσαν ἐξαυδῶ κάραν).
 Ἔτλης προσελθεῖν, ὦν φίλος, διδασκάλω;
 Ἦλθες πρὸς αὐτὸν, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς,
 Καὶ πατρὶ, καὐτῷ, παντίτ' ἀνθρώπων γένει;
 Πῶς, πῶς προτεῖπας; πῶς κατησπάσω, προδοῦς;
 Γλώσση προσηύδας, καρδίᾳ μίασμ' ἔχων;
 Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπειν,
 Καὶ γαῖαν ὦ χάκιστε τολμᾶς εἰσέτι;
 Ταῦτ' οὔτε θάρσους ἐστίν, οὔτ' εὐτολμίας,
 Εὐεργέτην προδόντα, τολμᾶν προσβλέπειν.
 Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πατῶν ἀναίδει'. Εὖ δ' ἐπεμνήσθην σέθεν,
 Καὶ τοι πρὸς οὐδὲν κέρδος, αἰσχύνην δέσου
 Καὶ μὴ παρόντος, κἂν θάνης, κἂν φῶς βλέπῃς.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
 Ψυχὴν, τάληθῇ, σὺ δέ, κοῦ κλύων, μάθοις.
 Μάθοις γὰρ, εὐρὼν τὴν κατ' ἀξίαν τίσιν.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
 Ἀκου' Ἰούδα τὰ πρὸς αὐτοῦ καλάσοι.
 Εἴλχυσεν ἐκ σκότους σε τῆς ἀγνοσίας,
 Ἔσωσέθ', ὑπέδειξε φῶς σωτηρίας.
 Δέδωκέ σοι χάρισμα πολλῶν θαυμάτων,
 Μύσταις ἔφησε καὶ σέ συνεδριάσαι,
 Κρίναιτε φυλὰς Ἰσραὴλ παντὸς γένους.
 Ἔθηκεν ἀργύρια πάντα χερσίσου,
 Ἐκοψέ σου πρόφασιν ἀναργυρίας.
 Ἐκλεπτες αἰεὶ, μὴ ὀκνεῖ λεληθῆναι.
 Ὅδ', ἅτε πανάγαθος, οὐκ ἤλεγχέ σε

Λόγοισιν, Οὐδέ πρὸς σέθεν κηκρούμενος,
 Εἰδῶς σε σαφῶς καὶ πρὸ τῆς τολμηρίας·
 Ἐνίψε καὶ σοὺς δυσμενεστάτους πόδας,
 Ἄρτου τρύφας τ' ἔδωκε δυσμενεστάτῳ·
 Καὶ ταῦθ' ὑπ' αὐτοῦ παγκάκιστ' ἀνδρῶν παθὼν,
 Προῦδωκας αὐτὸν, δῶρα δ' ἐκθήσω φόνου,
 Πολλῶν προσόντων· εἰ γὰρ ἦτοθ' ἀνάργυρος,
 Λαβὴν γ' ἂν εἶχες τῶν δ' ἐρασθῆναι τάχα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔχεις πρόφρασιν, οὐκ ἔχεις λόγον,
 Χεῖλη διάραι, καὶ κατεῖπειν αἰτίαν.
 Οὐ γὰρ τρостоῦτον σὺ δυνήσῃ πώποτε,
 Οὐδ' εἰ γένος πᾶν δαιμόνων σοι συνδράμη,
 Καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν·
 Ἐπεῖμιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταται κτίσις,
 Καὶ πάντες ἐγνώρισαν ἐκ τῶν πραγμάτων.
 Ἄλλ' ἤγξεν ἀγχόνη σε φιλαργυρίας,
 Ἡ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν πέφυκέ πως·
 Φρούδη δὲ πίστις ἡ πρὶν ἀπόλωλέ σοι.
 Τοιός τις φανείς, φῶς ὅραν τολμᾷς τάλα;
 Ἡ τὸν πρὶν οὐκ ἄρχειν Θεὸν δοκεῖς ἔτι,
 Ἡ ζυγὰ δίκης ἐν κενοῖς κεῖσθαι τὰ νῦν;
 Ὡ κακὸν ἔρνος, οὐποτ' εἰ ῥίζης βροτῶν,
 Πικρῶν δὲ ῥιζῶν φημί σ' ἐκπεφυκέναι,
 Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἴτα δὲ φθόνου,
 Φόνου, πέτμουθ', ἔσατε γῇ τρέφει κακά·
 Οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ Θεοῦ φῦνάί σ' ἐγώ,
 Εἰδυῖα καίπερ, ὥς τὸ πᾶν προαίρεσις·
 Θεὸς γὰρ οὐκ ἄκοντα σαώζει βίαι·
 Ὡ δύστροπ', ὦ κάκιστε καὶ μαιφόνε,
 Ὅσον πέπραχας, πεπρακῶς εὐεργέτην;
 Αὐτός σ', ὃν ἐλπίς παιδὸς εἶναι πατέρα,

Πρόρριζον ἐκτρίψειεν, οὐτάτας πυρί·
 Ἐρρ' αἰσχροποιῆ, φιλίας διαφθορεῦ·
 Ἀπέπτυσ', οὐδ' ἀπόντι σοι δεῖ συλλαλεῖν·
 Τὸν γὰρ δόλιον καὶ Θεὸς βδέλυσσεται.
 ὦ παῖ, τί δὴ χρυσοῦ μέν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπατας σαφῇ,
 Ἀνδρῶν δ' ὅπως χρή τὸν καχὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματος,
 Ἀλλ' αὐτὸς εἰδῶς, ἀγνοεῖν πάντας θέλεις ;
 Ὅλοιτ' ὅλοιτο πανδίκως κακεργάτης·
 Ἐρρ', ἔρρε, παγκάκιστε καὶ μαιφόνε·
 Ὅλλοι' ἐγὼ δὲ ζῶντα παῖδ' ἐπόψομαι,
 Κἂν νῦν στένουσα πολλὰ, καὶ πεπληγμένῃ
 Κέντροις ἀνίας, ἡ παντλήμων δακρύω·
 Γυνὴ γάρ εἰμι, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυν.

Χορ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ

Σίγα, σίγα, παῖδ' οὐκέτ' ὄψει ζῶντα σόν.

Θεοτόκ. Οἶμοι τί θρηνεῖς ; τίς δὲ δράματος λαβή ;

Χορ. Οὐκ οἶδ', ἔρικε δ' οὐ μακρὰν ὁδ' ἄγγελος,
 Λέξειν τὰ 'κείθεν σοῦ φίλου παιδὸς πέρι·

Ἀγγ. Ἐδοξε θανεῖν παῖδα σόν τῇ δ' ἡμέρᾳ,
 Γραμματέων ψήφωτε καὶ πρεσβυτέρων·

Θεοτόκ. Οἶμοι προσῆλθεν ἐλπίς, ἦν, φοβουμένη
 Πάλαι τὸ μέλλον, ἐξετηχόμην γόοις.

Χορ. Ἄρα τίς ἀγών, τίνες ἐβραίων λόγαι,
 Καθεῖλον αὐτὸν, καὶ πεκύρωσαν θανεῖν ;

Θεοτόκ. Γυναῖκες, αἶ τῆς δ' ἐγγὺς ἐστὲ ξυμφορᾶς,
 Γυναῖκες οὐκ ἀνέξετ', οὐκ ἀνέξομαι,
 Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπάλλαγήσομαι
 Βίου, θανοῦσα, χαίρετ', οὐκέτ' εἰμ' ἐγώ.
 Σὺ δ' εἰπέ, τίνι κέκριται τρόπῳ θανεῖν
 Παῖδ' ; ἄρα λευσίμῳ χερὶ ψῆρος θανεῖν ;
 Ἥ τῷ σιδάρῳ πνεῦμ', ἀπορρήξαι κρίσις ;

Ἄγγ. Ἐιύγγανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
 Βαίνων, πυθέσθαι δ' ἤθελον τοῦ δὴ πέρι·
 Σὼ γὰρ αἰεί ποτ' εἶχον εὐνοϊαν τέκνω,
 Βλέπων νῖν οἷ, ἔβρεξε θαύματ' ἐν θροτοῖς,
 Κἄμοῦ δὲ διοίνοιξεν ὁμμάτων κόρας.
 Ὅρῳ δ' ὄχλον δραμόντα, καὶ φθάσαντ' ἄκραν
 Ἀστῶν δὲ δὴ τι' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδὼν,
 Τί καινόν ἐστι; μὼν τί δυσμενῶν πάρα
 Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν ἐβραίων πόλιν;
 Ὅ δ' εἶπ' Ἰησοῦν κεῖνον οὐχ ὄρας πάλαι
 Ἐστῶτ', ἀγῶνα θανάτου δραμούμενον;
 Ὅρῳ δ' ἄελπιον φάσμ', ὃ μήποτ' ὄφελον,
 Τὸν μὲν κατηφῇ, καὶ σιγῶνθ' ἐστηκότα,
 Τοὺς δ' ὥστε κύνες αἵματος διψαλέους,
 Κύκλῳ περιτρέχοντας ἐγκεχνηότας·
 Ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν τι' Ἰουδαίων ὄχλος,
 Δείλαιος ἀγὸς διχόμυθ' ἐφθέγγετο,
 Λόγους ἐλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως·
 Τέλος δ' ἔρη, σὸν υἱὸν ἐκπαγλούμενος,
 Ὡς ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον βλέπων,
 Καὶ ξυνετῶς χωροῦντα πρὸς πάντα λόγον·
 Τοὺς δ' οὐκ ἐπαιῶν, ὥς φρονῶντας ἀνόμως,
 Καθ' οὔπερ οὐχ εὕρισχον αἰτίαν φόνου·
 Ἐλεξε γοῦν, ἔλεξε, τίς χρήσει λέγειν·
 Ὡς ἄρ' Ἰησοῦν κατθανεῖν, ἥ μὴ χρεῶν,
 Καὶ τόνδ' ἀφεῖναι μᾶλλον, ἢ μισαιφόνον,
 Ὅν εἶχον ἐν δεσμοῖσι ληστήρων ἓνα·
 Ἐπεβρόθησαν, ὥς θανεῖν σταυρῷ δέον,
 Ληστήρα δ' ἀφεῖναι τε τὸν κακεργάτην·
 Ὅ δ' ἡγεμῶν ἔφητε τοῖς δ' ἐναντία·
 Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὁμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν·
 Ἄλλος γὰρ αὖθις εἶπε τῷ δ' ἐναντία,

Κραυγῇ πίσυνος, χαμαθεῖ τολμηρίᾳ·
 Ὅδ' οὐκ ἐπῆνει· καπὶ τῷδ' ἀνίσταται
 Ὅχλου θόρυβος ἀθυρογλώττου μέγας,
 Ὅς δὴ κέκραγε, παῖδα σὸν θανεῖν θέμις·
 Κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λόγων,
 Ὅς εἶπε, δεῖ σὸν παῖδα κατθανεῖν ξύλῳ·
 Ἦδη δ' ἔως πέφηνεν, ἐκρέει κνέφας,
 Καὶ δὴ μιν ἐλκύσουσιν ἔξω τῆς πύλης,
 Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
 Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἔστι κρίσις·
 Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇ δε λείψει τὸν βίον.

Θεοτόκ. Αἰ, αἰ, κακῶν ἀρχηγῶν ἐκραίνεις λόγον.
 Ναὶ, ναὶ κακῶν πέλαγος ἡ τάλαιν' ὄρω
 Τοσοῦτον, ὅσον μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
 Μηδὲ περάσαι χῦμα τῆς δε συμφορᾶς.
 Φεῦ τῆς Ἑβραίων τί προβήσεται φρενός;
 Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
 Εἰ καὶ Θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν φόνον;
 Καὶ τοῦ μὲν οὔμοι φροντίς. οὐ γὰρ που μῆρος
 Κατακρατήσῃ θανατοῦντος τὸν μόρον.
 Ἐτικτιον αὐτὸν, οἶδα δ', ὥς ἐγεινάμην·
 Στεβρᾶς φυγοῦτα τῶν τόκων ἀλγηδόνας·
 Αὐτοὺς δὲ πενθῶ συμφορᾷ κεχρημένους.
 Ἔσται γάρ, ἔσται ποινάτωρ δίκη φόνου,
 Ὅν δυσσεβεῖς τολμῶτιν ἀνόμως φθόνῳ·
 Αἰ, αἰ, αἰ.

Οὐ νῦν τὸ πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις φθόνος
 Ἐβλαψε πολλούς· οὐ τασόνδ', ὅσον φίλους
 Αὐτοῦ τὰ νῦν βλάβειεν ἐβραίων ὄχλος.

Χορ. Τί τοὺς δε κινεῖς, κἀναμοχλεύεις λόγους;
 Ὅλωλέ σοι παῖς, καὶ κινεῖς πολλοὺς λόγους.

Θεοτόκ. ὦ δεινὰ λέξας, οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;

Σωτῆρα κόσμου σὺ δοκεῖς ὀλωλέναι ;

Χορ. Βραχὺ προβᾶσα, παιδὸς ὄψει σου πάθη,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
Τρέχοντος, ὧ ζῶντ', ἢ θανόντα νῦν ἴδοις.

Θεοτόκ. Οἷ μοι τί λεύσω ; χερσὶ τῶν ἀλαστῶρων
Θεηγενές μοι τέκνον ἔλκη, καὶ φέρη·
Εἰς δεσμάτ' ἤλθες, καὶ θέλων, ἄγῃ σφίσιν,
Ὁ δεσπολύτης τοῦ γένους τῶν δεσμιῶν.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.

Ταῦτ' οὐ ξυνωδὰ τοῖς πρὶν ἀγγέλου λόγοις,
Οὐδ' ἐλπίσι σύμφωνα ταῖς ἐμαῖς τέκνον.

Χορ. Ἀλλὰ ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
Ὡς εἶπε παθεῖν χερσὶ τῶν ἀλαστῶρων.

Θεοτόκ. Αἰ, αἰ, τί δράσω ; καρδία γὰρ οἴχεται.
Πῆ, πῆ, πορεύῃ τέκνον ; ὥς ἀπολλόμην.
Ἐκῆτι τοῦ νῦν τὸν ταχὺν τελεῖς δρόμον ;
Μὴ γάμος αὖθις ἐν Κανᾶ, καὶ κεῖ τρέχεις,
Ἴν' ἐξ ὕδατος οἶνοποιήτης ξένως ;
Ἐρέψομαι σοι τέκνον, ἢ μενῶ σ' ἔτι ;
Δός, δός, λόγον μοι τοῦ Θεοῦ πατρός Λόγε,
Μὴ δὴ παρέλθης σίγα δούλην μητέρα.
Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρεῖζω σέθεν
Φωνῆς ἀκοῦσαι, καὶ προσειπεῖν, ὧ τέκνον·
Δός μοι πρὸς αὐτοῦ πατρός, ὧ τέκνον, σέθεν,
Σοῦ θεισπεσίου χρωτὸς ἄψασθαι χεροῖν·
Ψαῦσαι ποδῶν τε, καὶ περιπτύξασθαι σε.
Φεῦ, φεῦ, τί δράσω ; καρδία μου τήκεται,
ὦ, δεῦτε, φίλαι, δεῦτε λίπωμεν φόβον.
Προσέλθετ', ἀσπάσασθε, καὶ προσείπατε·
Λάξεσθε χειρὸς δεξιᾶς, ὧ τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα.
Αἰ, αἰ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλωμαι.
Γυναῖκες, ὄψιν στυγνὴν, ὡς εἶδον, τέκνον,

Ποθῶ τεθνάναι. ζῆν δέτ' οὐδαμῶς φέρω.
 Οἶμοι, τί δράσω; πῶς λάθω λαῶν χέρας;
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
 Κούκ' ἐστιν ἄτης εὐπρόσιτος ἔκβασις.

Τί γοῦν δράσω; πῶς φύγω τόσους βρόχους;

Χορ.

Οὐκ οἶδ' ἀδελφὴ φιλιτάτη· δέδοικα γάρ·
 Κάμοι κατ' ὄστων θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ.
 Ὅπισθόπους δ' ἐξιθι, καὶ σιγῇ βάθι
 Ἐρπ' εἰς τὰ δεινὰ, νῦν ἀγών· εὐψυχίας,
 Ἡμεῖς τ' ἐφεψόμεθα δειλαία βάσει·
 Ὅχλος γὰρ αὐτὸν μαινόλης περιτρέχει,
 Κ' οὐ δεῖ πελάζειν ἐγγὺς ἐν θυμουμένοις.
 Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται βλέπειν
 Ὅμιλος ἐχθρὸς, δυσμενὴς, μισιφόνος,
 Ὅρμήν τε δεινὸς στυγερεῶς γνώμης ῥοπή·
 Ἀγριὸν ἦθος βαρβάρου φύσις φρενός.
 Δέδοικα δ' αὐτὸν, μή τι βουλεύσας νέον,
 Δριμυτέραν σοὶ συμφορὰν συσκευάσῃ,
 Καὶ κάρτα, τὸν δ' ὀρώσα, δειμαίνω πλέον,
 Μὴ θηκτὸν ὦτ' ῥά τ' ἄγανον δι' ἥπατος,
 Κάπειτα μείζω συμφορὰν δεῖξῃ νέαν,
 Ἐγκατα παιδὸς ἢ λεωφόρος λάβῃ·
 Ἄλλ' ἐκκλίνασθαι βραχὺ τῶν ἀλαστόρων,
 Ἐπισκοπῶμεν ὄραμα τῶν μισιφόνων·
 Ἴωμεν οὖν, ἴωμεν, ἥχι που νάπος,

Θεοτόκ. Νικάτ', ἐπειδὴ ταῦτα πάσαις ἀιδάνει·

Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ἐνθ' ὑμῖν δοκεῖ·

Χορ.

Ἐντεῦθεν ἄθρεῖν, ὥς ἐξ ἀπόπτου δέον.

Θεοτοκ.

Δειλαί', ἐγὼ δύστηνος, εἰ παῖδ' οὐχ ὀρώ
 Πάσχοντα δεινὰ, μέχρι καὶ τύμβος λάβῃ·
 Ὅχλους δ' ἔφυγον, ἵνα μή τι καὶ πάθω·
 Τί μοι δ' ἔτι ζῆν κέρδος ἐστὶν ἐν βίῳ;
 Αἴθ', αἴθε πότμον καταλύσαιμ' ἐν τάχει·

Εἰ μὴ μέγᾳλως καταγῆράτκειν ἔχω,
 Ὡς ἐλπίς ἐστι παιδὸς ἀνισταμένου,
 Ἐθνητε συνάγοντος ἐνδίκῳ κρίσει,
 Ὅν συγγε·εῖς κτείνουσιν Ἑβραῖοι φθόνῳ·
 Ναὶ συγγενεῖς μου τλήμονος μητρὸς λέγω,
 Οὐ πατὴρς αὐτοῦ τοῦ βροτωθέντος Λόγου,
 Ὅν ἀσπόρως ἔτικτον, οἶδ', ὑπὲρ λόγον,
 Στεῖρράς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας·
 Πέποιθα γάρ, πέποιθα, καὶ πολλὰ στένω,
 Πάσχοντα μὴ φέρουσα τοῦτον νῦν βλέπειν.
 Ἐτικτον αὐτὸν, οἶδα δ', ὥς ἐγεινάμην.
 Ἀλλ' εἰμ' ἄκομψος ἐκφέρειν μυστήρια·
 Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
 Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. Πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
 Ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα,
 Φέρουσαν ἄγνόν εἰς τόδ' ἡμέρας δέμας.
 Οὐκ οἶδα τέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
 Γραφῇ τε λεύτειν. Οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
 Ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω·
 Ὅμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
 Μὴ δ' ἂν θελῇται, μὴ δ' ἂν ἔννοϊαν λαβεῖν.
 Ἡ κατολοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,
 Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ, μήτ' αὖ πόλις
 Τὸ σῶμά μου δέξιτο, καὶ ψυχὴν χέρες
 Πάσχοντος υἱοῦ, ὥς κατ' εὐχὴν ἐστὶ μοι,
 Ἐλπίς τρέψετε, οὐκ καταισχύνει δέμε.
 Ταῦτ' οἶδα νῦν γὰρ οὐκ πέρα θέμις λέγειν
 Θρηνοῦσαν, ὥς δεῖ· δικρῶν γὰρ ἄξια
 Πένποθα πόλλ'. οὐ οἶδα δ' εἴτι προσπάθω.
 Πρῶτον δ' ὅμως μοι τᾶγάθ' ἐτάσαι δέον.
 Τοῖς γὰρ κακοῖσι πλείον' οἶκτον ἐμβάλλω·
 Ἡμὴν ἀνάνδρος, καὶ μένουσα παρθένης·

Ἄ γὰρ γυναικὶ σώφρον' ἔσθ' εὐρημένα,
 Ταῦτ' ἐξεμόχθουν, τοῦ θεοῦ πολλὴν χάριν
 Μετροῦντος αἰεὶ, καὶ νέμοντος ἀρθόνως.
 Πρῶτον μὲν οὖν γε καὶ προσῆ, καὶ μὴ προσῆ,
 Ψόγον γυναιξὶν αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται,
 Κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει·
 Οὐπερ πόθεν παρεῖς, ἔμιμνον ἐν δόμοις
 Εἴσω μελάθρων, κομψὰ θηλειῶν δ' ἔπη
 Οὐκ εἰσεφρούμην, Τὸν δὲ νῦν διδάσκαλον
 Αὐτῆς ἔχουσα Χριστὸν, ἐξήρουν ἐμοί,
 Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσιν εἶδει, ὥς καλόν,
 Καὶ δόξαν ἐσθλὴν πανταχοῦ κομίζεται.
 Γλώττης τε σιγῇ πᾶσιν, ὄμμαθ' ἥτυχον
 Παρεῖχον, ἥθειν δ' οἷς μ' ἔχουσαν νικᾶν κόρας,
 Καὶ τίσι νίκην, ὧν τ' ἐχρῆν παρίεναι.
 Ἀκήρατον δὲ μ' ἐκ θεοῦ λαβὼν ἀνὴρ,
 Αὐθις, τὸ παρθένειον ἅμ' ἀκήρατον
 Τηροῦσαν, ἀπέδωκεν. Οὐδ' ἔστι λόγος·
 Τὰ πράγματ' αὐτὰ καὶ γὰρ ἀπήλεγξέ με·
 Οὕτω δ' ἔχουσα τῷ θεῷ μνηστεύομαι,
 Κἄντεῦθεν υἱόν. πῶς ἔρεῖς; ἐγεινάμην,
 Ὅπως γυνή τις οὐ κομπάσει τεκεῖν ποτέ.
 Καλλίστα, πότνα, σεμνοτάτα παρθένα,
 Ἄνδρον, ἥδ' ἄνυμφον ἴσμεν μητέρα,
 Μόνην σε πασῶν τῶν κατὰ γῆν μητέρων·
 Μαιευσάσης χεὶρ κλῆρον οὐ δεδεγμένη
 Κατηγόρησε, πιστὸς σοῦ θεῖος τόκος,
 Θεὸν τε φῆς, ἐκλυες ἀγγέλου, τεκεῖν·
 Ἔργα δ', ἅπερ δέδρακεν, οὐ θνητοῦ γένους,
 Καὶ θάμβος ἐστίν, εἰ πάθοι θνητῶν πάθος.
 Θεοτόκ. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ' ἐξαρχεῖ πατήρ,
 Ὡς διὰ τοῦτο τοὺς βροτοὺς ἀγάθ' ἔχειν·

Χορ.

Θεοτόκ.

Οὐκ ἄλλο γὰρ φάρμακον ἐν θνητοῖς μόρου,
 Φθορᾶς ὃ παύσει τοὺς τάλαιπώρους κακῶν
 Κἀγὼ διδάξω, ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
 Ὁ γὰρ διδάτκων γινῶσιν ἄνθρωπον Λόγος,
 Ἐμοὶ κατεσκήνωσε, καὶ χάριν νέμει,
 Ἐπεὶ βροτὸν πέπλακεν ἐκ γῆς ὁ πλάσας,
 Λειμῶνίτ' ἐντέθεικε φυτῶν ἐργάτην;
 Ἐντεῦθεν εἰς ὄλυμπον ἀνάγειν θέλων.
 Δράκων δένιν ἔσπευσε γυναικὸς πλάνη
 Λειμῶνος ἐκβαλεῖν τε, καὶ ῥίψαι πόλου·
 Ὅδ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ Θεός,
 Γυναικὸς ἐκφῶναί τε, καὶ Θεὸς μένων,
 Βροτὸς γενέσθαι, καὶ βροτῶν ἀναιρέτην
 Σφαγεῖς κατασφάξαιτε, καὶ ῥίψαι ποσίν·
 Οὕτω σὺ πείθου, καὶ Θεὸν πρὸς γῆν δέχου
 Ἐλθόντ', ἀγαγεῖν πρὸς πόλον βροτῶν γένος·
 Καὶ σπένδε, καὶ κλέϊζε, καὶ τόνδ' εὐλόγει.
 Αὖ γάρ νιν ὄψει πρὸς χθὺν, ὡς ἐκ παστιάδος,
 Θρώσκοντα τύμβου; καὶ γ' ἀνιόντ' εἰς πόλον,
 Ὡς αὐτὸς εἶπε, καὶ πρὸ τοῦ Θεοπρόποι·
 Ἐλπίς δέ μοι σύνεστιν ἀσφαλεστάτη·
 Ἐμοὶ γὰρ ὑπὲρ πάντας, οἷσι λείπεται,
 Ξύνεστιν ἐλπίς, οὐδὲ κλέπτομαι φρένας,
 Ἐξεῖνι τι κεδνόν, ἥδ' ὃ δ' ἔστι καὶ δοκεῖν.
 Ὅταν δὲ μᾶλλον ἐλπίς ἀσφαλὲς μένη,
 Τὸ χάρμα ποῖον; ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις,
 Καὶ προβλέπω μὲν ταῦθ', ὅπως ἔσται τάχα,
 Λύπη δὲ κρίστων τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων.
 Πάγκλυτε, παγκαλλίστα Κούρη, παρθένη,
 ἔμβρυον, ὡς φῆς, τὸν Θεὸν πλουτήσασα.
 Σὺ ταῦτ' ἐπέγνως, καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκόπει.
 Σοφωτέραν γὰρ ἔσμεν οὐτὰν σε βροτῶν.

Χορ.

Καὶ ταῦθ' ὀρῶσαν, συνιέναι καὶ τέλος.

Ὡς φρικτὰ πάντα καὶ βροτητείῳ γένει,

Πλὴν τῇ τεκούσῃ δυσμαθῇ ξυιέναι.

Θεοτόκ. Ὡς δυστάλινα τῶν ἐμῶν ἀλγημάτων,

Ὡς οἶδα μὲν πόλλ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.

Ὡς θάμβος ἐστὶ τοῦτον ἠωρημένον

Ἴδεῖν με, καὶ θανόντα κἂν ἐκουσίως·

Ἰώ μαι, Ἰώ, αἰ, αἰ.

Ἡμίχ. Τί γοῦν; τί δράσεις; ὦ παθοῦς ἀμήχανα;

Θεοτόκ. Οὐκ οἶδα πλὴν τοῦ κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχει

Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω.

Ὡς ἐστὶν ἐλπίς λίαν ἀσφαλεστάτη,

Μίαν μόνην μεῖναί με δεῖ τὴν αὔριον,

Ὡς ξυμπρανθῇ φροντίς, ἥμε νῦν τρύχει.

Ἄλλ' ὦ φίλ' υἱέ μὴ μ' ἔρημόν σου λίπης.

Ἡμίχ. Αἰ, αἰ, θρηγοῦσα πολλὰ, τρανὸν οὐδὲν δεικνύεις.

Πῇ γὰρ μ' ἀπαγγέλλεις ἀκούειν δείματα,

Πείθεις τε πολλὰ δειματοῦσθαι τοῖς λόγοις;

Πῇ δὲ θρασύνεις, κοῦδὲν ἄρα καθαρῶς;

Θεοτόκ. Οὐ μακρὰν ἐστε πημάτων εἰλπισμένων.

Ἡμίχ. Αὐτὴ μὲν οὕτω ναὸς εἰσέβην σκάφος,

Γραφῇ δ' ἰδοῦσα, καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.

Ναύταις γὰρ ἦν μέτριος ἢ χειμῶν φέρειν,

Προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων.

Ὁ γὰρ παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσαι βεβῶς,

Ὁ δ' ἄντλον εἶργων ναός. Ἦν δ' ὑπερβάλῃ

Πολὺ ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες φορᾷ,

Παρήκαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν,

Οὕτω δὲ καὶ γὰρ δεῖν' ὀρῶσα πῆματα,

Ἀφρογγός εἰμι, καὶ παρεῖς' ἐὼ στόμα.

Νικᾷ γὰρ. ὥς οὐκ ἐκ θεοῦ, δεινὸς κλύδων.

Σέ δ' ἐλπίς ἀτφαλῆς εἶθε τρέφοι,

Δέσποινα παγκόσμιαν, μῆτερ κοιρανίου·

Ἄλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος·

Τίν' ὧδε δ' αὖ δέδορκ' ἰθύνοντα δρέμον;

Ἄ, ἄ, τίνα στείχοντ' ἀθρῶ νῦν ἐνθάδε

Στυγνοπρόσωπον, δακρύων πεπλησμένον;

Ἀγγελ. Δέσποινα Κούρη, δεσπότου μητὲρ λόγου,

Μῆτοί στυγνότης· οὐχ ἐκῶν, ἄκων δ' ὅμως

Λύπρ' ἀγγελῶ σοι πρὸς παλαιοῖς καὶ νέαι.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; ὧς μοι φροϊμίων ἄρχη κακῶν.

Ἀγγελ. Δέσποινα Κούρη, πῶς ἐρῶ; πῶς σοι φράσω;

Σοὶ γὰρ μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον,

Σφοδράς τ' ἀνίας, καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων.

Ὡ πότινα Κούρη, Σεμνοτάτα παρθένε,

Ὡς σε στενάζω, λυπρὸς ὦν, μύστης δ' ὅμως

Τῷ μυσταγωγῷ πιστὸς, καὶ πάσχονθ' ὀρῶ.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; Ἐβραίων τί μηνύεις νέον;

Ἀγγελ. Παῖς νῦν τὸς οὐκ ἔτ' ἐστίν. ὧς εἰπεῖν ἔπος.

Δέδορκε μὲν τοι φῶς ἐπὶ σμικρᾷ ῥοπῇ·

Θεοτόκ. Πῶς φῆς; τί τοῦτ' ἔλιξας; οἷδάς δ' αὐτόθεν;

Ἄγ' εἰπέ μοι, φράσον, τί τι θνήσκει μόρῳ;

Χριστὸν τὰ νῦν φῆς, παῖδ' ἀθανάτου πατρός,

Ὅν ἐλπὶς ἦν καὶ τόνδ' ἀθάνατον μένειν,

Ῥύστην τ' ἔσεσθαι παντὸς Ἰσραὴλ γένους·

Ἀγγελ. Ἐπεὶ πόλιν γε τῆς δε Σολύμων χθονὸς

Λιπόντες, ἀφίκανον ἐς στρωτοὺς λίθους,

Ἀνακτ' ἐμὸν σύροντες ἀλάστωρ ὄχλος,

Αὐτίχ' ὅμιλος οὐρανοδρόμῳ ξύλῳ

Ἀνῆγον, ἦγον, ἦγον εἰς ἄκρον τέλος.

Ὅρθός δ' ἐς ὀρθὸν αἰθὴρ ἐστηρίζετο.

Ἐς κλῶνα δ' ἐγκάρσιον ἄλλον εὐθέως

Ἐτεινον. ἐξέτεινον, ἤλωσαν χέρας,

Πόδας δὲ καθήλωσαν ἐν περικτῷ ξύλῳ·

Ὡς δ' ἔσχον οὕτω δεσπότην ἡρτημένον,

Ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλὰ μὴ κραταβόλῳ,

Ἐβαλλον, ἀντίπυργον εἰσβάντες πέτραι.
 Ἄλλοι δ' ὑσώπῳ σπόγγον, ὕξους ἔμπλεον
 Χολῇ κεκραμένου δ' ἀνήγον ἐς στόμα.
 Οἱ δ' ὥσιν ἤχην ὡς σαφῶς δεδεγμένοι,
 Οὐτ' εἶδον οἷ' ἔρρεξε θαύματ' ἐν βροτοῖς,
 Ἄλλως διήγον, καὶ διήνεγκαν κάρας,
 Καὶ στέρν' ἔτυπτον ἀμαθῶς ἀγνωσίᾳ·
 Ἐγὼ δὲ πόρρω (δεσπότη γὰρ εἰπόμην)
 Πρῶτον μὲν εἰς χλοηρὸν Ἰζόν που νάπος,
 Τάτ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο
 Ἐσῶζον, ὡς δρῶν νιν, οὐχ δρώμενος
 Ὅχλῳ κακεργάτῃ τε καὶ μισαιφόνῳ.
 Σὲ τ' αὖ δακρυχέουσιν ἐστῶσαν ἰδὼν,
 Ἥλυθον εἰπεῖν οὐ καλῶς πεπραγμένα.

Θεοτόκ. Ἰώ μοι, Ἰώ.

Αἰ, αἰ, τί δράσω; καρδίᾳ γὰρ οἴχεται.
 Πῶς, πῶς δ' ἔτι ζῶ, καὶ φέρω ταῦτα κλύειν;
 Ἰδεῖν δὲ ταῦτα πῶς ποτ' οἶσω παντλήμων;
 Ἴτ' ὧ γυναῖκες, τῆς Γαλιλαίας τέκνα,
 Προσείπατ' αὐτόν, καὶ προπέμψατε χθονός,
 Ὡ δεῦτε φίλοι, δεῦτε λίπωμεν δέος·

Χορ. Σὺ γὰρ φύγῃς τὸν δῆμον, ὥς τι μὴ πάθῃς.

Θεοτόκ. Καὶ γὰρ τὸν δε λιποῦσα, εἰς τί καὶ τρέσω;

Ἰωμεν οὖν, Ἰωμεν, ἀπέστω φόβος·
 Τί γὰρ ἔτι ζῇ κέρδος ἡμῖν ἐνθάδε;
 Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ἴδω παιδὸς πάθη.
 Ἰώ μοι, ἰώ.

Γυναῖκες, ὄψιν φαίδραν οὐχ ὀρῶ τέκνου·
 Χροῖάν γὰρ ἠλλάξατο. καὶ κάλλος· ξένον.
 Γυναῖκες, ὅμματα στεινὰ, ὡς εἶδον τέκνου,
 Πρὸς τὸ θάνατον, ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς σθένω.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ' οὐκέτι τὸ ζῆν φέρω.

Ὡ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσι φανείς,
 Τέκνον ποθεινόν, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;
 Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
 Ἄγνὰς γὰρ ἄγνὰς χεῖρας αἱμάτων φέρεις,
 Ἄγνά τε χεῖλη, καὶ μέλος πᾶν, καὶ στόμα,
 Ψυχὴν πάνυχνον, ἄδολόν τε καρδίαν.
 Καὶ πῶς δρῶ λησταῖς σε συνηρημένον,
 Οὐδ' ἐξ ἐπαχτοῦ τινος ἐχθρῶν πημονῆς;
 Φίλος δ' ἀπόλλυτ' οὐκ ἄκονθ' ἐκουσίως,
 Μύστης, ὃν ὑπέδειξας ἄρτω τοῖς φίλοις,
 Φειδούμενος τάλανος, ὥς φύγη κακόν.
 Κἄν οὐ συνῆκε, κἄμπεσὼν βροχώμασι.
 Τίνος δ' ἔκητι σέγ' ἀποστέλλει πατὴρ;
 Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι,
 Δύστηνος; οἷον, οἷον ἔργον νῦν βλέπω,
 Οὐ τλητόν, οὐδὲ λεκτόν· ἀλλ' ἀπολλύμην.
 Αἶ, αἶ, τέκνον, σῶν πανταδίκων σφαγμάτων.
 Αἶ, αἶ, μάλ' αὖθις, ὥς κακῶς διόλλυσαι.
 Οὐκ ἐξαμαρτῶν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίας
 Πρῶτος γυναικὸς ἐξιώμενος βλάβην.
 Οἶδ' οἶδα μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
 Καὶ συνιῶ μὲν, οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει,
 Ἄλγος δ' ὑπερθεῖν τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων.
 Στένω τε πικρᾷ συμφορᾷ νικωμένη,
 Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται.
 Ἄει γὰρ ἔστι τὸ γυναικεῖον φῶλον
 Πολύστονόν τε καὶ πολὺδακρυ πλέον.
 Χριστ, Ἰδ' ὧ γυναικῶν ἐξ ἀπαστῶν βελτίων,
 Ὁ παρθένος πάρεστιν, ὥς υἱὸς φίλος.
 Ἰδοὺ δὲ καὶ σοὶ μύσται μήτηρ παρθένος.
 Τί γούν, τί γύναι δακρύοις τέγγεις κόρας;
 Τί δ' αὖ κατηφεῖς ἔμμη, καὶ δακρυόδροεῖς;

Καὶ συγχυθεῖς ἔστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
 Κούκ εὐμενῇ τόν δ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ τρόπον;
 Ταῦτα ξυνῳδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
 Οἷς αὐτὸς τ' εἶπον, καὶ θεοπρόπων στόμα·
 Νῦν καιρὸς ἐχθρόν γηγενῶν τίσαι δίκην·
 Τί δῆτα λοιπὸν ὡς ἐπιστένεις τέκνω;

Θεοτόκ. Οὐδὲν λαοῦ τοῦδ' ἐννοουμένη πέρι,
 Ἐγὼ γ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμενη,
 Καὶ τοὺς δε θρηνῶ συμφορᾷ νικωμένη.
 Ὡμαξάθ', οἷον ἔργον ἐστ' εἰργαστέον·
 Τοῦντεῦθεν αὐτοῖς, οἳ σ' ἀνήρτησαν τέκνον,
 Καραδοκῶ τε πάνθ', ὅπη προδίσσεται.
 Λύπη δὲ κρείστων καὶ βεβασίας ἐλπίδος·
 Τὸν μὲν γὰρ ἡμῶν δυσμενῇ βροτοκτόνον
 Ῥᾶρον κτενεῖς σὺ, καὶ καταβάλεις μόρον,
 Θᾶττον δ' ἀνιών, τοὺς ἀλάστορας τίσεις.
 Γυνὴ δὲ θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφου.
 Ὅθεν καὶ γὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη
 Κέντροις ἀνίας ἢ τλάμων δούρομαι·
 Εἰμ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυμαι,
 Στερουμένη σῆς θεσπεσίουμοι θέας·
 Ὡς γὰρ ἄελπτον ὀρᾶμα προσπεσὸν τόδε,
 Ψυχὴν διέφθαρκεν, εἵχομαι ῥοῦν βίου
 Χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν γρη῏ζω τέκνον·
 Καὶ γὰρ ἔρημος, ἄπολὶς τ' οὔσυχ, τρύχομαι,
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐδὲ συγγενῇ
 Μεθορμίσασθαι τῆς δ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 Κᾶν μὴ τάχιστ' ἴδω σε, πῶς οἶσω τέκνον;
 Ἀλλ' ὦ φίλ' υἱέ, μὴ μ' ἐξημόν σου λίπης.
 Χριστ. Θάρσητον· εὖ γὰρ τῶν δ' ἐγὼ θήσω πέρι.
 Τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ Θεόν.
 Εὐρημα δ' οὐκ οἶδ', οἷον εὐρηκας τόδε.

Θήσω γὰρ αὐτοὶ δῶρ', ἃ κηλλιστεύεται,
 Ἐν οὐρανῷ, γαίῃ τε, καὶ πάτῃ χτίσεις·
 Πολλῶν δ' ἔκῃτι τήνδε σοὶ δώσω δόσιν.

Θεοτόκ. Πέποιθα, κοῦτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.
 Κἄμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γινώσκω καλῶς.
 Ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ', ὥς σ' ἐγεινάμην,
 Ὑπερτερεῖ δ' ἄλγῆμα τῶν ἐγνωσμένων·
 Ἄλλ' αἰτοῦμαί σε τοῦδε πρὸς σωτηρίου
 Πάθους, φέροντος ἀπάθειαν τῷ γένει,
 Μητροπρεπῶς δὲ σὼν ποδῶν ἐράπτομαι,
 Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυστλήμονα.
 Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεποῦσάν σου λίπης,
 Δέξαι δὲ χώρα, καὶ δόμοις ἐρέστιον·
 Ἦν θᾶσσον οὐ βούλοιο σὴν δίκην κρίναι·
 Οὕτως ἔρωσ σοὶ πρὸς πατρός τελεσφόρος
 Σκοποῦ γένοιτο, καὶ θανόνθ' ἐκουσίως,
 Ἴδοιμι νεκρεγέρτην ἡματι τρίτῳ,
 Ὡς αὐτὸς εἶπας πολλάκις πρὸς σοὺς φίλους·
 Τὸ πᾶν γὰρ οὕτως ἀσφαλέστερόν τ' ἐμοί,
 Σὺ τ' αὐτὸς ὢν ὀλβίως ὀλβίου πατρός
 Γνωσθεῖς, ἀνυμνησθῆς γε πάτῃ τῇ χτίσει.
 Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν ἐς μακρὸν βίον,
 Ὅχλος δ' ἀλαστόρων γε τίσει τὴν δίκην,
 Τὸν δεσπότην κτείνας γε γῆς τε, καὶ πόλου·
 Οὗτοι γὰρ, ὥς ἔδρασαν, εὖρωσι κακὰ,
 Ἄ τοῖσι δυσστεβοῦσι γίνεται βροτοῖς.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτῶν φροντίδ' ὥς τέκνων ἔχω,
 Μήπως πάθωσιν οἱ προσήκοντες σφίσιν,
 Πατρῶν ἐκφράσσοντες ἀσεβῇ φόνον·
 Ἄλλ' αὐτὸς ὦ σπλάγχχνον φίλον γλυκὺ φάος,
 Κάτειργε. κατὰπυσον, ἔξαιρε γὰρ φόνου
 Ἐγκατάλειμμα σπέρματος πεφιλμένου·
 Χριστ. Αἰῶ γύναι τάδ', οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.

Πολλῶν δ' ἔκῃτι τήν δέσσοι δοῦναι χάριν
 Ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, κοῦκ ἂν ἐκπέσῃς·
 Συλλήψομαι γάρ τοῦδέ σοι πάμπαν σκοποῦ,
 Αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφῇν,
 Ἀππλλαγεῖσα τῆς δε τῆς ἀθυμίας.

Θεοτόκ. ὦμοι φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε καγαθῆς,
 ὦ τέκνον, οἷα συμφορᾷ συνεζύγῃς.
 Τὸ δ' εὐγενές σου τῶν φρενῶν σῶον μένει·
 Ὅσπην αἰέ μοι τήν προμήθειαν φέρεις.
 Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν
 Πολλήν ἔχουσα, καὶ μάτην λυπουμένη,
 Μάτην τ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμεν.

Ἡμῖχ. Ἄ, ἃ πρλυστόνων ἄϊον ἰαχὰν γόων,
 Φωνὴν ἔκλυον, ἔκλυον βοᾷς σιτόνων.
 Θεοκλυτεῖ τις δ' ὥς κακὸν ῥέξας μέγα,
 Θεοκλυτεῖ δ' ὥς ἄρα δεινά τις παθῶν.
 Καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἅπο δὴ στείχει Πέτρος,
 Σκυθρωπὸς, οἰκτρὸς, καὶ κατανευγμένους.

Θεοτόκ. Τί Πέτρε θρηνεῖς; δεῖν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως
 Ἐτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶν δε συγγνώμης τυχεῖν.
 ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεοῦ Λόγε,
 Σύγγνωθ', ἀμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρωπον, τέκνον.
 Καὶ Πέτρος ἐξήμαρτε, τοὺς ὅχλους τρέσας·

Χριστ. Στείχουσα νῦν ἄπιθι. μῆτερ παρθένε,
 Λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα, χρηζούσης σέθεν·
 Καὶ γὰρ πάροιθεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις·
 Σῆς εὐσεβείας, καγαθῆς φρενὸς χάριν.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγος.
 Ἐλκει δὲ καὶ δάκρυα πολλήν μου χάριν,
 Καὶ πάντα λύει δεσμόν ἀμπλακημάτων.
 Σοίτ' αὖ παραινῶ μηδένα βροτῶν στυγεῖν,
 Μὴ δ' οἷ μ' ἀπώρησαν ἀνόμως ζύλω.

- Θεοτόκ.** ὦμοι φρενὸς σῆς εὐαγεσιτάτης ἀεὶ,
 Ὡς οὐδὲ πάτχων, δυσμεναίνεις τῷ γένει,
 Οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζῃ ξύλῳ.
 Τίς γὰρ ἂν ἔτλη θυμὸν ὀργῆς σου, τέκνον;
 Ἥ τις ἀγανάκτησιν ὑπέστη σέθει;
Χριστ. Ἄπιθι δυσμενῶν νῦν ἐκ μέσου,
 Ὡν περ γὰρ οὐνεκ' εἰς ἐμοὺς ἦκες λόγους,
 Τὰ μὲν πέπραχται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
 Ἐνταῦθα μὲν σε τῶν δ' ἀπαλλάσσω λόγων.
Θεοτόκ. Ἄραρεν, ὡς ἔοικεν, ὦ τάλαιν' ἐγὼ.
 Αἶ, αἶ, τίν' ἐκφωνεῖ φρικώδη τήν δ' ὄπα,
 Γλυκασμὸς ὦν, ὄλος δὲ καὶ θυμηδία;
 Τίνος γε διψῶν, ἀπεγεύσω πικρίας;
 Αὐθις τε διψᾷν χάρτα κέκραγας μέγα.
Χορ. Κραυγῆς ἀκούσας, ἐκπέπληγμαι παντλάμων.
 Ἐγὼ τὸ μὲν τι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις,
 Οὐκ' οἶδα, βουλομένη δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
 Φθέγξαι τι, δεῦρ' ἄθρησον, ὦμοι κακῶν,
 Τί τὸ σὸν ὄμμα, χρώς τε συντέτηκε νῦν;
Θεοτόκ. Σιγήσας ὦ γυναῖκες, ἐξαιρεγάζμεθα.
 Ἐπίσχει' αὐδὴν, παῖδ' ἐρωτῆσαι θέλω.
 Ὅρῳ γὰρ ἤδη τὸν δε πλησίον μόρου,
 Ναὶ, ναὶ, βλέπω κλίναντα πάντιμον κάραν,
 Μακρὰν λιπόντα ῥαδίως ὁμιλίαν.
 Ἔα, τί λεύσω; Σὸν δέμας νεκρὸν, τέκνον;
 Ἄθρῳ μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον,
 Ὅς ἀρτίως κέκραγε πρὸς τὸν πατέρα,
 Φωνῇ κραταιᾷ δὲ γεῖσσα γῆς ταραξάσης,
 Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγγματος πληρουμένη,
 Φρικῶδες ἀντεφθέγγεατ'. Εἰσορῶσι δὲ
 Θέαμα κρεῖττον ὀνύμων ἐφαίνετο.
 Ὅν ἀρτίως ἔδραμον ὡς φῶς τότε,

Οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.

Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι,

Τέκνον; Πυθέσθαι βούλομαι, σέθεν πάρα.

Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,

Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος γ' οὖσ' ἀλίσχεται.

Ἐ, ἐ, ἐ, ἐ, ἔ.

Τάδε ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις·

Αἰ, αἰ, τί δράσω; Καρδία γὰρ οἴχεται·

Γυναῖκες, ἦψιν οὐχ ὀρῶ φαιδρὰν τέκνου.

Χροιάν γὰρ ἠλλάξατο, καὶ κάλλος ξένον.

Δεινὸν θέαμα, καὶ φόβος, νεκροῦ θίγειν·

Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθος,

Γῆς γείτσα σαλευθέντα, ραγείσας πέτρας.

Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκ ἔτ' εἰμί προσβλέπειν

Οἷα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις.

Καὶ ξυνιῶ μὲν, οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει,

Λύπη δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος·

Παῖ παντάνακτος, πῶς εἰς Ἀδου νῦν δόμους

Οἶχῃ μόνων ἔκητι τῶν πρωτοσπόρων;

Αἴφνης δ' ἀπέπτῃς, ὥς μεθεὶς ἐκουσίως

Ψυχὴν; Μόρος γὰρ οὐποτ' ἦν ὑπέρτερος,

Εἰμὴ μεθῆκες πατρὶ πνεῦμ' ἐκουσίως.

Ἦκουσ', ἔκλυον σὴν ὅπα πρὸς πατέρα.

Τίνος δ' ἔκητι γῆς σ' ἀποστέλλει πατήρ;

Τί σ' ᾧδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι;

Τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν

Τέθεικας; Οἶμοι, συνθάνοιμί σοι τέκνον·

Ἴδου τέθνηκας; τίς με δέξεται πόλις;

Τίς γῆν ἄσυχον, καὶ δόμους ἔχεγγύους

Ξένος παρασχών, ῥύσεται δέμας τόδε;

Οὐκ ἔστι· μείνω π' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,

Ἦν τριττὸν ἡμᾶρ λαμπροπρεπέες ἐσίδω,

Ὡς αὐτὸς εἶπας, νεκρέγερσιν μηνύων,
 Καγὼ πέποιθα, καὶ στέγω ταῖς ἐλπίσι,
 Κἄν νῦν νέκυν βλέπουτ' ἀπρωρημένον,
 Στένω μὲ μᾶλλον. ἢ σὲ τῆς ἀπουσίας.
 Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο·
 Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός·
 Ὀλωλα, τέκνον· οὐδέ μοι χάρις βίου·
 Αἰ, αἰ, κατ' ὅστων κιχάνει μ' ἤδη σκότος·
 Ὀλωλα, καὶ νῦν νερτέρων ποθῶ δόμους·
 Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
 Τανῦν μετοικεῖν, σῆς θεάς στερουμένη.
 Δύστηνος, οἷον ἔσχον ἄρτ' ἄλγῃμ' ἐγώ,
 Οὐ τιλητόν, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμην.
 Πῶς δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα,
 Ἐξω παρηγόρημα μήτηρ παντλήμων;
 Ἄλλως σ' ἄρ' αὐτῇ, τέκνον. ἐξεθρεψάμην,
 Ὅς τὴν τροφὴν ἅπασι θαψιλῶς νέμεις.
 Μάτην τ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 Φεύγουσα χεῖρας τῶν φορώντων σου, τέκνον,
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.
 Ἀλλ' οὐκ ἐγῶμαι, κἄν στένω, κἄν δακρύω.
 Ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ', ὥς ἐγεινάμην.
 Ὅθεν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Ἐν σοὶ μεγίστας, γηροδοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Κ' αἷ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
 Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν· ἢ δ' ὀλωλέ μοι
 Ἐλπίς γλυκεῖα, σοῦ, τέκνον, τεθνηχότος.
 ὦ φθέγγμα γλυκὺ, γλυκὺ χάρμα μοι φέρον·
 ὦ φιλτάτῃ πρόσοψις, ὃ ποθουμένη
 Ὀραιοῦτης ἄρρητος ὑπὲρ πᾶν γένος,
 Εἰκὼν ἄγραφος ἀγράφου μορφώματος,
 Πῶς νῦν στυγνάζεις; οὐ φέρω, βλέπουσά σε·

Πῶς, πῶς, σιγᾶς νῦν; Οὐδ' ἀπανοίγεις στόμα;
 Δὸς φθέγγμα μοι, δὸς, δὸς παρηγόρημά μοι,
 Φθέγξαι τι μικρὸν μητρὶ διυστήνῳ τέκνον·
 Ναὶ τέκνον, οἶδα τὸν θεόν μου, καὶ φέρης
 Θάνατον οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με.

Θάνατον ἀθάνατον ἄγοντα κλέος,
 Καὶ χάρμα παντὶ τῷ βροτῶν γένει μέγα.

Θεο.1. Τέτλαθι παγχοίρανε, μαιμῶσα κλάειν.

Ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐχουν ἀέκων,
 Ὡς παμφάγον νῦν καβθαλὼν αἴσαν, γένει
 Ἐκδικος ἔλθῃ δεσπότης παντεργάτης·

Λέβητι χρυσέῳ δὲ πέπτων μοι δέμας,
 Σοφῇ προμηθεΐᾳ με ξενίσῃ ξένως.

Λυγρὸν γὰρ ἀπὸ γῆρας εὐφυῶς ξέσας
 Ἀνθρωπολοιοῦ παμπαλαιᾶς μοι λύπης,
 Κοῦρον φίλον θήσειεν, ἡβῶντά με·

Ὡς νῦν χάκιστον γῆρας ἅπαντας τρύχει.

Ναὶ, ναὶ, τρύχει γῆράς με πημάτων βάρει

Λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἡπατημένης,

Ἄλλ' αὐτὸς ἀλύξαι με πημάτων ἔφῃ.

Αὖ τίς πρὸς αὐτὴν μητέρα στρέψαιτ' ἐμήν,

Καὶ γαῖαν, οἰκόνθ', ὃν προδοῦς' ἀφίκετο,

(Βουλαῖς ἀνάγνοις θηρὸς ἡγριωμένου)

Ἔς τὴν δε γαῖαν μητέρα στεναγμάτων

Μετ' ἀνδρὸς, ὃν πρὶν ἢδ' ἀτιμάσας' ἔγνω;

Ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὕπο,

Οἶον τὸ λιπεῖν οὐθαρ ἀρεύρης πάθος.

Καὶ τοῦδ' ἔκῃτι πάνθ' ὑποστῆναι θέλειν,

Αὐτὸς προεῖπε, καὶ θέλων ἔτλη μόρον,

Ἥματι τριτάτῳ δ' ἀνέγρεσθαι τάφου,

Μύσταις φίλοις φέροντα χάρμα καὶ μέγα.

Εἰδώς τε ταῦτα πάντα πρὶν σαφῶς ἔφῃ·

Ἦδη δ' ἔχει σύμπαντα ταῦτα νῦν τέλος,
 Λεῖπει δὲ γηθόσυνον ἡμαρ καὶ μόνον.
 Καὶ τοῦτο νῦν μενοῦμεν, ἔσται δ', ὥς ἔφη·
 Ὁ γὰρ τὰ λυπρὰ νητρεκῇ νῦν γνωρίσας,
 Καὶ χάρμα δειξέει λαμπρὸν ἡματι τρίτῳ,
 Οὔδας τε σὺ μάλιστα τέρμα δρωμένων·
 Θῆσει δὲ λύπης ἀντὶ τῆς δε καὶ γῶν
 Τιμὰς μεγίστας ἀνὰ γῆν σοὶ καὶ πόλον,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν ἐνδόξων λόγων,
 Ναοὺς τέ σοι τεύξουσι τὸ βροτῶν φύλον·
 Θᾶττον γὰρ ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου
 Σεμνὴν ἑορτὴν τῇ δε γῇ προσάψεται,
 Καὶ γῆν Σολύμων Ἱερὸν τεύξει πέδον,
 Ὡν οὐνεκα χρὴ μὴ μέτρου θρηνεῖν πέρα·
 Μὴ δῆτα γοῦν δέσποι' ἀφέρτατα στένε,
 Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάττουσα γῆς
 Πρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρύων ῥοῆς·
 Ἔως πότε στρέψεις δὲ κάτω τὴν δέρην,
 Ῥοαῖς καταρδεύουσα τὴν γῆν δακρύων;
 Ἐκδικὸν ὄμμα παντεπόπτου δεσπότου
 Εἰδούτα θᾶττον χάρμα σοι φέρειν μέγα,
 Πρὸς ὃν σε τείνειν ὄμμα καὶ μόνον δέον·
 Οὔδας γὰρ, οἶδας, ἔψεται τοῖς φροιμίσις
 Καὶ τέρμα φαιδρὸν, γηθόσυνος ἡμέρα·
 Μίαν μόνην μεῖναί σε δεῖ τὴν αὔριον,
 Ὡς συμπερανθῇ φρεντίς, ἥ καμὲ τρύχει.
 Θεοιόχ. Υἱὸς σοί μοι πέφηνας ἄλλος παρθένε·
 Αὐτὸς γὰρ εἶπεν υἱός, ὅς μοι καὶ μόνος·
 Οἶδας τε ταῦτα πάντα· τίς χρειῶ λέγειν;
 Ὡς ἀτπόρως ἔτικτον ὠδίνων ἄτερ,
 Στερρὰς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας,
 Θεοῦ τε παῖδα τοῦτον ἀγγείλας ἔφη,

Καὶ πόλλ' ἔδρασεν, οἷα καὶ μόνου Θεοῦ.
 Καὶ πῶς τανῦν οἶσταιμι, γυμνὸν καὶ νέκυν
 Ἐν ἱκρίῳ βλέπουσ' ἀπρωρημένον;
 Ὅς γαῖαν ἠώρησεν ὑδάτων, ὕπερ,
 Δι' ὃν τὸ φάος ἡλίου συνεστάλη,
 Αὐτῆς Σελήνης τ' ἐσκοτίσθη πᾶν σέλας;
 Καὶ ῥῆξιν ἀνέτλησαν αἱ πέτραι φόβῳ,
 Μνημεῖά τ' ἠνοίγησαν εἰς δεῖγμα κράτους,
 Αὐτοῦ παθόντος, ὑπερτάτου αἰτίου;

Θεολόγ. Δέσποινα παγκοίρανε μήτηρ τοῦ Λόγου,
 Αὐτὸς καὶ γὰρ τέθηπα, μὴ φέρων βλέπειν,
 Φρικτὸν θέαμα, δεσπότην τεθνηκότα,
 Ἄπνουν τὸν ἐμπνέοντα τοῖς ζῶσι πνοήν.
 Στένω τε πυκνά, καὶ χέω πικρὸν δάκρυ,
 Ἐλπίς δ' ὅμως τρέφει με, καὶ θρηνῶν, φέρω·
 Οὐ γὰρ ἀπιστῶ τοῖς λόγοις τοῦ δεσπότου·
 Ἡ καλλιφεγγῆς ἡμέρα δὲ τριτάτη
 Τὸ τέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος,
 Ἡ μὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν μοι συμφέρει.

Θεοτόκ. Τριτάταν ἀμέραν μὲν εἰδυῖα κλύω,
 Αὖθις φθορᾶς πάναγνον ἀνίσχειν δέμας,
 Νῦν δ' ἐχθρὸν ἤμαρ, ἐχθρὸν εἰσορᾶ φάος,
 Ὡς δυστάλαιναν τὴν πάλαι μακαρίαν·
 Ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἠγοῦμαι σκιάν,
 Κ' οὐδ' ἂν τρέσας, εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
 Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
 Τούτους μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν·
 Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν ὀλβιος φύτει·
 Ὀλβου δ' ἐπιρρυέντος, εὐκλεέστερος
 Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὀλβιος δ' ἂν οὐ.
 Ἡμίχ. Πάντων ὅσ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
 Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν,

Ὅσαι τεκοῦσαι, καὶ θανόντ' εἶδον τέχνα·
 Ὡς τρεῖς θανεῖν θέλοιμ' ἄν, ἢ τεκεῖν ἅπαξ,
 Καὶ πότμον ἰδεῖν ἐντραφέντος μοι τέχνου·
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σε, καὶ μ' ἔχει λόγος,
 ὦ παγκοίρανε πότνα παρθέν' ὀλβία,
 Ἡ πολλὰ παντὸς εἶ διάφορος γένους·
 Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὸς τέρψιν εἰσδεξαμένη,
 Ἀνθ' ἡδονῆς ὠδίνης ἐν λύπαις τρέφω,
 Καὶ θνητὸν, ὥς ἔτικτον, εἰδυῖα, στέγω.
 Κούφως φέρειν γὰρ συμφορὰς θνητοὺς δέον.
 Σὺ δ' ἀνδρὸς οὐκ ἔγνωκας εὐνὴν παρθένε,
 Θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου λόγοις,
 Καὶ νεκρὸν αὐτὸν νῦν ὀρώσα, πῶς φέρεις;
 Θεοτόκ. Ἐὰτέ μ', οὔτε φίλα μοι, τὰ μὴ φίλα.
 Ἦγγειλεν, οἷ' ἄγγειλεν, οὐ μομφὴν ἔχει,
 Εὐάγγελος δόξης τε τῆς εὐαγγέλου,
 Ἦν ἐσφάλην ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας,
 Οὐκ οἶδ' ὀχυρὰς ἐμφέρω γὰρ ἐγγύας·
 Θρηνεῖν δὲ δεῖ με· δακρύων γὰρ ἄξια
 Πέπονθα πολλὰ, καὶ στένω, καὶ δακρύω,
 Ἔως ἴδοιμι ζῶντα τὸν τανῦν νέκυν.
 Ἡμίχ. Δέσποινα Κούρη, δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν,
 Εἴτις ὑπ' ἥβης σπλάγχχον εὐτόνως φέρων,
 Μάτια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν.
 Σοφωτέρην γὰρ ἴσμεν οὐτὰν σε βροτῶν.
 Θεοτόκ. Αἶ, αἶ.
 Ἐτλην μεγάλων ἄξια θρήνων ἐγώ.
 ὦ πάθος οὐ μετρητὸν, οὐδ' οἷον τ' ἰδεῖν,
 Φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐξεργασμένον·
 Τὰν καλλίνικον, κλεινὸν ἐξεπράξατε
 Εἰς θρήνον, εἰς δάκρυα παγκαλῆς ἀγῶν,
 Ἐν αἵμασι στάζουσιν εἰσφέρειν χέρα·

Φεῦ, φεῦ, φρονήσαντες μὲν, οἳ ἔδράστατε·
 Ἀλγήτετ' ἄλγος δεινόν· εἰ δ' ἔως τέλους
 Ἐν τῷ δ' αἰεὶ μενεῖτ', ἐνῷ καθέσταντε,
 Οὐκ εὐτυχοῦντες, δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
 Ἀλλ' οὐκ ἐγῶμαι ταῦτ' ἀνατὶ παρῥέειν·
 Τί γάρ καλόν; Τί δ' ἀσεβῶς τῶν δ' οὐκ ἔχει;
 Ὅλλοισθ' ὅλλοισθε στυγεροὶ μαιφόνοι,
 Οἳ δεσπότην κτανόντες, οὐ φροντίζετε,
 Πᾶσαν τρέμουσαν εἰστροῶντες τὴν κτίσιν,
 Ἀλλ' ἐστέ θήρα τοῦ φόνου γαυρούμενοι.
 Κακῶς πέπρακται πανταχοῦ τίς ἀντερεῖ;
 Ἄπας δ' ἀληθῶς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος,
 Στέργουσι δ' αὐτὸν, συμφοραῖς νικώμενοι.
 Σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλγος ἀνθρώποις Κόρη,
 Κἂν οὐ μόνη σὺ, σοῦ δ' ἀπεζύγη τέκνον.
 Οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς τόκος, καὶ τοῦ γένους·
 Ὅμως δὲ πάντα τλησικαρδίως φέρειν
 Τανῦν προσήκει, κάρτα τ' αὖ πεποιθέναι.
 Αἰ, αἰ, αἰ.

Θεοτόκ. Δέδορκά τινα τῶν ἀλαστόρων Κόραι,
 Οἳ συνέτριψαν τῶν μαιφόνων σκέλη,
 Κατευθύνοντα παιδὸς εἰς ἥπαρ δόρου.
 Δέδοικά τ' αὐτὸν, μήτι βουλεύων νέον,
 Καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράττη πάλιν,
 Παῖδ' ἣν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὕβρισμένον.
 Ἰώ μοι μοι.
 Θέαμα δεινὸν δμμασι βλέπω νέον.
 Κατίδετ', ἴξεθ' αἶμα νυγέντος νεκροῦ·
 Ὅραθ', ἐράτε πῶς διπλοῦς χροῦνός ῥέει,
 Πλευρᾶς αἰμά τε, καὶ πεφυρμένον ποτόν
 Ἐβλυσεν εὐθύς. ὥς ἐνύγη τῷ ξίφει
 Ἡβῶντος ἀνδρὸς δυσμενῶν ἐξ Αὐτόνων.

Διπλοῦς ἔτι βλύξετε κρουνὸς αὐτόθεν.
 Αὐτός θ' ὁ νύξας ἐκπλαγείς, κέραγέ πως,
 Ὡς ἔστιν ὄντως παῖς θεοῦ νέκυσ ὁδε·
 Τρέχει δ' ὀρᾷτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ,
 Πίπτει τ' ἐπ' οὔδας, τῇ θεᾷ νικώμενος,
 Στῆθός τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον,
 Ἐνθ' ἰχρίον πέπηγεν, ἐμπεφυρμένον
 Ρεῖθρῳ καταρρέοντι τῆς πλευρᾶς ἔτι,
 Ἀρύεται τε χερσὶ κρουνοῦ, καὶ κόρας
 Ἐχρυσεν, ὥς ἔοικεν, ὥς ἄγνισμ' ἔχῃ·
 Χορ. Ἔοικεν Ἀναξ πολλὰ τῇ δ' ἐν ἡμέρᾳ
 Κακὰ συνάπτειν ἐνδίκως μισαιφόνους.
 Αὐτοὺς τε μέν τοι, μὴ φίλους δράσσειέ τι
 Ἐκδικὸν ὄμμα δεσπότης παντεργάτου·
 Ἴτω δίκ', ἴτω φανερώς ἑφηφόρος,
 Καὶ πυρφόρος τάχιστα τοῖς μισαιφόνους·
 Ἔστι γὰρ ὄντως θαῦμα φρικτὸν εἰσορᾷν.
 Ὅ μὲν γὰρ ὥσε κατὰ πλευρᾶς που δόρυ,
 Πλευρᾶς νενυγμένης δέ, θαυμαστὸν νᾶμα
 Ἔσταξεν εὐθύς, αἵματι πεφυρμένον·
 Φρικτὸν θέαμα, καὶ τρόμος μ' ὀρᾷν ἔχει·
 Διδάσκαλον φέρω γὰρ αὐτὴν τὴν κτίσιν,
 Γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, ῥαγείσας πέτρας,
 Τάφους τε νεκρῶν ἄραρ ἠνεωγμένους·
 Αὐτὸς δ' ὁ νύξας, ἔντρομος πεσών, θίγει·
 Θεοτόκ. ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον Κάρα,
 Ὅντως ἐφάνης πᾶσι, καὶ τοῖς μὴ φίλοις,
 Σφόδρα ποθεινὴ δακρύουσι συμφορὰ,
 Κενῶν τὸ καθάρσιον αἶμα τοῦ γένους.
 Χορ. Καὶ δυσμενεῖς φρίττουσιν, ἀθροῦντες ξένα.
 Θεοῦ τε κεκράγασι τρανῶς σ' υἷα.
 Πάντα τρέμουσιν, ἃ τε μὴ γνῶσιν ἔχει·

Οἱ δ' ἐγγενεῖς ἔκτειναν ἀλόγῳ φόνῳ,
 Ἐξ ὧν γ' ἐχοῖν στέφανον εἰς Κάραν λαβεῖν,
 Οὐχ οἷον ἐμπαίζοντες, ἔστεφόν σέπως.
 Οἱ δ' οὐδὲ φροντίζουσιν ἐνθεῖναι τάφῳ.

Θεοτόκ. Πῶς οὖν ἐγὼ σε τοῦ ξύλου καταγάγω;
 Ποίῳ δὲ τύμβῳ καταθείμην σου δέμας;
 Ποίοις πέπλοις κατακαλύψω σοι μέλη;
 Τίνος σε κηδεύσουσιν, ὦ τέκνον, χέρεις;
 Οἴμοι, τί δράσω; Τίς γένωμαι παντλάμων;
 Τί ταῦτ' ἀλύω; Πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις,
 Ἔργοις θ', οἷς ὑπέδειξας εἰς μαρτυρίαν,
 Ὡς δ' ἔστιν ἅπαν σοι θελητὸν, δυνατόν.

Ἡμίχ. Πολλῶν ταμεῖόν ἐστιν ἀέλπτων θεός,
 Πολλὰ τ' ἀέλπτων πολλάκις κραίνει θεός,
 Τὰ δ' αὖ δοκηθέντ' οὐκ ἐφεῦρε καὶ τέλος,
 Σὺ δ' ἀδοκῆτων αὐτὸς εὖροις μοι πόρον.

Θεοτόκ. Καὶ μὴν ὅδ' Ἰώσηπος ἐν σπουδῇ ποδὸς
 Στείβει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι.
 Αὖ δ' ἄλλο θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπω,
 Μύστην νύχιον τῷ δε συντρέχοντά περ,
 Σκευὴ φέροντα προσφυᾶ τῇ καθόδῳ.
 Ὡς μάκαρ, ὅς τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια
 Εἰδὼς, ἀγιστεύει θείαν αὐτοῦ βιοτάν,
 Καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχὴν,
 Δέμας τε παντὸς ἀνατινάσσων ῥύπου,
 Κύκλῳ τε πασῶν ἀρετῶν στέφον κάραν,
 Ἄει θεραπεύειν θοάζει τὸν θεόν.

Τὸ σωρρονεῖν γάρ, καὶ σέβειν τὸ τοῦ θεοῦ
 Κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ, καὶ σοφώτατον
 Οἰητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.

Ἰωσήφ. ὦ φίλταθ'. ὥς σὴν γῆρυν ἡσθόμην κλύων
 Σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρός, ἐκ μακρᾶς ἐδοῦ

Ἦκω δ' ἔτοιμος, τήν δ' ἔχων σκευὴν τάχει,
 Ὅπως νέκυν θάψαμι τὸν περιλμμένον·
 Δεῖ γάρ νιν ὄντα καὶ πάρος σεπτὸν, φίλοι,
 Ὅσον καθ' ἡμᾶς, καὶ νέκυν τοῦτον σέβειν·
 Πῶς δεῖ κατὰγειν; Πῶς δὲ πρὸς τύμβον φέρειν;
 Πέπλοις ἐνειλίξαιτε; Νῦν ἡγοῦ μοι σὺ
 Νέος γέροντι παρθένος, σὺ γὰρ σοφός·
 Ὡς οὐ κάμοιμ' ἄν, εἴθ' ἔως, εἴθ' ἑσπέρα,
 Ἔως νέκυν θήσαιμι καὶ νῶ μου τάφῳ·
 Ὅσον δέον γάρ, μὴ γένους κοινωνίαν
 ἔχοντα μύστην, τοῦτον οἰκτεῖρω καὶ γῶ.

Θεο.λ. Ὁ αὐτὸς δ' ἀπόνως θ' ἡμῶν ἡγήσατο,
 Καὶ πᾶσαν εὐμάρειαν ἐν χεροῖν διδοῖ·

Ἰωσήφ. ὦ χρῆμα παγκαλέστατον, δέσποιν' ἐμῇ,
 Τί παῖδα πρὸς σὸν, τήν δ' ἄγουσ' ἐρημίαν,
 Ἔστηκας, θαμβουμένη τὰ σαυτῆς λυγρά;
 Καὶ σοι μόνος πάρεστι μύστης παρθένος,
 Λιπὼν ἀδελφὸν ἐν χορῷ μυστηπόλων,
 Ἄλλοι δ' ὀπαδοί, τῶν γόνων πεπλησμένοι,
 Φεύγουσι, πολλῶ τῷ φόβῳ πεφρικότες,
 Οὐδ' εἶδον οὐδὲν τῶν νεωτέρων κακῶν;
 Σὺ δ' οὐ πέφρικας δυσμενῶν ἀβουλίαν;
 Ἐγὼ δέδοικα, μήτι βουλευτὴ νέον
 Ὅμιλος ἐχθρὸς, δυσμενῆς, μισαιφόνος·
 Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κλύειν,
 Κἂν νεκρὸν ἦν δοίμεν ἐντίμῳ τάφῳ.

Θεο.λ. Οὐπω γὰρ οὐκ ἔληξαν, οὐδ' ἔσχον κόρον
 Μισαιφονίας καὶ κακῆς ἀβουλίας·

Ἰωσήφ. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ, πῆμα κοῦδέπω μέσον.

Θεο.λ. Τί δ' ἐστίν, ὃ γεραιέ; μὴ σίγα, φράσον.

Ἰωσήφ. Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
 Θῶκος, προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιότεροι

Θάισουσι, σεμνὰν ἀμφὶ Σολύμων στοάν,
 Ὡς τὸν δε νεκρὸν οὐκ ἔα̃ πρεσβυτέρων
 Ὅχλος, προσελθὼν τῆς δε κοιράνῳ χθονός,
 Θάπτειν. Ὁ μὲν τοι μῦθος, εἰ σαφὴς ὄδε,
 Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε·
 Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέδωκεν ὥς φίλῳ,
 Αὐτὸν δυσωπήσαντι λαβεῖν τὸν νέκυν.

Θεο.λ. Τὸ πᾶν ὄλωλεν, εἰ κακὸν προσοίσομεν
 Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι,
 Ὡς αὐτὸς εἶπεν, ἤματι τρίτῳ πέρας
 Τὰ λυπρὰ λαβεῖν, γηθοσύνη καρδίας.

Ἰωσήφ. Οὐ τοῦθ' ὁ πατήρ παῖδ' ἀνέξεται παθεῖν.
 Παλαιὰ καινῶν λείπεται βουλευμάτων,
 Κούκέτ' ἐκεῖνος τοῖς δε φίλος δόγμασιν.
 Αὐτὸς γεμὴν δράσειεν· οὐ γὰρ παύσεται
 Χόλου, σάφ' εἶπε, καὶ κατεμπρῆται πόλιν.
 Ἐχθρούς γε μὲν τοι, μὴ φίλους δράτειέτι
 Ἐκδικὸν ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον.

Θεο.λ. Οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν αἰεὶ σέβων,
 Ἐξ υἱέως νῦν εἰλόμην, ὥς μητέρα,
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦδε διάξει φόνου.
 Θεὸς γὰρ, ὥς ἔγνωμεν ἐκ τῶν τεράτων,
 Ὡν καὐτὸς οἶδας πολλὰ, καὶ τανῦν βλέπεις.
 Οὐδ' ἠγνόησας ἡλίου τόσον σκότος,
 Ἐπεὶ δ' ἔκλινε, καὶ μεθ'ἡχ' ἐκρουσίως
 Ψυχὴν· Μόρος γὰρ οὐποτ' ἦν ὑπέρτερος,
 Εἰ μὴ κελευθεῖς, ἤκε τῇ καρὸς κλίσσει.
 Τοῦνθένδε μᾶλλον φρικτὸν ἦν θέαμ' ὄρα̃ν.
 Γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, ῥαγείσας πέτρας,
 Τάφους τε νεκρῶν εἶδες ἠνεωγμένους·
 Ὡς δ' αὖθις ἤκεν ἀνατινάσσων δόρυ,
 Νύσσει, παραστάς, νειάτην πλευρὰν ξίφει

Ἀκμαῖος ἀνὴρ. Τῆς τομῆς γὰρ ἡθόμην
 Πληγὴν βαθεῖαν ὦλκα τραύματος βλέπεις·
 Οὗτος μὲν ὥτε κατὰ πλευρᾶς που δόρου,
 Πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστῶς ὕδωρ
 ἔσταξεν εὐθύς, αἷμά τ' οὐ πεφυρμένον·
 Διπλοῦς γὰρ ἐστάλαξε κρουνὸς αὐτόθι,
 Φρικτὸν θέαμα, πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν.
 Αὐτὸς δ' ὁ νύξας, ἐκπλαγεῖς, κέκραγέ πως,
 Ὅντως, ὁ παρὼν νεκρὸς, ἐςὶ πηλὴς θεοῦ.
 Τλήμων τε μήτηρ ἐμπαρεστώσ' ἰκρίω,
 Πίπτει στένουσα, καὶ γε προσπιτνεῖ ξύλῳ,
 ὦμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύσσει πόδας,
 Καὶ χερσὶν ἠρύσατο δικρούνου ῥοῆς,
 Κυνοῦσα τ' αὐδᾷ τριᾶδ', ὦ θεῖον Κᾶρα,
 Βροτῶν μὲν αὐτὸς κατθανὼν, κήδῃ σαφῶς,
 Κενοῖς τε καθάρσιον ἀνθρώπων γένους,
 Σὲ δ' οὐδὲ φροντίζει τις ἐνθεῖναι τάφῳ·
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 Χρηζοῦσ' ἄχραντον ἐξαναστῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥς τε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης·
 Χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖται τῶν γόων, ἔφη,
 Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον παῖδός λόγοις,
 Ἔργοις θ', ὅτ' ὑπέδειξεν εἰς μαρτυρίαν,
 Ὡς ἐστὶν αὐτῷ πᾶν θελητὸν δυνατόν.
 Ταῦτ' εἶπε, καὶ παρ' αὐτίχ' ὠράθης σύ μοι.
 Ἰωσήφ. Θαυμάστ' ἔφητας, καὶ τὸ πρᾶγμα δεικνύει·
 Ἀτὰρ σὺτ', οὐ γὰρ καίρος εἰδέναι τάδε,
 Δέσποινα ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον,
 Καὶ θᾶττον ὥς μάλιστα τῶνδ' ἔρημά γε,
 Καὶ μὴ πελάζειτ' ἐγγὺς ἐν θυμουμένοις,
 Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθέ που
 Ἀγρίον ἦθος, στυγερεῖς φύσιν φρενός.

Θεοτόκ. ὦ καλλίνικοι χαίρετ', ὦ φίλοι δύω,
 Ὁ Νικόδημος σὺν Ἰωσήφῳ διῶ,
 Εἰς καιρὸν ἦκετ', εὖγε δ', εὖ πεπράχατε·
 Πιστοῖς φίλοις γὰρ συμφοραὶ τὰ τῶν φίλων,
 Πίπτοντα κακῶς, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται·
 Σπεύσατε νῦν, σπεύσατε, καταγάγετε·
 Πρὸς τοῦτο γὰρ ἤκοντας ἄμφω νῦν βλέπω.
 Ἄνιτ', ἄνιτε θᾶσσον, ὥς ἂν μοι νέκυν
 Καταγάγητε, δεσποτείας ὠλένας
 Ὅπως κατασπάσταιμι, καὶ σύμπαν μέλος,
 Κυνοῦσα σάρκα, ἧς περ ἐξεθρεψάμην.

Ἰωσήφ. Ἐξίθ', ἄπιθι, μὴ σέ τις μισαιφόνων
 Κακῶς δράσειεν, εὐδ' ὁρᾶν ἀνέξεται.
 Ἡμεῖς δ' ἄνιμεν, ὥς δρᾶς, καὶ τὸν νέκυν
 Καταγάγωμεν χερσὶν ἰδίαις τάχει.
 Καὶ φίλε Νικόδημε, σὺ πρῶτος τάχει
 Ἀμβαινε πηκτὰς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις,
 Ἐκπασσαλεύων διγλύφου δοκοῦ δέμας
 Λέοντος, ὃν γέγηθε θηράσας λεῶς.
 Σὺ δ' ἐξίθ' ὥς τάχιστα, καὶ θρηνοῦσά περ·
 Ὡς ταῦτ' ἄραρεν, κοῦκ ἔχεις ἰσχὺν, ὅπως
 Ταῦτ' ἀνατρέψῃς, καὶ στένης, καὶ δακρύῃς.

Θεοτόκ. Δειλαῖ' ἐγὼ, δύστηνος, εἰ παῖδ' οὐχ' ὁρῶ
 Καὶ τεθνεῶτα, μέχρι καὶ τύμβος λάβῃ·
 Φύγω δὲ δῆμον, ἵνα μή τι καὶ πάθω·
 Παιδὸς γὰρ ἄνευ τίς ἔρω; μοι τοῦ βίου;
 Κλαῦσαι νεκρόν μοι παῖδα, καὶ θάψαι πάρες,
 Ψαῦται ποδῶν τε, καὶ κατασπάσαι μέλη.
 Ἄγ' ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, νεκροῦ λαβοῦ.

Ἰωσήφ. Μὴ, μὴ προσοίσης χεῖρα, μὴ δ' ἄψῃ νεκροῦ.
 Μὴ δῆτ' ἐπεὶ μιν νῦν ἐγὼ θάψω χεροῖν,
 Τὸν Νικόδημον εἰσφέρων συνεργάτην,

- Μύρων χύσιν φέροντα δαψιλεστάτην,
 Ὡς μή τις αὐτὸν δυσμενῶν καθυβρίσῃ,
 Πέπλους τ' ἀνασπῶν, σῶμά τ' ἐκφέρων τάφου.
 Ὡς γὰρ ἔπροσῆκε μὴ γένους κοινωνίαν
 ἔχοντι, καὶ γὰρ τὸν νέκυν τιμῶ φίλον.
 Πῶς δ' οὖν κομίζειν, ἢ τί μὴ δεδρακότας
 Τὸν νεκρὸν ἡμᾶς, σὴ χαρίζεσθαι φρενὶ,
 Φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρωμένη βουλευμάσι,
 Σιγῇ φέρ' ἔσται γὰρ τὸ σύμπαν εὐπρεπές·
 Οὐδ' ὧμόν εἰς σὸν παῖδα τεθνεῶτ' ἰδῆς·
 Εἶναι γὰρ Ἰουδαῖος οὐκ ἀναίνομαι,
 Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήτομαί ποτε
 Τὸν σὸν πείθεσθαι παῖδ', ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν,
 Οὐδ' εἰ τὸ σύμπαν τὸ βροτῶν λέγῃ γένος,
 Καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήθειέτις
 Ὑλὴν ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
 Ἐκτείν' ὅμως Ἀνασσα χεῖρας σὺν κόραις,
 Δέξαι τε νεκρὸν παῖδα σὸν περιλόμενον,
 Καὶ κλαῦσον, ὡς βούλοιο, καὶ ψαῦσαι μελῶν.
 Θεοτόκ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 Τὸ λοιπὸν ἤδη, καὶ φίλοις ἔσθ' ἡ πλέον·
 Ὡς καλλίνικος εἰς κλέος ἦκεις μέγα·
 Οὐκοῦν γεραῖά φίλτατ' Ἴωσήφ, λαβέ,
 Ἐναγκάλισται παῖδα, καὶ προσέλκυσαι,
 Λαβοῦ, λαβοῦ νῦν, καὶ κατόρθωσον δέμας,
 Ὅρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐνθεῖς αὐχένι
 Ἐν δεξιᾷ, πλευρὰν δὲ τοῦδ' αἰείρατε.
 Θεο. λ. Ἐκτείν' Ἀνασσα χεῖρας, αἵ τ' ἄλλαι κόραι,
 Δέξασθε νεκρὸν, ὅς νεκροῖς ζωὴν διδοῖ,
 Καὶ γὰρ δ', ὅση δύναμις, ὑποδέξομαι.
 Θεοτόκ. Ἀγ' ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, νεκρὸν λαβέ.
 Φεῦ, φεῦ, τί λεύσω; Ταῖν χεροῖν τί νῦν φέρω;

Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃν νέκυν χερσὶν ἔχω;
 Πῶς καὶ νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη
 Πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα θρηνήσω τρόπον;
 Αὐτὸς δὲ δοίης καὶ προσειπεῖν σ' ὥς νέκυν,
 Καὶ πᾶν κατασπάσαιμι σὸν μέλος, τέκνον·
 Χαῖρ', ὑπτάτιόν σ' ὀρώσῃ νῦν, προσφθέγγομαι·
 Ὅν μή ποτ' αὐτὴ φύσας, ὥρελον νέκυν
 Τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων·
 Δὸς ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χέρα·
 ὦ φιλιότη χεῖρ, ἧς ἐγὼ πόλλ' εἰλόμην,
 Προτειλόμην δ', ὥς κισσὸς ἔρνεσι δρυός.
 ὦ φίλον ὄμμα, φίλτατον δέ μοι στόμα,
 Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνου.
 ὦ γλυκυτάτη προσβολὴ τῶν χειλέων,
 ὦ θέσκελος χρῶς, πνεῦμα δ' ἡδιστον τέκνου·
 ὦ θεῖον ὄδμηξ ἄσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
 Οἶσ' ἡσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην κέαρ.
 Τί δ' ὦδ' ἀτίμως ἡθέλησας τεθῆναι;
 Τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν
 Τεθεικας; Οἶμαι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον·
 Θανεῖν με κρεῖττον, ἢ θανόντα σε βλέπειν·
 Πῶς ἐξ ἀναύδου, καὶ μύσαντος στόματος
 Ἐξω παρηγόρημα; πῶς δ' οἶσω μένειν.
 ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, μάτην ἄρα σέ
 Ἐθρεψε, τέκνον μαζὸς οὐμός; σπαργάνοις
 Μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων;
 Ἡ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ἄδου μολῶν,
 Παγκράτορος παῖ, τῆς ἐμῆς ἡψω φρενός.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν·
 Ὑβρις μὲν, ἥτ' ἔσφηλε πάντων μητέρα,
 Καὶ πατέρα, πρῶτιστον, ὃς βροτῶν γένος

Ἐσπείρε, καὶ ξήμητε κάλλιστον θέρος,
 Τεκεῖν μ' ἔθηκε παρθένος σ', ὦ τέκνον,
 Εὐδοξον, ὡς ἔδοξε σῶ γεννήτορι,
 Πρὶν ἢ γενέσθαι καμῆ, καὶ πᾶσαν κτίσιν.
 Καπεῖ δ' ἐτέχθη πατὴρ, οἷμαί σου, κρίσει,
 Τρέφει με πατήρ οὐ βροτείαν ἐσχάραν,
 Μήτηρ τ' ἔδωκεν ἱεροὺς ἀμφὶ δόμους,
 Ἐνθ' ἐκτραφεῖσαν χερσὶν ἀγγέλου ξένως,
 Εἰς καιρὸν ἀνδρὶ σῶφρον' ἐκδέδωκέ μοι
 Γερουσία σύμπασα, τηρεῖν ἐννόμως,
 Οὐκ ἄθει καὶ τοῦτο, θεία δὲ κρίσει,
 Ὡς ἀλόγως ἔλεγχον εἰς καιρὸν φέρω,
 Καὶ παιδαγωγὸν παῖδος, οὗ γονὴ ξένος·
 Μένω γὰρ αὖθις παρθένος, τεκοῦσά σε.
 Αὐτὴθ' ἑαυτὴν οἶδ', ὅπως ἀγνὴ μένω,
 Σὺ τ' αὐτὴς οἶδας, ὡς τὰ πάντ' εἰδῶς σαφῶς.
 Σοῦ δ' ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος, ἐκ πατρός θεοῦ,
 Οὐκ εὐπρεπεῖς ἔθεντο πολλοὶ μοι λόγους,
 Ψευδεῖς, τεκεῖν βάζοντες ἐκ τινος βροτῶν.
 Κούκ ἤρκεσάν μοι ταῦθ' ὑβρισθῆναι μόνον,
 Ἀλλ' ἔδραμον φεύγουσα κ' εἰς τὴν Αἴγυπτον.
 Ἐτλην τε πολλὰ, καὶ κατεξάνθη πόνους,
 Ἀλλ' εἶδον ἐξίσιά σοι πεπραγμένα,
 Καὶ πάντα συμβάλλουσα, καὶ θαμβουμένη,
 Οὐ θνητὸν ὦμην σ', οὐδ' ἐδείμαινον θανεῖν.
 Ἀλλὰ σε πατὴρ Ἀβραάμ σύνθημά τι,
 Πρέσβευμά θ', αἷ τε μυρίαί γερουσίαι,
 Ὅρκος θ', ὅνπερ ὠμοκας, εἰς σωτηρίαν
 Θανεῖν ἔπεισαν, ἀπικουρῆσαι γένει·
 Ἐντεῦθεν ἔτλης καὶ τόκον τε καὶ πότμον.
 Καὶ γὰρ δὲ μισθὸν τῶν ἀφερτάτων πόνων,

Ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα νεκρόν σ', ὦ τέκνον,
 Θρηνῶ σε πικρῶς, καὶ στένω, καὶ θαυρῶ·
 Θρηνῶ, σοφιστήν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
 Πέπλοις δ' Ἰωσήφ εὐπρεπῶς ἀμφιέσας
 Ἐτοιμός ἐστι, πρὸς δὲ καὶ τεύξαι τάφον,
 Καὶ ξυγκενῶσαι μυρίων χλιδὴν μύρων,
 Ἦν Νικόδημος ἦλθεν εὐψύχως φέρων,
 Βασιὸν φιλοφρόνημα νεκροῖσι φίλοις.
 Τί γάρ τὸ κέρδος ἐκ μύρων τεθνηκόσιν;
 Τὰ δ' ἐν νεκροῖσι φροντιεῖ πατὴρ σέθεν,
 Οὓς πάντας αὐτὸς, ὥς σκυλεύματ' ἐξάγοις
 Ἀῖδος, οὓς καθεῖρξεν, οὓς συνήρπασε,
 Κᾶδδησεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης·
 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων φανὰ
 Ἐδειξε πατὴρ, παῖδ' ἀποσφάξας μόνον.
 Ἐρρηξε μύστης αὐτανεψιὺς σέθεν,
 Μείζων ἀπάντων, ὥς ἔφης, θεηγόρων,
 Ὃν δῆμος ἐκδέδωκεν Ἑβραίων σφαγῇ,
 Σεμνὸν πολίτην, καὶ πλείστων ἄνδρ' ἕνα
 Φανέντα φοῖβον, γυμνὸν, ἄτιμον, μόνον.
 Τροφῇ δ' ἀμεμφεῖ πᾶσιν ἦν κεχρημένος,
 Ἐσθῆτα προστρόπαιον ἐγγλαινούμενος.
 Μόνοις δ' ἀποτρόπαιος, οἷς πέλει χλιδὴ,
 Αὐχμῶν, πινώδης, λυπρὸν ἀμπνεύων βίον,
 Ἦχι ξυνοικεῖ θαψιλῆς ἐρημία,
 Ῥεῖθροισιν ὠκύς, ἐνθ' Ἰορδάνης ῥέει·
 Ὡς τῆς ταφῆς ἔδειξε φανὰς αἰτίας,
 Τρισημερεύσας ἐν βυθῷ θεοπρόπος·
 Καὶ ταῦτα μανθάνουσα, τέρψιν ἐμφέρω,
 Καραδοκῶσα καὶ ταφῆς ἰδεῖν τέλος·
 Οὕτως ἄρ' ἔτλης τέκνον ἥδη τὸν μόρον,
 Κἀκεῖνα τῶν νῦν δραμάτων αἰτία σοι,

Σπεύταντι θανεῖν, καπικουρῆσαι βροτοῖς·
 Ἄλλ' οὐκ Ἰούδας, οὐδ' ὁ τάλας Πιλάτος
 Διπλὴν δίκην φύγωσιν, ἀλλὰ σφᾶς τίοι
 Ἐκδικὸν ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον,
 Πόλιν τε πᾶσαν, καὶ στρατὸν μισαιφόνον·
 Ἐδρας, ἔδρασας, μὴ δόκει λεληθέναι,
 Πόντιε, δίκης ὄμμα πανδεκέσταντον,
 Κἂν χεῖρας ἀπένιψας, ὥς ἔξω φόνου·
 Οὐχ ὁ προδοὺς ἔρριψε μισθὸν τοῦ φόνου;
 Ὡπερ δέον μὲν ἐν δέρῃ θεῖναι ξίφος,
 Δέον δὲ λυγρὸν αὐχέν' ἐνθεῖναι βρόχοις,
 Ἡ κύμασι γλαυκοῖς ἀφανίσαι δέμας,
 Ἐρίψαντι πρὸς θάλασσαν ἰχθῦσι βοράν.
 Εἰ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἄνδρ' ἐπώλησας τάλα,
 (Στρέφω γὰρ εἰς σέ τὸ πρόσωπον τοῦ λόγου)
 Εἰ μὲν τιν' ἐξέδωκας ἄλλον εἰς φόνον,
 Νόμῳ πολιτῶν συμφορὰν ὑπέσχεες ἄν,
 Νῦν δ', ὅς σε πολλῶν ἠξίωσες χαρίτων,
 Ῥύστης τε παντὸς ἦχε πατρὸθεν γένους,
 Πέπρακας, ἐκδέδωκας εἰς φόνον φθόνῳ,
 Καὶ τίσιν, εἰάν σ' οὐχ ὑποστῆναι θέμις;
 Ἰωσήφ. Ἦδη κέκριται παντάδικος ἐνδίκως,
 Μύστης ὁ παγκράτιστος ἐκδοὺς δεσπότην,
 Ὡπτοκρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένος.
 Βρόχων δὲ θᾶπτον ὑψόθεν χαμαιῤῥιφείς,
 Πίπτει πρὸς οὐδας μυρίοις οἰμώγματι·
 Κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ὁ τάλας, οὐκ ἔγνω.
 Εὐγ' εὖ κέκριται, καὶ κατώρθωται δίκη·
 Θεοτόκ. Ὡ τέκνον, ὡς ἄρ' ἐστί σοι πατὴρ μέγας·
 Ὅρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων,
 Ἐπαίσειν αὐτὸν ρόπτρον ὡς προδόντασε,
 Ἀπιστον, ἄθεον, παράνομον, ἄδικον·

Κλέπτῃν γὰρ ὄντα, καὶ θεοῦ ῥάπτῃν φόνου,
 Καὶ μὴ θέλοντ' ἐπιστρέφειν πονηρίας,
 Οὕτως ἔδει νῦν τῷ δε καθθανεῖν μόρῳ.
 Ὅλλοιτ', ὅλλοιτο πανδίκως κακεργάτης,
 Κέρδος μέγιστον τῆς ἐπιστροφῆς φυγεῖν·
 Ἔστι θεός τις, ἔστιν, ἄλκιμος, μέγας·
 Ἔστι δὲ καὶ πρόνοια, καὶ κρίσις θεοῦ·
 Ἀπέπτυσ', οὐδεὶς ἀσεβῆς θεῷ φίλος.
 Λάζιουσθ', ἄγοντες εἰς καινὸν λοιπὸν τάφον,
 Χωρεῖτε, θάπτετ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν·
 Ἔχει γὰρ, οἷα δεῖ, γεννητόρων πέπλα,
 Βαῖον παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι,
 Δοκῶ διαφέρειν τοῖς θανοῦσι βραχὺ,
 Ἐκουσίως τίς τεύξεται κτερισμάτων;
 Κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε·
 Κρύψατε γοῦν πρόσωπν ὡς τάχος πέπλοις,
 Ψάυσατε χερσὶ, θάψατ' ἐνταῦθα νέκυν,
 Τὸν καθθανόντ' ἀνακτ' Ἰουδαίων ὕπο.
 Αἶρειν φοράδην τὸν νεόδμητον χρεῶν.
 Ὡ παῖ παναιτίου θεοῦ παντεργάτα·
 Τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν;
 Τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶν δ' ἐστίν; Ἰῶ;
 Ἰῶ. Ἰῶ,
 Ὡ βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
 Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου, πῶς σε καλέσω;
 Φρενὸς ἐκ φιλίας τί σοί πότ' ἄρ' ἄσω;
 Καῖται γὰρ ὑράσμασι τοῖς δ' εἰλιγμένος.
 Ἐν σπαργάνοις πρὶν ἐνεσπαργανωμένος.

Νικόδ. Φέρ' ὦ γεραῖέ, κέρατα τοῦ τριστολβίου,

Ὅρθῳς προσαρμόσωμεν, εὐτονον δέπη
 Σῶμ' ἐξακριβώσωμεν εἰς σορὸν πάρα

Ἰωσήφ. Ὡ φίλτατον πρόσωπον, ὦ νέα γένυς,
 Ἰδοὺ καλύπτρα τῇ δε σὴν κρύπτω χάραν,

Τὰ δ' αἰμόφυρτα καὶ κατηυλαχισμένα
 Μέρη σά καὶ μέλη πέπλοις κενοῖς σκέπω,
 Καὶ πλευρὰν νυγεῖσαν πᾶσαν ἡματωμένην.
 Θεοτόκ. Ναὶ πρὸς Θεοῦ, συνέρξαι, ἐν δέοντι γάρ,
 Ὡς ἐγγὺς ἐστὶ νυκτὸς ἤδη καὶ κνέφας,
 Ὅρθώσαι, ἐκτείναντες ὀλβίαν δέρην.
 Μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ·
 Κομίζετ' αὐτόν, ὡς ἰδοῦς ἐν ὅμμασιν,
 Ποῦ κείσεται παῖς, κεῖτε θρηνοῦσα μενῶ,
 Ἐως τρίτον λάμψειεν ἡμᾶρ γλυκύ μοι.
 ὦ πένθος, οἶον, οἶον ἐκράνθη τέκνον.
 Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσιν ἡγοῦμαι βροτοῖς·
 Κοινὸν τόδ' ἄχος πάντας ἀέλπτως φθάνει,
 Φθάτοι δὲ καὶ πάγκοινον εἶθε χάρμα μοι.
 Ἰωσήφ. Ἐπεσθέ μοι, φέρωμεν ὀλβιον θάρος,
 ὦ πόλλ' ἀνατλὰς μυρίοις αἰτήμασιν,
 Ἐσχον τόδ', εὐρών κοιράνου δωρήματι,
 Γυμνὸν τρισήλῳ κείμενον ξύλῳ λαβών.
 Φεῦ, φεῦ, πρὸς αὐτοῦ τοῦδε φῶτ' ἐστ' ἀτρέμας
 Χρωτὸς χεροῖν ἄπτεσθαι τοῦ Θεοβρότου,
 Καὶ πρόσφορ' αἶρετ', ἔλκετ' αὖγε ξύντονα·
 Ἴδου γὰρ ὡς ἔοικεν, ἐγγὺς καὶ τάφος·
 Ὡμοὶ γυναῖκες, γῆς Γαλιλαίας τέκνα,
 Ἦδη τέθειται, καὶ καλύπτεται λίθῳ·
 Δεῦτ' ἴτε, Κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν,
 Προσεῖπατ' αὐτόν, καὶ προπέμψατε χθονός,
 Ὡς οὐ ποτ' ἄλλον τοῦ γένους ῥύστην, Ἴδω,
 Ὅψεσθε κείμενον, ταῦτ' Ἰουδαίοις δοκεῖ·
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτι βλέπειν φέρω
 Τάφῳ τεθέντα, καὶ καλυφθέντ' ἐν πέτρᾳ,
 Ὅς ἐκ πέτρας ἐβλυσεν ὕδωρ πατράτι,
 Καὶ νῦν πέτρας ἔρρηξεν ἠωρημένους,

Νεκρῶν τε τάρους ἠνέωξε δυνάμει·
 Θεοτόκ. Στῶμεν δὲ μικρὸν, ὡς προσείπω τὸν νέκυν·
 Οἶχῃ ποθεινὸν τέκνον εἰς Ἄδου δόμους,
 Κρύπτη δὲ κρύψιν, ἣν σὺ κρυβῆναι θέλεις·
 Οἰμῶν ἐς αἶδαο πανζόφου στέγην,
 Ἄδῃ δὲ πικρότατον κέντρον ἐμβάλλεις·
 Οἶχῃ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας,
 Θέλων φαῖναι, καὶ καταυγάζσαι γένος,
 Ἀδὰμ ἀναστῆσαι τε πατέρα βροτῶν,
 Ὦν οὐνεκ' εἶδος προσλαβὼν θνητὸν φέρεις·
 Ἦκεις τ' ἐς ἄδου τὸν βαθύγυφον σκότον,
 Θανῶν πρὸς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπών·
 Ἦ δ' εὐμένεια τοῦ πατρὸς σ' ἀποκτείνει,
 Ἦ τίσις ἄλλοις γίνεται σωτηρία·
 Τό, τ' ἐσθλόν, ὡς εἰς πότμον ἦλθέ σοι πατρός·
 Ὀδυρμα πικρὸν, γῇ σε, τέκνον, λαμβάνει,
 Ἦκοντ' ἐς αἶδαο πανζόφου πύλας·
 Ἀδῇ τὸ δριμύτατον ἐμβλαθεὶς βέλος·
 Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τῷ θεῷ κατέρχῃ μόνος·
 Λήψῃ δὲ νεκρούς, οὐ συλληφθήσῃ νεκροῖς,
 Ῥύσῃ τε πάντας, ὧν ἐλεύθερος μόνος·
 Μόνος γὰρ ἀνὴρ ταῦτα θαρρῶν ἰκάνεις·
 Ἔσχεν δ' ἀγῶνες, αἳ ἔμιμνόν σου, τέλος,
 Νίκην τε λοιπὸν κατ' ἐναντίων ἔχεις,
 Ἄδην, ὄφιν. θάνατον ἰσχυρῶς πατῶν.
 Σοφός, σοφός σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον.
 Ὡς κοινὸν οἶτον σὺ καταβαλεῖς μόρῳ.
 Κἂν τῇ χθονὶ στηρίζων, ἐνδύσεις κλέος,
 Γῆς ἐξανίσχων, καὶ φέρων σωτηρίαν,
 Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀμείψας δέμας·
 Αὐθις γὰρ ἔλθῃς κλεινός, ἀρπάσας γένος,
 Ὡναξ, ἀναξ ἄφθιτε, σὺ θεὸς μένων,

Μορφῇ τε σῇ συνήψας ἀνέρος φύσιν·
 Καὶ νῦν ἐς αἶδ' ἀποκατέρχη δόμους,
 Σπεύδων φαίνειν, καὶ καταυγάζει ζέφον·
 Εὖ δ', εὖτε λίποις τήνδε δυσμενῶν χθόνα,
 Εἰς ἣν γε πρῶτον ἦκες, Ἰσραὴλ δόμους,
 Ὀλωλότα πρόβατα ποιμάναι θέλων,
 Καὶ συνθεσίας ἐκπεράναι πατράσι,
 Μορφῇ συνάψας τοῦ θεοῦ βροτῶν φύσιν·
 Σὲ γὰρ πατὴρ γεννᾷ μὲν ἀρρῶς τως αἶε.
 Ἐγὼ δ' ἔτι κτόν σ' αὖθις, ἀγενέουσ' αἶε,
 Μορφήν λαβόντα πρὸς θεοῦ βροτησίαν·
 Ἄλλ' ἐγγενεῖς σῆς μητρὸς, οὓς ἦκιστ' ἐχρῆν,
 Θαυμαστά πολλὰ σφίσιν ἐξεργασμένον,
 Ἀρρῶντ' ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς,
 Σωτήρ σ' οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι θεοῦ,
 Ἀλλὰ με νυμφευθεῖσαν, ἐκ θνητοῦ τινος
 Τεκεῖν σ' ἐλήρουν, καὶ γάμους ψευσαμένην,
 Λέχους ἀμάρτημ' ἐς θεὸν μ' ἀναφέρειν·
 Οἱ δὲ κτανεῖν σ' ἔσπευσαν ἀνόμως φθόνῳ
 Ἐχθροῦ σοφίσμαθ', ὧν νιν οὐνεκα κτανόν,
 Ἄλλων τε πάντων παγκάκων σοφισμάτων,
 Παύσεις στροβοῦντα κόσμον ἐν σοφίσματι,
 Καί μιν σιδηραῖς ἀρμόσας ἐν ἄρχυτι,
 Στήσεις κακοῦργον τῆς κακοουργίας τέκνον·
 Σφᾶς δ' αὖθις αὐτοὺς ἐκ χθονὸς τῆς δ' ἐκβαλεῖς,
 Ἄλλοις δὲ δώσεις καὶ πόλιν τε καὶ κράτος,
 Ὡς συμβόλοις εἰρηκας ἤδη τοῖς φίλοις,
 Ἐν οἷς χορεύσεις καὶ καταστήσεις τὰ σά
 Μυστήρι', ἐν ᾗ ἦς ἐμφανῶς θεὸς βροτοῖς,
 Ὡς ἐν πόλιν ξύμπασιν· ἐς δ' ἄλλην χθόνα
 Εὖ διαθείς τάνθενδ', ἀναστήσεις κράτος·
 Δεῖ γὰρ πόλιν τήνδε ἐκμαθεῖν, κ' εἰμὴ θέλει,

Νῦν δ' οὕταν ἀμαθῇ τῶν γε σὼν μυστηρίων,
 Ἄλλην τε πᾶσαν γηγενῶν παροικίαν,
 Εἰ θεομαχεῖ τὰ κατὰ σέ, σπονδῶν τ' ἄπο
 Ἀφεῖτ', ἐν εὐχαῖς δ' οὐδαμοῦ μνείαν ἔχει·
 Οὐπω γὰρ οἱ τάλανες ἔγνωσαν γόνον,
 Ἦκοντα πατρὸς ἐκ πόλου πρὸς γῆν κάτω·
 Ὡν οὐνεκ' αὐτοῖς δεῖξον, ὥς εἴ οὐ θεός.
 Δείξεις δὲ πάντως, ἦν δ' Ἰουδαίων γένος
 Ὅργῃ σὺν ὄπλοις ἐξάγειν χθονὸς θέλεις
 Ἀρδην, ἐλάσας Αὐσόνων στρατηλάτας,
 Οὓς σφῶν ἀνάσσειν ἡρετίσαντ' ἀφρόνως,
 Σὴν δεσποτείαν ὥς ἀπηγορευκότες.
 Ποινὴν γὰρ ἄθρῳ σὺν πότμῳ ζωηφόρῳ,
 Ἡὺρ ἐγγύς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια,
 Τερρῶμεν ἧρῃ, πυρὸς ἀσβεστον φλόγα,
 Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τήν δ' ὕβριν.
 Αἰνῶ δὲ κρίσιν, ἄβατον ἢ πέδον τόδε
 Τίθησι πᾶσι τοῖς φονευταῖς σου, τέκνον,
 Ὃς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς λιπῶν πόλεις,
 Φρυγῶν τε, Περσῶν ἡλιοβλήτους πλάκας,
 Βάχτρεια τεῖχη, τὴν δὲ δυσχείμονα χθόνα
 Μήδων παρελθὼν, ἀρράβων τ' εὐδαίμονα,
 Ἔθνη τὰ μακρὰν, καὶ σκότῳ βεβυσμένα,
 Πᾶσαν τ' Ἀσίαν, ἦν παρ' ἁλμυράνθ' ἄλλα
 Ἑλλησι κεῖθ' αἰ φασι, βαρβάρους θ' ὁμοῦ,
 Πλήρεις ἔχουσαν καλλοπυργώτους πόλεις,
 Ἔς τὴν δε πρῶτον ἦλθες Ἑβραίων χθόνα,
 Ἦ σ' ἐς τάφον τίθησιν ἐκ σφαγῆς νέκυν.
 Ἰὼ, θεοῦ μέλαθρα, καὶ πόλις φίλα·
 Ὡ καλλίπυργον Ἄστρ' Ἀυτίδου χθονός.
 Ὡ θαλάμειμα τῶν πάλαι θεοπρόπων,
 Θεοκτόνων σπήλαιον ὥς νῦν ἀνέφυς·

Πῶς σε στενάξω, Πῶς σε θρηνήσω φόνου;
 Ἀλλ' ὦ λιποῦται Γαλιλαίας χωρίον,
 Ἐμὸς θίξτος, ἃς συνεμπόρους ἐμοὶ
 Ἐκεῖθεν ἔλκει, μυστίδας μυστηρίων,
 Ὁ νῦν νέκυς, φεῦ, τῷ λάκκῳ τεθειμένος,
 Ἐἴτε τὰ ἑπιχώρι' ἐν νεκροῖς μέλη,
 Λεπτοῖς δὲ θρήνοις νῦν μιν ἀνυμνήσατε,
 Ἐπειτ' Ἀνακτα ζῶντ' ἀνευφημίσατε,
 Ὡς ἐπὶ ἐλπίς ἀσφαλεστάτη γ' ἐμοί.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ' οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 Οἷα πρὸς αὐτοῦ καὶ τάφον καὶ τὸν λίθον.
 Εἴκωμεν οὖν, εἴκωμεν, ὦ φίλοι κόραι.
 Ἴτ', ἴτε, καπνίζωμεν ἡσύχῳ βάσει
 Εἰς δῶμ', ἐν ᾧ θηλυγενὲς μένει γένος,
 Μήτηρ ὅπη μάλιστα Μάρκου Μαρία,
 Μύστην ὅπου θίασον οἶμαι συντρέχειν,
 Κακεῖ μενοῦμεν γλυκεροῦ φάρους δρόμον·
 Ἡ μᾶλλον ἀπώμεν ἐς παιδὸς νέου,
 Ὅν μοι τέθεικεν υἱὸν υἱός μοι μόνος.

Χορ. Ναί, ναί, δίκαιον τεῦτο, κοῦκ ἄλλως λέγεις·
 Ἐκεῖτε δεῖ δέσποινα νῦν ἀπιέναι,
 Ὡς τ' ἄτσον οὔτας τοῦ τάφου, πάντα σκοπεῖν,
 Πᾶσαν δὲ τὴν αὖριον ἡσύχως ἔχειν
 Τῆς ἐντολῆς ἔκρητι, καὶ μένειν κνέρας,
 Κνέρας φαεινὸν τῆς τριτάτης ἡμέρας,
 Ὡς ἀν' ἰοῦσαι λάθρα πληρώσῃτ' ἔθος.
 Ἴωμεν οὖν ἱώμεν, εἴκωμεν τάφου,
 Πρὶν δυσμενῶν τις παριῶν, καταλάβῃ·
 Δείξωμεν χῶρον, ἔνθα νυχεῦσαι δεόν.

Θεοτόκ. Ἴδού σε τέκνον καταλείπουσαι μόον,
 Ἀπιμεν, ἤχι σταθμὰ θηλειῶν γένους.
 Πρὸς εἶκον υἱοῦ, τῷ με πρέθου, τέκνον·

Δέος μέναιν πρὸς νάπος ἐγγὺς τοῦ τάφου.

Ἰωσήφ. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ θανῶν, ἐμοὶ δ' ὁμῶς

Τῶν φιλτάτων αἰεὶ γ' ἀριθμήσῃ, πολὺ·

Χαῖρ', ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθέγγομαι.

Θεολόγ. Γενέθλιον ἐσθλὸν οὐκ ἐν αἰνιγμοῖς φράσω·

Ἀνὴρ ὅδ' ἐστὶ, καὶ θεὸς θεοῦ γόνος·

Σαφῶς γὰρ αὐτὸν τοῖσιν ἐξεργασμένοις

Θεὸν νομίζω, τοῦ δὲ θανάτου πέρι

Σοφὴν πρόνοιαν αἰτιῶμαι, καὶ κρίσιν,

Δί ἧς ὁ πότμος τοῦ γένους λυθήσεται·

Αὐτὸς δ' ὁ χαμαῖς υρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους

Συντρίβεται νῦν, θανατοῦται, κτείνεται·

Κτανεῖ γὰρ αὐτὸν, κἀντιπορθμεύσει γένος,

Ὁ τῶν πόλων πάγκλυτος Ἰησοῦς ἀναξ.

Ποινὰς τ' ἀδελφῶν, καὶ πατρὸς πρώτου λάβῃ

Παλαιφάτου γέροντος, ὃς βροτῶν γένος

Ἔσπειρεν ἐν γῇ, κλίμακος ῥιφεῖς ἄπο

Ἐξ ἀπάτης δράκοντος αἰολοσκόπου,

Πόλει δὲ θήσῃ τῇ μακαριωτάτῃ·

Καὶ ταῦθ' ὁ τρυφερός πότμος ἐξεργάζεται,

Καὶ τῶν δ' ἔκῃ καὶ βροτὸς πέφυκέ πως·

Φρικτῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ὥπτο πλέως

Ἔς τόνδε κόσμον, ὧν σὺ πόλλ' οὐκ ἀγνοεῖς·

Φανεῖς δ' ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται, θανὼν,

Αὐθις δ' ἀναστάς; καὶ θεὸς φανήσεται·

Εἰ δ' ἐν πόλοις ὧν, ἐσθλὸς ὧν ἐλάθανε,

Ταῖς στρατιαῖς ὑμνούμενος μόναις ἄνω,

Σιγώμενόν τε κῦδος εἶχεν ἐν πόλῳ.

Αἴτια ταῦτα τοῦ τόκου, καὶ τοῦ πότμου·

Τὸ πᾶν δ' ἐρῶ σοι τῶν βροτῶν σωτηρίαν.

Ταιγὰρ τέθνηκεν, ὧν ἐχρῆν ἥκισθ' ὕπο,

Εἰς δεσμὰ τ' ἤλθε, καὶ λόγους ἐμπαιγμάτων.

Τοιαῦτα λόγῳ ὁ πρὶν ἡγαπημένος
 Εὐεργέτην ἔδρασε, πηρωθεὶς φθόνῳ·
 Καὶ ταῦτα μὲν πέπονθεν αὐτός οὐκ ἄκων·
 Ἄ δ' αὖ παθεῖν θαῖ λαόν, οὐ κρύψω κακά·
 Λίποι πόλισμα, βαρβάροις εἶκων, ἄκων,
 Δούλος, μέτοικος· ἔστι γὰρ τὸ θέσφατον,
 Εἰς πᾶσαν αἶαν βαρβάρων ἀποτρέχειν,
 Αἰχμαῖς ἄλωτους, πόλλ' ἀνατλάντας κακά·
 Ἀναιρέταις γὰρ πᾶσιν ἀντ' ἀπαγγεῖη
 Λιπεῖν πόλιν τήν δ' ἀνοσίου μιάσματος
 Δίχας τίνοντας τοῦ δ', ὃν ἔκτειναν φθόνῳ,
 Καὶ μηκετ' ἰδεῖν πατρίδ'. Οὐ γὰρ εὐσεβές,
 Μένειν φονευτὰς ἐν τάφοις νεκρουμένων,
 Πόλεις δὲ πολλὰς εἰσάφρονται, ζυγὸν
 Δούλειον ἀνέλκοντες οἱ δυσδαιμονες,
 Αἰχμαῖς ἄλωτοί, χρησμὸς ὥς λέγει θεοῦ,
 Πάντη διςπαρέντες· οὐ νόστον δ' ἔτι,
 Οἱ τάλανες σχήτουςιν, οὐδ' ἐπάνοδον,
 Ἀφ' οὗ τάδ' ἐκπρήσει γ' ἀναρίθμῳ στρατῷ,
 Ἡγούμενος λόγχαισιν Ἀυσόνῳ δραμῶν.
 Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρός ἐκγεγώς, ἔφη,
 Εἰπὼν τις, ἐκ θεοῦ δέ, κηθώς ἄρ' ὅδε,
 Ὅ νῦν νέκυσ εἶρηκεν πάντ' ἐν δυνάμει,
 Οὐδέν τι μαθὼν τῶν θεοπρόπων ἄπο,
 Αὐτὸς δὲ μᾶλλον πάντα διδάξας πάρος·
 Οὗτος δ' ἅ μέλλει πῆματ' ἐκπλήσειν, φράσω,
 Ἀπεμπολητὴς αἰτχρὸς ἐξ ἀπαόνων,
 Αὐτὸς μὲν εἶπεν, ὥς μανεῖς ἄλγους ὕπο,
 Βρόχοις κρεμυσταῖς ὑποδραχθεὶ τὴν δερην,
 Πεσὼν δ' ἔπειτα, δίχῃ λακῆται τάλας,
 Ἴδοι τε δεινὸν ἥμαρ, οὐδέ παύσεται,
 Λακῶν ὁ τλήμων. οὐδέ τὸν καταβάτην

* Ἀδὴν διαβλῆς, ἥτυχος γενήτεται,
 Στιένων ἄληκτα, καὶ βοῶν σφοδροῖς πόνοις,
 Καὶ νῆμα πυρὸς τὸν δε ὑποδέξεται·

Ἰωσήφ. ὦ φίλος, ὡς εἰς δεινὰ φῆς ἐλθεῖν κακὰ,
 Πάντας, καὶ αὐτὸν, συγγόνους τ' ἄρδην ἐμούς·
 Καὶ γὰρ δ' ὁ τλήμων βαρβάρους ἀφίξομαι;
 Ἥ ποῦ τράπωμαι, πατρίδος πορθαυμένης;
 ὦ πάμμεγ' ἐμπνέουσα βαρβάρους ποτὲ
 Πόλις, τὸ κλεινὸν οὖνομ' ἀφαίρη' τάχα·
 Χαῖρ' ὦ μέλαθρον, χαῖρ' ὦ πατρώα πόλις·
 Λεῖπω, λείπω σε, δυστυχῶς δοῦλος γεγώς,
 Αἰχμαῖς ἀλωτὸς, βαρβάρων δ' ἴδω πέδον,
 Εἰ μὴ γέροντ' ὄντα με προφθάσει πότμος,
 Ὅν' εἴθ' ἴδοιμι, πατρίδος μένων πέδω.
 Συνῆκα γὰρ θέσφατον ὡς οὕτως ἔχει·

Θεολ. Τὸ μὲν σὸν εὐδόκιμον εὐσεβὲς γέρον,
 Ὅ δ' ἐγγενὲς σοι λαὸς ἐκτίσει δίκην,
 Ὡς ἀξίαν μὲν λίαν, ἀλγεινὴν δ' ὅμως,
 Αὐτὸς δ' ἑαυτὸν αἰτιάσθω τῆς δίκης·
 Οὐ γὰρ τι λέξει πρὸς πρόφραϊν, ὡς τάχα
 Οὐκ ἦλθεν, οὐκ ἤμυνεν, οὐδ' ἐπεστράφη·
 Εὐεργετῶν πάλαι τε, καὶ νῦν εὐτρόπως.
 Τίνας γὰρ οὐκ ἔστειλε κήρυκας πάλαι;
 Οἷων δὲ δώρων οὐκ ἔπλησέ νιν ξένων;
 Ὅν' ἀξαγαγὼν τῆς πικρᾶς τυραννίδος,
 Ἐθνῶν ἄνακτ' ἔθηκε πανθινῶς μέγα,
 Ὅτ' ἀμφὶ Βαβυλῶν, τὴν τ' Ἀμορραίων που χθόνα,
 Ἐθνῶν ἀρίστοις ἐμπετῶν κατὰ πτόμα,
 Ἐρρήξε πέλτην, τῷ δε, δουλώσας στρατόν,
 Παρέσχεν, ὧν περ λακτίσας πολλὴν χάριν,
 Προῦδωκεν αὐτὸν εἰς φόνον μαιφόνους·
 Ὅς ὕστερον μὲν ἦλθεν, εἰς κχιρὸν δ' ὅμως.

Θεοπρόποι γάρ, καὶ νόμος πολλοῖς χρόνοις
 Ἰδρυντες, αἰχμαζόντες, οὐχ εὖρον πέρας.
 Χριστῷ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει,
 Ἄδου δόμους πέρσαντί θ' ἡμέρα πάλιν
 Πρὸς γαῖαν ἔλθειν, συντεμόντ' ἄλγην βροτῶν.
 Τῶν γὰρ ἔκητι πτωχικὴν λαβὼν στολὴν,
 Εἴσεισιν ἄδην, πολλὰ δὲ σκύλα κεῖθεν
 Ἄρας, φανεῖται νερτέρων Ἐπίσκοπος·
 Κτανῶντε φρουροὺς, καὶ παραστάτας πυλῶν
 Ἐκεῖθεν ἔλθοι, πᾶσί τε γνωσθήσεται
 Ἀρωγὸς, αὐτόρριζος ὢν εὐεργέτης·
 Ὃν ἐγγενὴς ἔκτεινε λαὸς ἐν φθόνῳ,
 Οἱ δ' οὐδὲν αὐτῷ συγγενεῖς πεφυκότες,
 Καθέντες αὐτοῦ, τοί μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις,
 Οἱ δ' ἐν τ' ὄρειτε, καὶ σπέει καὶ γῆς βάθει,
 Ψυχρὸν ἄημα, δίψιόν τε πῦρ Θεοῦ
 Μενούσι, κατρεοῦντες οὐκ ἐν δαιμόνιοις,
 Οὐδ' ἐν χιτῶσι τρυφεροῖς ἐγκείμενοι,
 Οὐδ' ἐν ζαχρύστοις δώμασι κοιμώμενοι·
 Τοί δ' ἐν μαχαίραις, σπάθη τε καὶ ξίφει
 Πίπτοντες, ἐμφανούσι πίστιν ἀσφαλῆ,
 Οὐχ ἦν ὁ πρᾶτης, καὶ σφαγεὺς εὐεργέτου,
 Οὗς ἐκτίσαι δίκαιόν ἐστι τὴν δίκην·
 Σὲ δ' ἐξαναστάς, εὐχερῶς ἐκρύσσεται,
 Ὃν εὐπρεπῶς τέθεικας, ἐν κρινῶ τάφῳ,
 Καὶ μακάρων ἐς αἶαν ἐγκαθιδρύσει,
 Σάλπιγξ ἢ ἡ νεκρέγεστον δεικνύων.
 Δεῖ γάρ σε τὴν φονῶσαν ἐκλιπεῖν πόλιν,
 Καὶ πρᾶέων εἰκεῖν σε δάπεδον μάκαρ,
 Θεὸν φανέντα, θνητὸν ἀμείψαντά σε
 Πάχος, βρότειόντ' ἀποβαλόντα φθοράν,
 Ἦν ἐξ ἀπάτης ἔσχεες, ὥς θνητὸς γεγώς·

Τῶν δ' οὐδὲν ἤδεν ἐκ λόγων θεοπρόπων
 Διδάσκαλος, δ' ἔγνων αὐτοῖς στέρνοις κλιθεῖς,
 Οὕτως ἔσεσθαι τοὺς θεῷ φιλουμένους,
 Ἐγὼ συνῆχα, δεσπότης στέρνοις πεσών,
 Ὡς τ' ἐξ ἀβύσσου πόλλ' ἀπαντλήσας σοφά·

Ἰωσήφ. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρητὴ σοφόν τι μαυθάνειν·

Πέποιθας αὐτόν δ' αὖθις ἰδεῖν ἐν χθονί;

Θεολ. Πέποιθα· δείξει τοῦτιδὸν σέλας θεοῦ.—

Μίαν μόνην μεῖναι με δεῖ τὴν αὖριον.

Ἰωσήφ. Ἡμῖν μὲν, ὡς μέγας τις, ἤκων ἐκ θεοῦ,

Ἀπλῶς τε θανών. ὡς βροτὸς τυμβεύεται

Ἐν σιδνόνι, μύροις τε, μητρὸς ἐκ θανατᾶς

Φανείς· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρέος·

Εἰ δ' ὡς θεός, νῦν κυριεύσει καὶ μόρου,

Ἔσται τὸ λοιπὸν, ὡς θεοῦ παῖς καὶ μόνος,

Ἄπασι σεπτὸς τοῖσιν εἰδόσι θεός.

Πένθος δὲ βαλὼν ὄντι μητρὸς ἐκ θανατᾶς

Κείσθω· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρέος.

Ἡμῖν μὲν οὕτω νῦν τετίμηται φίλος·

Ὅς δ' εἴτι πράσσειν, ὡς θεός θέλων σθένει,

Καιρὸς πάρεστι. Φῶς γὰρ ἡμέρας τρίτης

Οὐ μακρὰν ἐστὶ, καὶ τὸ πᾶν φανήσεται.

Θεολ. Πέποιθα, πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν

Ἀκτινα τὴν τριταίαν ἡλίου φέρειν·

Ἰωσήφ. Ἰδοίμ', ἰδοίμ' γλυκερὸν ἡμᾶρ τόδε·

Εἴθ' εἴθε, φίλος, θαῦμα τοῦτ' ἰδοίμ' ἐγώ.

Νῦν δ' ἀπίωμεν Νικόδημ' εὐεργάτα,

Στείχωμεν ἡμεῖς, φίλα τ' ἐξαιτώμεθα

Ὑπὲρ τε λαοῦ, καὶ περ ὄντος ἀγρίου,

Ὑπὲρ τε πάτρης τὸν θεὸν μηδὲν νέον

Δραῶν, καὶ ἕως πάρεσμεν ἅμω τῷ βίῳ·

Καὶ σὺ δὲ φίλη παρθένε ζὺν παρθένω

Πρὸς ταῦτα ξυνάρηξον ἡμῖν τοῖς φίλοις·
 Ναὶ, ναί, σὺ συνάρηγε, καὶ θρηνοῦσά περ,
 Δέσποινα μήτηρ τοῦ διφυοῦς, ὡς λόγος
 Τοῦ παρθένου πείθει με μύστου σοῦ τ' ἔκνου.

Θεοτόκ. Ἀπιθι, καὶ δύναμιν, Ἄγγελε, βροτοῖς
 Σὺν Νικοδήμῳ νυκτέρῳ μύστη πάρες,
 Τανῦν δὲ σὺν σοὶ παμφανεστάτῳ φίλῳ·

Θεο.λ. Χαίροντες, ἴτε, μήτι που πτοούμενοι·
 Ὁ βιαγὸς γὰρ τῆς καλῆς ἡσυχίας
 Καὶ τῆς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης καὶ φιλίας,
 Τότε φρονέειν εὖ, σωφρονεῖν τ' ἐν τῷ βίῳ,
 Τηρεῖ τὰ πάνθ' ὡς ἀτάλευτα προσμένειν.
 Θεὸς γὰρ οἶδε πάντα, καὶ σοφῶς κρίνει·

Ἰωσήφ. Σὺ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύω λόγοις,
 Τάξιν τε τηρῶν, εἴμ' ἐλεύθερος φόβου.

Θεο.λ. Χωρεῖτε, μέλειν πάντα οἱ δοκεῖ φίλων,
 Αὐτοὶ τ' ἐπιγνώσεσθε τοὺς ἐμοὺς λόγους·
 Ὑμεῖς δ' ἔπεσθε νῦν κόρακι σὺν μητρὶ μου,
 Ἐπεσθε, Χριστῷ καρδίας ὠπλισμέναι,
 Πτοούμενά τε μηδὲν, ἀλλ' ἔπεσθέ μοι.
 Δείξω γὰρ οἶκον, ἔνθα νυχεῦσαι δεόν.
 Οὐκοῦν ὅδ' ἐνδεξιὸς οἶκος ἐνθάδε·
 Τανῦν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνης
 Οὐ βραχὺ παρώχθηκεν, ὡς ὅρῳ, μέρος,
 Ἥδη δ' ἕως πάρεστιν, ἐκρέει κνέφας.

Θεοτόκ. Ἰώ, μοι Ἰώ.

Ψυχῆς μελούσης, καρδίας παγχνουμένης,
 Ὑπνος βλεφάροις τοῖς ἐμοῖς πῶς ἐμπέσοι;
 Οἶμοι, τέκνον μου, σῆς σφαγῆς πανταδίκου.
 Ὡμοι ταλαίνῃ δραμάτων ἀντιστρόφων·
 Οὐ γὰρ συνῶδ' αὐτὰ τοῖς εἰλπισμένοις,
 Κἂν συνάδῃσι τοῖς προηγορευμένοις.

Ἐτλην μεγίστης συμφορᾶς καὶ πρὶν τέκνον,
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων,
 Ἀλλ' εἶπετ' εὐθὺς συμφοραῖς θυμηδία,
 Σοῦ συμπαρόντος, καὶ λύοντος ἀνίας·
 Νῦν δ' ἀφέρτατον ἄλγος, οἶμοι πῶς φέρω;
 Τί γοῦν, τί δρᾶσω, φεῦ, παθοῦς' ἀμήχανα;
 Θέλξει δ' ἔδραν ὄμματος ὕπνος πῶς ἄρα;

Ἡμίχ. Ἄμμες μὲν ὦ Δέσποινα χαμαιστρωταίαι,
 Ἀνεκλίθημεν, σώματι παρειμέναι,
 Νεαί, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες,
 Ἄλλαι πρὸς ἄλλων νῶτ' ἐρείσασαι κάρσας,
 Αἱ δ' ἐν παρειαῖς ὑποβαλοῦσαι χέρας,
 Καὶ βαιὸν ἡρπάταμεν ὕπνου βραχύτι,
 Σὺ δ' οὐχ ὕπνωσας, οὐδ' ἀνέπασχας δέμας,
 Παννύχιον στένουσα, κ' ὠδυνωμένη·
 Πάσῃ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εὐφρόνη στρέφεις,
 Ἔως τίνος μένεις δὲ προσκαθημένη
 Ἀϋπνος, ὄμμα μηδόλως μύουτά σου;
 Ἡὼς ἰδοὺ πέφηνε, καὶ λεωφόρον,
 Περιτρέχουσι δῆμος ἄνω, καὶ κάτω·
 Γῆς τ' ἀναδραμὼν ἥλιος φασφόρος,
 Ἀχτῖνας ἐξίησι, θερμαίνων χθόνα.

Θεοτόκ. Ὑῖὸν τεθέντα νεκρὸν ἰδοῦς' ἐν τάφῳ,
 Οὐ δεῖ με θρηνεῖν, καὶ στένειν, καὶ θακρύνειν,
 Ἔως ἰδοίμι ζῶντα πάλιν ἐκ τάφου;
 Ὑπνος δ' ἄρά μου πῶς βλεφάροις ἐμπέσοι;

Ἡμίχ. Κἀγὼ μελούσῃ καρδίᾳ λήγουσ' ὕπνου,
 Κεῖμαι, παιδοστιβάς γε, χαμαιστρωτία,
 Κοῦτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησα, σφοδρῶν γόων
 Σῶν παρθένε κλύουσα, καὶ στεναγμάτων·

Θεοτόκ. Ἐγρεσθ', ἔγρεσθε, τί γυναικες μέλλετε;
 Ἐξίτ', ἄπιτε βαιὸν ὧς πρὸς τὴν πόλιν,

- Ὅσον προβαίνειν ἐντολὴ δίδωσί σου,
 ἵτως τι μαθήσεσθε καὶ νεώτερον·
 Πολλοὶ γὰρ ὑμᾶς ἀγνοοῦσι, κ' οὐ δέος.
 Χυρ. Καὶ μὴν ὀπαδῶν τιν' εἰσαρᾶν δοκῶ,
 Σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον,
 Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.
- *Αγγ. Πῇ νῦν μολῶν εὐροιμ' Ἰησοῦ μητέρα;
 Εἵπατέ μοι γυναῖκες, εἴπερ ἴστε, μοι
 Σημήνατ', ἄρα τῶν δε δομάτων ἔσω;
 Ἡμίχ. Ἦδ', αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐντὸς μένει.
- *Αγγ. Δέσποινα μήτερ μυσταγωγοῦ μοι φίλου,
 Καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον,
 Σοὶ καὶ μαθηταῖς, καὶ γυναίξί σαῖς φίλαις.
- Θεοτόκ. Εἰς καιρὸν ἦκεις, καίπερ ἀγγέλλων φόβον·
 Τί δ' ἐστί; μὲν τις συμφορὰ νεωτέρα;
 *Αγγ. Πολλὴ φάλαγξ ἔνοπλος εἰς τάφρον μολεῖ,
 Τίνος δ' ἔκητι, συμβαλεῖν σάφ' οὐκ ἔχω·
 Ἦκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς, φήμη δέ τις
 Λαοῖσιν ἐμπέπτωκεν, ὥς κατὰσκοποι
 Ἰκουσι τάφρου· χ' ὁ μὲν, οὐκ ἰδὼν, λέγει,
 Ὁ δ' εἰσιδὼν μολοῦντας, οὐκ ἔχει λέγειν.
 Ὁ δ' εἰδέναι λέγων τι, φράζειν οὐ θέλει·
 Πλὴν εἰς τις εἶπε γραμματεῖς προσιέναι,
 Καὶ ταῦτα πεῖται κρίνανον τῆς δε χθονός,
 Πέμψαι φύλακας, καὶ σφραγίσαι τὸν τάφρον,
 Ὡς μὴ τάχα κλέψωσι μύσται τὸν νέκυν.
 Ὡν εὐνεκ' ἦλθον πρὸς σε ταῦτ' ἀπαγγελῶν.
- Θεοτόκ. ὦ ῥάπτα κακῶν τῶν ἀφερτάτων ἐμοί,
 Γραμματέων ὁμιλε καὶ πρεσβυτέρων!
 Ὡ τῆς φονώσης ἐργάτα τολμηρίας!
 Ὡ δραματουργεῖ τοῦ φόβου τοῦ δεσπότου!
 Ὡς συνιεῖς μὲν, οἷα τολμᾷς ἀφρόνως,

Δέξῃ φίλος δριμύτι κατὰ κερδῖαν,
 Πάνδεινον ἀλγῶν ἄλγος· ἦν δ' ἄρ' εἰς τέλος
 Ἐν τοῖς δε μένης, οἷς τὰ νῦν κακῶς μένεις,
 Οὐκ εὐπραγῶς δόξεις γε, μὴ κακῶς ἔχειν,
 Ἐξ ἀφροσύνης καὶ κακῆς ἀβουλίας,
 Γνοίης δ' ὅμως ἔπειθ', ὅτ' οὐ κέρδος τί σοι·

Πῶς γὰρ ἔσονται νεκροφῶρες, οἱ μόγις
 Μιαιφόνους σφῶν χειρὰς ἐκπεφευγότες;
 Προσεγγίσει πείσει δὲ τίς σφᾶς τῷ τάφῳ,
 Οὐτω τρέσαντας, καὶ λίαν πεφριχότας;

Ἀπιθ', ἄπιθι, καὶ φύλασσε τὸν τάφον·
 Ναί, ναὶ φάλαγξ ἄπιθι, κάσφαλῶς βλέπε·
 Μάρτυς γὰρ ἴσως τῆς ἐγέρσεως ἔσθι.

Ἡμῖχ. Ἄμμες δὲ φίλοι τῇ δε μίμνωμεν πάλιν,

Ναί, ναὶ μένωμεν ἡσύχως ἐν οἰκίᾳ,
 Μὴ δ' ἀπίωμεν ἐς τάφον τοῦ δεσπότου,
 Ἀλλ' ἵεναι μείνωμεν εὐφρόνης κνέφας.

Θεοτόκ. Καὶ μὴν ἰδοὺ πρόεισιν ὄρφνης τὸ κνέφας,
 Λοιπὸν μάθωμεν ἡσύχως ἐκ φυλάκων.

Πῶς γὰρ τις ὄρφνη δυσμενῶν ἀνὰ στρατὸν
 Ἐλθὼν, μυρίσει τόν δ', ἀκινδύνως μολῶν;
 Κατὰ σκότον δὲ πρὸς τάφον μολεῖν ἔδει
 Τιν' ἐξ ὁπαδῶν ἄγρυπνον διδασκάλου·

Ναί, ναὶ προσήσει τόν δ' ἀπιέναι τάχει·

Κἂν μὲν τινα χρυσαῖον οὐ γνοίῃ δόλον,
 Βῶμεν πρὸς ὄρθρον τύμβον ἐς ζωηφόρον,
 Δέμας νέκυος τοῦ μυρίσαι κατ' ἔθος.

Ἐλευσόμεθα, τὴν δ' ἔχω γνώμην ἐγώ.

Ἦν δ' αὖ τιν' ἐχθρῶν μελάνην πυθώμεθα,

Τῆς καλλιφεγγοῦς ἡμέρας τὴν ἀκτῖνα

Σιγῇ μενοῦμεν, οὐδὲ χρεῖα μυρίσαι,

Τὸν καίμενον νῦν. Οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζέφρον

Φθορὰ κατασκήψει τις εἰς δέμας Λόγου,
 Οὐτ' οὖν καθέξει ψυχὴν Ἄδης παμφάγος·
 Ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκ ὀφλημ' ἔχω,
 Ἴνα καθεῖχθῃ κατ' ὀρεῖλιν εἰς ζόρον.
 Ἐξ ἀρθίτου γὰρ ἄφθιτον πεφυκότα,
 Πῶς νιν φθερεῖ ταμίας Ἄδης νερτέρων;
 Ὅν καὶ λάφυρ' ἐκείθεν ἐλκύσαι δοκῶ,
 Ὅσους βροτῶν καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασεν,
 Κᾶδδῃσιν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης·

Ημίχ. Ὅρθῳς μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπὴν·
 Πέμφ' ὡς τάχιστα, νῦν γὰρ ἀσφαλῶς λέγεις,
 Σὺν σοὶ δέ μ' ὄψει καρτεροῦσαν, ὡς θέλεις·

Θεοτοκ. Τίς δῆτα φίλων, αἱ πάρεστιν ἐνθάδε,
 Θέλει κατόπτis ἐννουχος τύμβῳ μολεῖν;
 Τίς ἂν γένοιτο νῦν δ' ἐμὸς εὐεργέτης;
 Μύσται γὰρ οὐ πάρεσι τοῦ διδασκάλου,
 Φεύγοντες ὀρμὴν ἄλογον μαιφόνων·
 Οὐ γὰρ ἴσως πνέουσι θυμοῦ καθ' ὅλων·
 Περιφρονοῦσι καὶ γὰρ ἡμῶν τοῦ γένους,
 Μύστας δὲ δώκουσιν ἀλόγῳ θράσει.

Μαγδ. Ἐγὼ πρὸς ὑμῶν τὸν δε κίνδυνον θέλω
 Ῥίψασθαι, κατόπτis σοροῦ θεοῦ μολεῖν·
 Ἀπαντ' ἐκείθεν ἐκμαθοῦσα δ' ὡς ἔχει,
 Ἦξω πρὸς ὑμᾶς, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα,
 Ἦξω δὲ θᾶττον. Τὸν δ' ὑφίσταμαι πόνον·
 Ἐκῆτι πολλῶν, ὧν ἀπηλλάγην κακῶν.
 Κἀντεῦθεν ἴσως εὐκλεέστερον δόμα
 Αὐτὸς παράσχη νεκρὸς, οὐ νεκρὸς δ' ἐμοί.
 Εὐδεῖν δοκεῖ δέ, καὶ μένειν μ' ἔτι κνέφας·
 Εὐδωμεν οὖν, εὐδωμεν, οὐ μακρὰν ἔως,
 Ἦν εἴθ' ἴδοιμι τάχιόν γε παντάναξ·
 Ἀτὰρ πρὸς ὄρθρον ἀπίω ταχυδρόμος,
 Ἵσως καὶ δελφαῖς συντρεχούσαις ἐντύχω,
 Αἱ προσμένειν εἰλόντο, καὶ βλέπειν τέφρον·

- Πᾶσαι γὰρ ἠπείγοντο συμφώνως ἐμοί,
 Ἐννυχίσαι νῦν πρὸς τὸ μυρίσαι νέκυν·
Ημίχ. Ἀπιθ', ἄπιθι νῦν δραμοῦς', ὥς τι μάθης,
 Ἀνδρώαν εἰσφέρουσα τὴν τολμηρίαν,
 Ἄμμες δ' ἐφεισόμεθα σὺν αὐταῖς κόραις,
 Ἄλλαι τε παλλαὶ, Γαλιλζίας θρέμματα·
 Πάσας γὰρ οἶμαι συνδραμεῖν σοι πρὸς τάφον,
 Ἴδεῖν ποθοῦσας τέρμα τῶν εἰλπισμένων·
 Μικρὸν δ' ἀφυπνώσωμεν, ἥως οὐκ ἄπο.
Μάγδ. Σφοδρῶς πονεῖν με χρεή, πονοῦσαν δ', ἄξιον
 Μισθὸν προαθρεῖν· παντὶ γὰρ προκείμενον
 Ἀθλον πρὸς ἔργον, τὴν χάριν τίκτει διπλῆν,
 Ἦν πολλὰ πρὶν εἴληθα, καὶ πάλιν λάβω·
Θεοτόκ. Ναί, ναί, δίκαιον τοῦτο, κοῦκ ἄλλως σκοπεῖς,
 Σὺ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως λέγεις.
 Λέγεις δὲ μισθὸν καὶ χάριν, ὅσων ἔχεις,
 Πρὸ τῶν πόνων λαβοῦσα, καὶ πάλιν λάβοις.
 Πλὴν οὖν τί μεῖζον τῶν δ' ἀπαιτήσεις γέρας;
 Δώσει δ' ὅμως σὺ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Μακαρία τ' ἔπειτα κυρήσας' ἔσθ'·
Μαγδ. Ἴδού τὸ σόν γε προσκοπούμενη, δράμω,
 Πρώτῃ δ' ἰδοίμι τὴν ἀνάστασιν κόρη·
 Μισθὸν γὰρ αἰτῶ τῶν πόνων λαβεῖν τόδε.
 Ἀθρεῖς γὰρ ἀθρεῖς τὴν ἐμὴν προθυμίαν.
Θεοτόκ. Ὅρα, κατ' ὄρσῃ μὴ φύλαξιν ἐντύχης·
Μαγδ. Φυλάξομαί τε, καὶ πόδ' ἡσύχως βαλῶ.
 Ἀλλ' εὐτυχίην, καὶ τύχοιμι δ' ὧν ἐρᾷς,
 Ἐρᾷς δὲ πάντως υἱὸν ἰδέσθαι τάχει,
 Ὅπερ ποθοῦσα, ῥιψοκινδύνως τρέχω.
Θεοτόκ. Βάθ' ὥς τάχιστα, ἐμοὶ δὲ θάττον, ὧν ἐρῶ,
 Εὐάγγελος γένοιτο, τυχεῖν, ὥς ἔχω.

- Μαγδ.* Εἶκω κελευθεῖς· οὔτα γάρ μοι τιμία,
 Οὐκ ἂν ἀμάρτοις τοῦδε γ', ἀλλὰ πείθομαι·
- Θεοτόκ.* Ἐρέψομαι δὲ καὶ γὼ σὺν σοὶ Μαρία.
 Ἄλγῳ γάρ, ἄλγῳ, καὶ μένειν σου κατόπιν,
 Οὕτω μέλουσα, πῶς ποτ' οἴσω νῦν τλάμων;
- Μαγδ.* Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ὦ φίλα κόρα·
 Σὲ γὰρ ἔχουσα συνοδὸν, χαίρω μέγα.
 Αἷδ' ὕπνον οὐ βάλλουσιν ὁμμάτων ἅπο.
 Ἐγρεσθ', ἔγρεσθε γυναῖκες, μέλλετε.
 Γοργωπὸν ἔδραν τῶν βλεφάρων λύσατε·
 Οὐ λεύσετ' ἐς μῆνιδος αἴγλαν παμφαῆς;
 Ἄως πέλας, ἀοῦς ὃδ' ἀστήρ ἔγγιος,
 Θέλγει δ' ἔδραν ὁμματος ἡδιστός γ' ὕπνος.
 Ἄδιστος, ἄδιστος γὰρ ἐν τοῖς βλεφάροις,
 Ἡδὺς ἔδρα παχνουμέναις καρδίαις.
- Χορ.* Ἐγὼ μέλουσα καρδίᾳ παχνουμένη,
 Ἄγρυπνον ὄμμα πᾶσαν ἀν' ὄρφναν στρέφω.
 Ἄμμες τάχει στείχωμεν, ὦ φίλα κόρα.
- Μαγδ.* Σφραδᾶ μελήσει καρδίας δεδηγμένης,
 Στείχωμεν οὖν τάχιστον τοῦ τύμβου πέλας·
 Αἷδ', ἀποβαλοῦσαι τὸν ὕπνον ὁμμάτων,
 Ἡξουσιν ὥς τάχιον ἡσύχῳ βάσει.
- Θεοτόκ.* Ναί, ναί,, τάχει στείχωμεν, εὖ δ' εἴη τυχεῖν.
 Πέποιθα πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν,
 Ἀκτίνα τὴν στείχουσιν ἡλίου φέρειν.
 Ἄπιμεν οὖν, ἄπιμεν· αἱ δὲ κατόπιν
 Νῦν ὥσιν ἡχὴν ἡρέμα δεδεγμέναι,
 Οἶμαι, πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥττονες,
 Ποδῶν δρόμῳσι συντόνοις δρομήμασιν.
 Αὖθις γὰρ ἀφίημι ῥαδινὴν ὄπα,
 Σαφῇ κελευσμῶν, συντρέχειν πρὸς τὸν τάφον,
 Ὅρθαι δ' ἰδούγε, θαῦμα ἰδεῖν εὐκοσμίας.
- Θεοτόκ.* Αἶ, αἶ.
 Τέκνον, ποθεινὸν ἤμαρ ἰδοῦ τὸ τρίτον,

Τριταῖον ἤδη φέγγος, ἐλπίς σοῖς φίλοις,
 Μὴ δὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν μοι. Ξυμφέρει.
 ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον κάρα,
 Πότ' ἄρ' ἐγὼ σ', ἢ ποῦ σ' ἢ παντλήμιον ἶδω ;
 ὦ τέκνον, εἴθε τάχος ἔλθοις μοι φάους·
 ἔλθοις, νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότους πύλας
 Λιπὼν, ἔν' ἄδης χωρὶς ὤχισται φάους,
 Νῦν δ' εἶδε φῶς μέγιστον ἐν σῇ καθόδῳ.
 ἔλθ', ἐλθὲ, φάνηθι, προλαβὼν τῆς ἡοῦς σέλας.
 Θεὸν, θεὸν σ' δλύμπιον τὰ πάντ' ἔχει.

Μαγδ. Ἄ, ἄ.

Εὐνάς ἐρήμους τάς γε φυλάκων δρῶ.

Θεοτόκ. Τί δὲτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ που,
 Ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στείων τινά ;
 Θρασύς γάρ ἔχλος, νῦν δ' ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.

Μαγδ. Τί δὲτ' ἀδελφὴ δρῶμεν; οὐ γὰρ εὔρομεν,
 Ὡς εἰλπίσαμεν, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

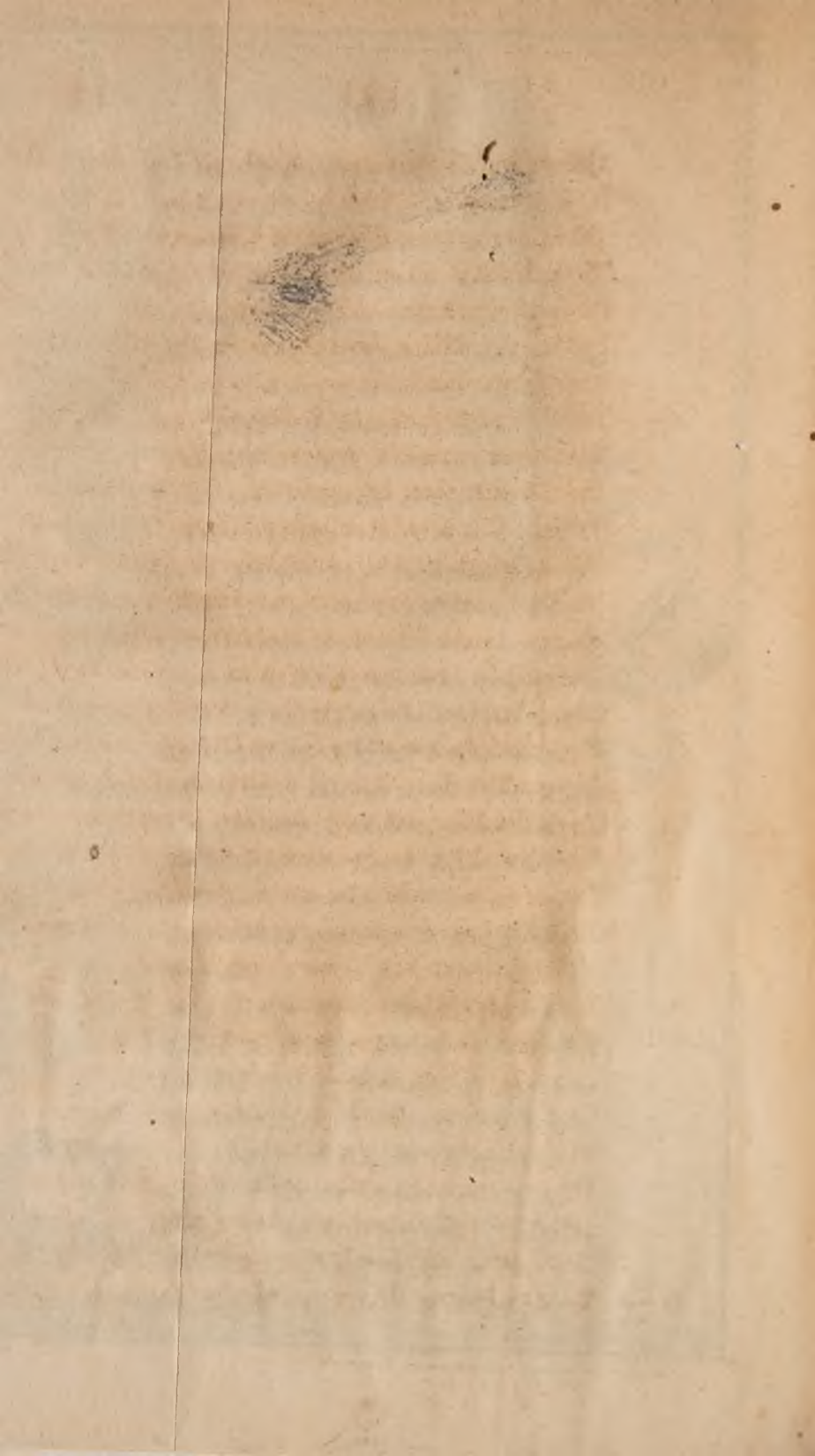
Θεοτόκ. Πείθου, πάλιν στείχωμεν, εἰ δ' εἴη τυχεῖν
 Τὸν νεκρὸν αὐτόν, καρδίαις ὠπλισμέναις.
 Σῶζει γὰρ αὐτὸν δευσις, εὐφρόνως θεῷ
 Ἀντιθῆσι· καί γε νῦν βαδιστέον.
 Ἄμμεν δὲ λίθον τίς ἄρ' ἀποκυλίσει ;

Μαγδ, Ὅτιοι.

Ἄναξ ἄφθιτε, τίς δ' ἔστιν ἐδ' ὁ κλόνος;
 Πῶς δ' ἐκκυλισθεὶς ἀθρόον γ' ὥπται λίθος ;
 Κενὸς δ' ὀράται καὶ τάφος τοῦ Δεσπότη·
 Οὐκ οὔν ἄπειμι, καὶ φίλοις μύσταις ἐρῶ
 Ἄρτιν νέκυρος, αὖ δ' ὑποστρέψω τάχει,
 Εὐροιμι δ' ὧδε σὺν γυναιξὶ σ' αὖ Κόρη.

Θεοτόκ. Εὐγ' εὐγ' ἐπανῆκας τάχιστα νῦν φίλη.
 Ἐγὼ δὲ λίθον ἡρμένον βλέπουσ' ἔτι,
 Θαμβουμένη, πέφρικα πῶς ἐδ' ἀθρόον

Ἦσθη κυλισθεὶς τῆς θύρας πρὸ τοῦ τάφου ;

Ἄ, ἅ, σίγα, σίγα.

Ὁ λαμπροπυρρόμορφος οὗτος τίς δ' ἄρα ;

Ὁς καθύπερθεν ἔξεται νῦν τοῦ λίθου,

Πανευπρεπῆς, ἐσθῆτι λευκῇ χαρίεις ;

Στίλβει γάρ, ὥσπερ ἀπαλὴ χιὼν νέα.

Ἰδοὺ δὲ καὶ φύλακες ὡς νεκροὶ κάτω·

Ἄγγ. Ὑμεῖς δὲ μὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ἔστω φόβος.

Ζητούμενος γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ,

Ἄναξ Ἰησοῦς τῆτες ἐσταυρωμένος.

Ὁδ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ νεκρὸς μένων,

Ἄλλ' ἐξεγερθεὶς εἰς Γαλιλαίαν τρέχει,

Ὡς εἶπε, μύστιαις ὀπτάνεσθαί πως θέλων.

Κενὸν, δ' ἰοῦνται, τὸν τόπον κατίδετε.

Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε, καὶ ταῦτα σφίσιν

Εἶπατε τρανῶς· πάντα γὰρ ἔγωγ' ἔφην.

Καὶ πάνθ' ἅπασι εἶπατε ξὺν τῷ Πέτρῳ,

Ὡς φρουδὸς ἁδῆς, Χριστὸς ἀνέστη τάφου,

Τάφου δὲ λίθος εὐσθενῶς ἀπηλάθη.

Φρουροίτ' αἰδὸς θύρετρ' ἀνεῖσαν, φόβῳ

Λελυμένοι, νεκροὶ δὲ πρὸς φάους χθόνα

Σκιρτῶσι, σῶκον ἐκκαλούμενοι θεόν.

Τῷ δ' αὐτόμαχτα δεσμὰ πάντ' ἐπερρώγη.

Θεοτόκ. Ὡ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε,

Πέρθακεν, ὡς εἰλπιστο, τέρμα φροντίδων.

Πέπτωκεν ἐλθρὸς, Χριστὸς δ' ἀνέστη τάφου.

Ἦοὺς παρούσης τίς ποτ' ἄρ' ἠδυτέρα ;

Τί δ' ἂν ἐμοὶ γένοιτο χαριέστερον ;

Πῇ γοῦν, τὸν ἁδὴν καὶ βάλων, βαίνεις τέκνον ;

Πῇ, πῇ δ' ἐγὼ σε, καὶ πότ' ἂν ἴδω τέκνον ;

Ἐλθ' ἐλθέ, καὶ φάνηθι· σὴ μητρὶ τάχει·

Μαγδ. Ὁψεί γε θῆτιον, ὡς ἐγώμαι, πλειόνων.

Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ λευχείμων ἐφη,
 Μύσταις φίλοις ἅπασι χάρμα μινύσαι.
 Πρῶτον δ' ἄπειμι πρὸς Πέτρον, καὶ Παρθένον,
 Εὐάγγελον φέρουσα βάξιν τοῖς φίλοις·
 Ὁ γὰρ φανεῖς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ.
 Ἄπειμι γοῦν κένωσιν εἰπεῖν τοῦ τάφου,
 Καὶ τὴν ὄρασιν τοῦ φανέντος, καὶ λόγους.
 Οὗτοι δ' ὁμῶς ἔδραμον ἰδεῖν τὸν τάφον·
 Οἶμαι δὲ πάντα σφᾶς θεωρῆται καλῶς.
 Ἄλλ' ὦ, τίν' ἄθρῳ, δεσπότην καινῇ θέᾳ ;

Θεοτόκ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσαι γέμην πάρα.

Μορρῇ γὰρ οὔτι φαῦλον εἰσβαλεῖν τινα.

Χριστ. Χαίρετε.

Θεοτόκ. Χαῖρ' ἐσθλός, ἐσθλοῦ παῖ, βασιλεῦ παντάναξ,

Ἐσχατον ἐχθρόν συγκατασκάψας πότμῳ.

Ἄναξ, ἄναξ ἀφθιτε, σὺ θεὸς μέγας.

Ποδῶν δὲ σῶν ἄμμιν δὸς ἄψχθαι φόβῳ.

Τοὺς γὰρ ἐπ' οὐδας νῦν κυνοῦσαι, πίτνομεν,

Καταπλαγεῖται τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ.

Χριστ. Μὴ δὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος.

Ἀπιτε δ', ἀγγεῖλατ' ἀδελφοῖς μου τάχει,

Εἰς Γαλιλαίαν ἀφικέσθαι, καί με πως

Ἐκεῖσε κατίδωσιν, ὡς ἔφην σφίσιν.

Θεοτόκ. Ὁ φαιδρότης ἄρρητος ἡλίου βολῆς,

Ὡς ἀνέτειλε χαρίεσσα νῦν ἡώς·

Ὡ λαμπρότης ἄφατος αὐγῆς ἀκτίνων,

Ὡ χάρμα παγκόσμιον, ὦ θυμηδία,

Ὡ τέρψις εὐφρόσυτος, ὦ γῆθος μέγα,

Πῶς ἄν τις εἴπη, πῶς ἀπαγγεῖλῃ λόγῳ

Ἐμῆς ἀγαλλιάματα νῦν καρδίας ;

Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ Δεσπότης ἔφη.

Μαγδ. Ἐγγὺς ἰδοὺ Δέσποινα φίλαι σοὶ κόραι,

Ἄλλαι τε καὶ σὰν Γαλιλαίας θρέμματα
 Πρὸς τὸν τῆρον τρέχουσι μυρίσαι νέκυν,
 Τὴν ἐξέγαρσιν ἀγνοοῦσαι τοῦδ' ἔτι.
 Οὐκοῦν σὺν αὐταῖς βῶμεν αὐθις ἐς τάφον.
 Οὐ γὰρ κόρος τίς ἐστι θαυμαστά βλέπειν.
 Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
 Ἐν τοῖς ἀγητοῖς λίχνος γ' οὕτ' ἀλίσκεται,
 Ἀθρεῖν τε ταῦτα συχνάκις λιχνύεται.
 Ἄλλ' ὦ τίς ἐστιν εὐπρεπὴς νεανίας,
 Ὃς λευκοχίτων δεξιότ' ἵζει τάφου ;
 Θάμβος μ' ἔχει βλέπουσαν ἀστραπὴν θέας.

Νεαρ. Μὴ δὴ θροεῖσθε, μηδ' ὑμῖν ἔστω φόβος·
 Τὸν Ναζαρεθινόν, οἶδ', Ἰησοῦν, ὃ κόραι,
 Ζητεῖθ', ὃδ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ μένων,
 Ἄλλ' ἐξανέστη, καὶ κενὸς τόπος μένει·
 Ἄπιτε γοῦν, εἶπατε μύσταις, καὶ Πέτρῳ,
 Εἰς Γαλιλαίαν σφίσιν ὁφθῆναι τάχει.

Μαργδ. Ἐγὼ τρέμουσα, καὶ φόβῳ κρατουμένη,
 Πρὸς τὸν Πέτρον νῦν εἶμι, καὶ λοιποὺς φίλους·
 Εὐάγγελον φέρουσα βάξιν καὶ πάλιν.
 Ὁ γὰρ φανείς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ

Ἡμ'. Ἀμμες δὲ θάμβει καταπλαγεῖται φίλοι,
 Ἐκστασιν ἐκταῖσθαι τε τῇ καινῇ θεᾷ,
 Φεύγωμεν ὡς τάχιστα μνημείου δρόμῳ,
 Σιγῇ φέρονται πᾶν ὄραμ', ἀκουσμά τε,
 Καὶ μηδὲν ἐκφέρωμεν ὡς πρὸς μηδέν,
 Μνεῖαν ἔχουσαι τῶν Λογοπράτου δόλων,
 Φοβούμεναί τε τῶν βρόχων τὴν ἀγχόνην,
 Νεκροπρεπὲς ὡς μνηματῶν αὐτοῦ τρόπων,
 Τὸ μυστικὸν πιεζαντος ἐχθρῶν εἰς μέσον
 Φύγωμεν, ἐξέλθωμεν ἐννοιῶν χάτω.
 Καὶ οὐτμενέσσι μηδὲν ἐξεγνωσμένων

Εἴποιμεν ἅμεις, πλήν φίλοις μύταις μόναν.

Κακὸν γὰρ οὐδὲν οὐδενὶ ξυνόν, δέτι.

Πρὸς πανάληθες ἀγαθῶν ἀγγελμύχτων,

Καὶ ψεῦδος οὐδὲν, ψεῦδος δ' ἅμιν οὐ φίλον,

Νεκροφρόνων φρόνημα φυγούσαις καλῶς,

Καὶ παγκάλων ἔκστασιν ἑκστάσαις φόβῳ.

Ὡ πᾶς κηκίας ἐκκλίνει θεοφρόνως,

Τοιοῦτον οὐδὲν οὐδενὶ φράζειν θέμις.

Ταῖς ἐξιούσαις, ὡς ἔφην, τῶν μνημάτων,

Μήδ' ἐμπερούσαις μνημόσυνον εἰσέτι,

Νεκροπρεποῦς τρόπου γε τοῦ ζῶντος πέρι,

Ἰσχυμέναις φόβῳ τε καὶ πολλῷ τρόμῳ

Ἐπιβλέποντος πρὸς τρέμοντ' αὐτοῦ λόγους.

Οὕτω φύγοιμεν ἀπὸ μνημείου κόραι,

Ὡς μηδενὶ εἰπεῖν μηδὲν ξινοτρόπως.

Κακοῦ γὰρ ὑπόστασις οὐκ ἔνεστί πως.

Ὅθεν τὸ κακὸν οὐδὲν εἶναι μανθάνω,

Καὶ τῷ δε μηδὲν μυστικὸν θέμις λέγειν.

Πρὸς δυτμενῇ γὰρ μυστικὸν τίς ἐκφέρει ;

Δοκεῖ δὲ κελῶ δυτμενὲς τοῦναντίον,

Ὡς ἡμέρα νύξ, καὶ σκότος πάλιν φάει,

Ὡς ἀντίκειται ψεῦδος ἀληθεῖ λόγῳ.

Ἄλλ' ἀπίωμεν θᾶπτον ἐς μυστηπόλους,

Εὐαγγέλιον χάσμα δηλοῦσαι φίλοις.

Ἄλλ' ὦ τίν' ἄθρῳ νυκτὸς ἤχοντ' ἐνθάδε ;

Ἀγγε.λ. Δέσποινα μήτερ παιδὸς, οἷον οὐδέπω

Ἄλλην γυναῖκ' ἔκλυον ἐκτεκεῖν ποτε.

Θεοτόκ. Τῶν συμφρόνων τις αὐτὸς εἶ ; κατ' εὐφρόνην

Αὐλῶπες αὐγαί, κοῦσε γινώσκω τερῶς.

Ἀγγε.λ. Εὐνοὺς αἰεὶ Σοί, καὶ σφαγέντι σοι τέκνω,

Τῶν θυμασίῳ, καὶ χυθῇς φρενὸς χάριν.

Θεοτόκ. Νέον τί δ' ἀγγέλεις ; τί ; τίχιστα φράσσον.

Ἄγγε. Δέσποινα χαῖρε, τοῦτό σοι πρῶτον λέγω·
 Πάγχαρτε χαῖρε· τοῦδε γάρ προοίμιον
 Καὶ ἄλλον οὐδείς οἶδε προστρωνεῖν σε θροτῶν,
 Ἄλλ' οὐδέν ἡττόν σοι φέρω κεδνοῦς λόγους·
 Οἷαν γὰρ ἀγγελίαν ἤκωτοι φέρων!

Θεοτόκ. Υἱὸν θανέντ' αἶδος ἀγγελεῖς νέον ;

Ἄγγ. Ἐγνώς, λόγῳ με δις τόσον μ' ἐκούριτας.
 Ἦλυθε καὶ πάρεστιν, ὧς αἰρεῖ φάτις,
 Κἂν γῆ, τὸν ἄδην ἐκρυγῶν, πορεύεται.
 Τοιαῦτ' ἐγὼ γὰρ ἀγγελεῖν ἐλήλυθα.

Θεοτόκ. Ἀμμες μὲν ἴδμεν τοῦτο, σὺ δ' οἶδας πόθεν ;
 Ἄγ' εἰπέ, πῶς φῆς; πῶς λέγεις; οἶδας δέ πῶς ;
 Τί τ' ἄρ' ἐναργές τοῦδ' ἐρεῖς τεκμήριον ;

Ἄγγ. Σφατὸς φυλάκων πᾶσαν ἀν' ὄρσην μένων,
 Καὶ τάφον ἀθρῶν ἀσφαλεῖ προμηθεΐα,
 Νῦν ἐννύχιος ἐν θορύβῳ συρρέων,
 Πρὸς ἱερεῖς ἔδραμεν ἐν πολλῷ τρόμῳ.
 Νέαν δ' ἔδοξε βᾶξιν ἐμφαίνειν φίλοις,
 Νυκτηγοροῦντές τ' ἦσαν ὡς πεφρικότες·
 Οὐκ' εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέτρεμε,
 Τρόμῳ δ' ἔμαθον αἰτίαν παρ' ἐλπίδα,
 Νύκτωρ κατ' ἄστρ' τειγέων εἶσω μολῶν,
 Καὶ τήνδε μαθὼν, ἤκον ἡσύχῳ βάσει,
 Στρατοῦ κατόπιν ἀκροώμενος λόγων·
 Ὅδ' εἶπεν οὕτως ἐμφοβῶ τολμηρία,
 Μακρηγορῶν ἅπαντα, θάμβει, τοῦ τάφου·
 Εἷρηκεν οὖν, εἷρηκε πρὸς πρεσβυτέρους,
 Ἀρχιερεῖς, δραματουργοῦς τοῦ φόνου,
 Συνηγμένους τε, καὶ σκοποῦντάς του πέρι·
 Ὡ τὸν φρικώδη πότμον ἐξεργασμένοι,
 Γραμματέων ὅμιλε, καὶ πρεσβυτέρων,
 Ἦκω φράται σοι καὶ πόλει πολλὰ ξένα,

Ὡς καὶ πάντα, θαυμάτων ἢ ἐπάξια.
 Ἄπερ νέκυς δέδειχεν, οὐ νύκτωρ φύλαξ
 Ἐγὼ τέταγμαί, καὶ νῦν εἰσέτι τρέμω.
 Ὡστ', εἰ παρήθλα, τοῦτον, ὃν τάχ' ὥς νέκυν
 Ἡμᾶς φυλάττειν, ἐξέπεμψας, τῷ τάφῳ,
 Εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες, εἰσπορῶν ξένα.
 Θέλω δ' ἀκοῦσαι πρῶτον, σοὶ παρρησίᾳ
 Φράσω τάκειθεν, ἢ λόγον στειλώμεθα;
 Ταρβῶ γὰρ εἰπεῖν σοῦς λόγους ἐναντίον
 Πρὸς τὸν τύραννον, τὸ φρενῶν πτήσων τάχος,
 Τὸ τ' ἐξύθυμον καὶ τὸ λίαν ἡρμένον.
 Ταῦθ' ἡ φάλαγξ ἔφησε πρὸς πρεσβυτέρους.
 Οἱ δὲ στραφέντες καθ' ἑαυτούς, τοιάδε
 Ἐλεξεν ἄμφω, καὶ προσεῖπον ἀθλίως.
 Ἦδη τόδ' ἐγγύς, ὥς πῦρ πῶς, ἐράπτεται,
 Ὑβρισμ' Ἰησοῦ, νῦν φόβος θ' ἡμῖν μέγας.
 Ἀλλ' οὐ μέλειν δεῖ, δεξιοῦσθαι δὲ στρατόν.
 Αὐτὰρ δὲ στραφέντες, πρὸς φάλαγγ' εἶπον τάδε·
 Ἄκουε φάλαγξ, ὥς ἔχω γνώμης ἐγώ.
 Εἰ τὰ κατὰ γνώμην ἐρεῖν ἡμῶν ἔχεις,
 Κρύφθ', ὥς ἄθῳρος δὲ ἐμοῦ πάντων ἔσθι,
 Ἐροῦσ', ὁπαδοὺς τὸν νέκυν κλέψαι λάθρα.
 Δώσω δέ σοι καὶ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται·
 Οὐ γὰρ χρεῶν ἀνακτι ταῦτά σε φράσαι,
 Ἄ πρὸς κλέος ῥέπει τοῦ τεθαμμένου,
 Ἄμμιν δὲ κατήρειαν εἰσφέρουσί που,
 Ὅχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα,
 Πάντωντ' ἀγανάκτησιν εἰς ἡμᾶς ἔχει.
 Ἦ δ' ἀντέφησεν ἡ φάλαγξ τῶν φυλάκων,
 Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐρῶ τι τῶν ἐγνωσμένων,
 Ἐπεὶ δοκεῖ σοι, καί με ρύεσθαι λέγεις,

Πρὸς τὸν τύραννον, σοὶ δ' ὁμῶς εἰρήσεται.
 Ταρεῖς ὅδ' ἤττων οὐδενὸς θεοῦ δοκεῖ,
 Ἐξ ὧν τε πρὶν πέπραχες, καὶ νῦν θαυμάτων.
 Ὃς ἐξαναστὰς, κειμένου λίθου τάφῳ,
 Καὶ τῶν σφραγίδων ἐμμενουσῶν εἰσέτι,
 Ὑμῶν τ' αὐπνῶν ἐγκυθημένων κύκλῳ,
 Τὰ πάντα κατηύγατεν, ἡμᾶς δὲ τρόμῳ,
 Ὅσει νεκροῦς τέθεικεν ἐκπεπληγμένους.
 Γῆς γεῖτοσ' ἐσταλεύθη γὰρ ἀτχέτω τρόμῳ,
 Αἴφνης δ' ὁ λίθος ἐκκεκύλισται τάφου.
 Καὶ τοῦτο δ' ὥς ἔοικεν, ὥς δ' ὄρᾳ ἔχω,
 Συνιέναιτε πάνθ' ἐώρων τὸν τάφον,
 Ἐκ δ' αἰθέρος φωνή τις, ὥς μὲν εἰκάσαι,
 Θεὸς πατὴρ ἤχησεν ἐν φωνῇ ξένη,
 Ταύτηθ' ἅμ' ἐβρόντησε, καὶ πρὸς τὸν πόλον,
 Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός.
 Σίγησε δ' αἰθήρ, σίγα δ' ὕλιμος νάπη,
 Φύλλ' εἶχε, καὶ ποτ' οὐκ ἂν ἤκουσας ψόφον.
 Τὸν ἄνδρα γοῦν τόνδ', ὅστις ἐστίν, ὦ φίλοι,
 Δέχεσθε καὶ νῦν· πάντα γὰρ δοκεῖ μέγας.
 Κάκειν' ὁ φασιν, αὐτὸν ὥς ἐγὼ κλύω
 Τὴν παυσίκαχον δωτίνην δοῦναι βροτοῖς,
 Καὶ τοῦδ' ἄνευ μηδὲν καλὸν τ' εἶναι ποτε,
 Μήτ' ἂν γενέσθαι· καὶ ἀληθεύῃ λόγος,
 Θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος,
 Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι, θνητὸς ὢν, θεῷ.
Συράγ. Αρχ. Σὺ πόλλ' ὕπνωσας, καὶ λαλεῖς ὀνειράτα.
 Ἐκλεψαν, ὥς ὕπνωσας, μύσται τὸν νέκυν.
 Καὶ τοῦτο πρὸς τύραννον εἶπε καὶ μόνον.
 Ὁ δ' οὐ καταθύμιον ἡμῖν, σὺ σίγα.
 Σιγῶν δὲ τοῦτο, δεξιῶσεις σὺ λάβης.
 Ἦ γοῦν ἐκόντες ἐπράσατε τὸν νέκυν.
 Κἂν μὴ σιγήσῃς, τοῦτο τύραννος μάθη.
Φυλα. Πείθη μὲν οὐδὲν τῶν ἐμῶν κλύειν λόγων,

Ἐγὼ δὲ, καὶ περ πρὸς σέθεν μακρῶς κλύων,
Οὐ φημι χορῆναι κατεπαίρεσθαι σ' ἔτι,
Ἀλλ' ἡσυχάζειν· οὐ γὰρ ἂν ἐνέξεται.

Ὡς δ' οὐδὲν ἐπράκαμεν, ἡ σφραγὶς μόνη
Ἐδείξε σαφῶς, καὶ πρόφασιν οὐκ ἔχεις·

Τηρουμένης γὰρ, καιμένου τε τοῦ λίθου,

Ἦ θαῦμα καινὸν, ἐξανέστη τοῦ τάφου.

Συναγ. Ἀρχ. Ἐὰ τὰ πολλὰ, καὶ δέχου τὰς δωτίνας.

Φυλακ. Ἐπείπερ οὐ πείθη σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
Ἐγωγε τοῖς σοῖς, ὥς λέγεις, πεισθήτομαι·

Σὺ δὲ σκόπει τὸ, πῶς με τυράννου ῥύστη.

Συναγ. ἀρχ. Μὴ σοι μέλησις τοῦ δέ τις ἔστω πέδι.

Πείσω γὰρ αὐτὸν νῦν φρονεῖν ἀδελφάτοι,

Ὡς ἐγγενῇ σοι, καὶ χθονὸς τῶν Αὐσόνων.

Ἀλλ' ἀπίωμεν τάχιον, μή σοι δέος.

Ἐρεῖς δὲ, μύσται τοῦδε νυκτέρῳ ποδὶ

Λαθόντες ὄμμα τ' οὐμὸν, ἦραν τὸν νέκυν.

Φυλακ. Ἰώμοι, ἰώ· αἱ αἱ·

Πιλάτ. Τίς ἐστίν, δς θρηγῶν, γοῶν τ' ἔξω στένει;

Συναγ. Φάλαγξ φυλάκων τοῦ κατακρίτου νεκροῦ,
Ἄναξ, πάρεστι, καὶ φόβῳ πολλῷ στένει.

Πιλάτ. Εἰς καιρὸν ἦκεις, καὶ περ ἐμφαίνουσά τι·

Τί γὰρ, τί θρηγεῖς; ἀλαλάζει, καὶ στένει;

Τίνος δ' ἔκητι τὸν φόβον φέρει; λέγε.

Συναγ. Αὐτοὶ παρόντες, τοὺς λόγους ποιησάτων.

Φυλακ. Μύσται γὰρ, ἄναξ, τοῦ δε νυκτέρῳ ποδὶ,
Λαθόντες ὄμμα τοῦμὸν, ἦραν τὸν νέκυν.

Πιλάτ. Πῶς, ὦ μέγιστα πῆματ' ἐξειργασμένοι,

Μύσται μολοῦντες, εἰς τάφον εἰσίσεσαν,

Ἵμας λαθόντες, καὶ νέκυν ἀφῆρπασαν;

Κοῦτ' εἰσιόντας πρὸς τάφον, συνήκατε,

Οὔτ' ἐξιόντας; τῶν δε τίς τίσει δίκην,

Πλὴν σοῦ; σέ γὰρ φύλακα φῆμ' εἶναι τάφου·

Ὅφλιν τῖθεικας τοῖς βροτοῖς γέλωτά με.
 Πρὸς αἰσχύνη δέ, καὶ δίκην τίτω φόνου·
 Κλέπτει σ' ἔλθου, ἐγγελῶντας πολλά μοι;
 Τίς γὰρ πρόφασις τοῦ νεκρὸν κλέψαι δέμας;
 Πῶς δ' ἂν ἐτόλμων φυλάκων μέτον τώσων,
 (Οὓς φασι καὶ φῶς λαμπάδων πυρὸς φέρειν,
 Καὶ τῶν δ' ἄνευ δὲ πανσέληνος νύξ τρέχει)
 Ἐλθεῖν τρέμοντας, καὶ κυλίσαι τὸν λίθον;
 Ὅν ἀπονητὶ στρατὸς οὐκ ἔθηχ' ὅσος,
 Τέθεικέ τε σφραγίδας ἐκτὸς τοῦ λίθου,
 Ἰλαδὸν ὑμῖν, καὶ χωρὸς πρεσβυτέρων.
 Οὐκ οἶδα μύστας, οὓς νέκυν κλέψαι λέγεις·
 Σὺ τοῦτ' ἔδρασας, οὐδὲν ἂν δεξαίμεθα,
 Γνώμην δ' ἀφαιρῇ τὴν ἐμὴν, πλάττων λόγους.
 Ἄλλ' οὖν μακροῦσοι καὶ σοδοροῦ δέῃ λόγου,
 Ὅτω με πείσεις, μὴ λέγειν ψευδηγόρως·
 Οὐ γὰρ μένουσι τῆς ἀληθείας λόγοι,
 Ἄλλὰ τρέπουσι τοὺς λόγους βουλευμάτα,
 Οὐδ' ἐμμένουσιν οἱ λόγοι βουλευμασιν,
Φυλάκ. Ὅρθῶς ἄναξ, εἴρηκας, ὥς τὸ δρᾶμ' ἔχει·
 Ἐγὼ γὰρ ὅμμ' ἄγρουπον εἶχον εὐφρόνη,
 Κοῦτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησ', οὐ νή σὴν Κάραν·
 Εἰδὸν τε πάντα, καὶ δραμῶν, ἦλθον λέγειν·
 Καὶ γὰρ μὲν ἦν πρόθυμος, ἔννυχος δραμεῖν,
 Καί σοι τὸ πᾶν εἶπεῖν τε, καὶ φυγεῖν δίκην.
 Ἄλλ' οἱ σοφοί γε, καὶ τό θεῖον εἰδότες,
 Μεῖναι μ' ἔπεισαν ἡμέρας λαμπρὸν φάος·
 Οὐ γὰρ φαεινοί μοι συνέσχον ἡλίου
 Λαμπτήρες, ἀλλ' ἔδραμον εἰς σφᾶς αὐτίκα,
 Καὶ σφίσιν εἶπον πᾶν δρᾶμ', ἄκουσμά τε,
 Οἱ δ' οὐ μένουσι τοῖς ἐμοῖς ὀρθοῖς λόγοις.
Πιλάτ. Δέδοικα, φάλαγξ, μὴ μάτην ψευδηγορεῖς·
 Μύσται γὰρ, ἦν ἐκλεψαν, οὐκ ἴσμεν τρεῖς·

- Καὶ γὰρ ὕποπτόν ἐστι κάρτ' ἡμεῖς φρενί;
 Τί γὰρ ἐναργές τοῦδ' ἔρεϊς τεκμήριον;
Φυλάκ. Ἄναξ ταχύνεις, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον,
 Ὅ κλῶψ ἐν ὄρφνῃ πάντῃ πάμμεγα σθένει.
 Ἄλλ' ὥς τάχιστα χρὴ παραγγέλειν στρατῶ,
 Ὡς ἄντις αὐτῶν καὶ ταχύπους τυγχάνων,
 Φάλαγγ' ὑπερβάς νυκτὸς ἐν καταστάσει,
 Ὡς ἐν βρόχοισι δέσμιος λελημμένος,
 Πληγαῖς χαραχθεὶς, ἐκμάθῃ τὸ πρακτέον.
 Αἰσχυρὸν γὰρ ἡμῖν, καὶ πρὸς αἰσχύνην κακὸν,
 Θεοῦ διδόντος, ἀνιόντας ἀπόνως
 Λαθεῖν ἔασαι, δράμα δράσαντας τόσον.
Πιλῆτ. Οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὓς νεκροῦ φῶρας λέγεις.
 Οὐκ οἶδ', ὕποπτόν ἐστιν, ὕποπτον δ' ἐμοί.
 Πῶς γὰρ ἂν οἱ φεύγοντες, ἔκλεψαν νέκυν,
 Ὅν ζῶντα κατέλιπον ἐν πολλῷ φόβῳ.
 Οὐδ' ἐς τοσοῦτον ἀφύπνωσεν ἡ φάλαγξ,
 Καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ τάφου κατεφρόνει,
 Οὐδ' οἶδεγ' ἐξήμαρτον ἀτόλμῳ θράσει,
 Οὓς κατασεῖται καὶ θεραπαίνης ὅπα
 Ἐκλυον, ὥς μιν ἀπανήνασθαι φόβῳ.
Στρατ. ἀρχ. Ὁ πάνθ' ἐδραῖος, νῦν κλονῇ τῇ καρδίᾳ,
 Καὶ ταῦτα κλύων, πάνθ' ὑποπτεύεις μάτην;
 Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ πρόβουλος, ὥς δράσαι χερί.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντα δύνασθαι βροτῶν
 Πέφυκεν· ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδεται γέρας,
 Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι.
 Ὅς νῦν πυρὸς λαμπτήρας ἐξήρθης κλύων,
 Κλέψαι τ' ἀπιστεῖς τοὺς δαπανοὺς τὸν πλάνον.
 Ἀπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος δπλίζειν χέρας.
Πιλῆτ. Στρατὸν σὺ κλέψας, καμὲ πειρᾷ συστρέφει.
 Σὺ παντ' ἐδρασας, καὶ τὰ λοιπὰ σὺ σκόπει.

Συναγ. Αρλ. Σὺ γάρ νόμιζε ταῦτ', ἐπεὶ περ σοι δοκεῖ,
Πράττειν ἔχοντι καὶ λέγειν μέγα σθένος.

Αγγ. Τοιαῦτα μαθὼν ἀνόμων τολμήματα,
Τὴν νεκρέεργον κατορυσσόντων δόλῳ,
Ἐδραμον, ὃ Δέσποινα, νῦν σοι μηνύται·
Μὴ γοῦν ἀπίσται· πάντ' ἀληθῶς γὰρ κλύεις·
Καὶ πᾶσαν, οἶμαι, τὴν πόλιν φάμαν φέρειν·
Κουτωδίας γὰρ τινες ἐκφέρουσί που,
Καὶ θαῦμα κηρύσσουσιν ἐν μυστηρίοις·
Ἦξουσι πολῖται, καὶ τὸ πᾶν μάθοις·
Θᾶττον γὰρ αὐτὸς ἄγγελος μηνυμάτων
Ἐδραμον ἐλθεῖν γηθοσύνῃ καρδίᾳ,
Καί σοι κομίσαι χάρμα, καὶ θυμηδίαν.

Θεοτόκ. Εἰς καιρὸν ἦκεις, καὶ χάρις σοι κείσεται.
Εἰς καιρὸν ἦκεις, καί περ ἀγγέλων ἄτην,
Αὐτῶν γε μᾶλλον ἀνόμων πρεσβυτέρων,
Ψευδῆτε, καὶ μάτχια πόλλ' εἰργασμένων.
Πῶς γὰρ ἂν εἰρξῇ τάφος, ἢ σφραγὶς λίθου,
Ἦ φυλάκων φάλαγξ τις, ἀλήπτου Λόγου
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀλειφθὲν δέμας;
Ὁ καὶ πρὶν ὥπται βαίνων ὑγρὰν, ὡς πέδον,
Τὸν αὐτόρριζον αὐτοπλάστην δεσπότην
Φέροντε, τὸν φέροντα τὰ πάντα κράτει·
Ὅς κλειῖθρα παρθένια μηδαμῶς λύσας,
Ἐξῆλθεν, ἀνέτειλεν ἐνθέῳ σθένει.
Οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέλυσέ πως·
Ἐτικτον αὐτὸν, οἶδα δ', ὡς ἐγεινάμην.
Ἦ φυλάκων φάλαγξ δὲ πῶς ἂν ῥηθετο
Τὴν ἐξέεργον τοῦ λαθόντος ἀγγέλου,
Πῶς ἐκ βροτείων αἱμάτων πλάττει δέμας;
Πῶς σὰρξ πέφηνεν, ὧν ἄσχυρος πρὶν Λόγος;

Πῶς καὶ μένων δὲ σὺν Πατρὶ ἡρὸς τὸν πόλον,
Ὅλος τε παντὶ, πρὸς τ' ἐμὴν ἢ γαστέρα;
Ταυτ' ἐφρύαξαν ἱερεῖς μάτην φθίνῳ.

Ἡμεῖς δὲ φίλοι νῦν δράμωμεν πρὸς τάφον,
Στείχωμεν ὡς τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας.

Πάντ' ἐξακριβώσωμεν ἀσφαλῶς ἔτι,
Καὶ πάντα δηλώσωμεν, ὡς ἔχει, φίλοις,
Αὐτοὶ τε συνδραμόντες, οἴχονται πλέον.

Χορ. Καὶ μὴν ὁ Πέτρος σὺν Ἰωάννῃ φίλῳ

Θάπτον δραμόντες πρὸς τάφον ζωηφόρον,

Καὶ πάντ' ἀκριβώσαντες, εἶπον τοῖς φίλοις,

Ὡς Μάγδαλ' εἶπε Μαρία πιστουμένη,

Πρώτῃ δραμοῦσα, πάντ' ἀκριβωσαμένη,

Καὶ τὴν κένωσιν μηνύσασα τοῦ τάφου.

Θεοτόκ. Ναὶ, ναὶ πρὸ πασῶν ἡδ' ἔδραμεν εἰς τάφον,

Ἐγὼ τε ταύτῃ ξυνέδραμον αὐτίκα,

Καὶ τὴν κένωσιν εἶδομεν πρὶν τοῦ τάφου,

Ἄρσιν τ' ἔδοξε τὴν δε νεκροῦ φιλιτάτου,

Καὶ πρὸς τόπον σώματος ἄλλον που θέσιν·

Ἄλλ' εὐθέως ἔγνωμεν, ὡς τὸ πρᾶγμ' ἔχει,

Καὶ τοῦτο μύσταις Μαρία δραμοῦσ', ἔφη.

Πέτρος δ' ἀναστὰς, ἔδραμε πρὸς τὸν τάφον,

Ξυνέδραμ' αὐτίκα τε μύστης παρθένος,

Εἶδον θ', ἅπερ εἶρηκε Μαρία σφίσιν·

Αὐτ' ἡμεῖς, ἐλθεῖν κατόπιν γ', ἐδράμομεν.

Ἐγγὺς δ' ὅμως πάρεστιν ἡδ' ἡ Μάγδαλα,

Φήσκει τ' αὐτὴ πᾶν ὄραμα, δρᾶμά τε.

Μαγδ. Τί φῆς, Κόρη Δέσποινα, χάρμα τοῦ γένους;

Θεοτόκ. Ἄττα προῖδεῖν, καὶ προειπεῖν τοῖς φίλοις

Εἶρηκας αὐτὴ, ταυτ' ἀπαγγέλλου κόρη.

Μαγδ. Οὕτως ἔχει, Δέσποινα, καθάπερ λέγεις·

Οἶδ' ἔτι γὰρ, οἶδ' ἔτι τῷ τάφῳ με προΐσται,

Ὅσα τ' ἔφην, ἔκλυες· οὐ χρημ' αὖ λέγειν,
 Ἄπερ δοαμούσα πρὸς πανόλβιον τάφον
 Μόνη τῇ πρῶτον, εἶτα σὺν μύσταις δυοῖν,
 Κἀκεῖ δακρυχέουσα, παρισταμένη,
 Ἀνιστόρησα, κλκριβωτάμην τρανῶς·
 Λευχειμονοῦντάς τ' εἶδον ἀγγέλους δύο,
 Ἄνω, κάτω τε τοῦ τάφου καθημένους,
 Τὸν μὲν κεφαλῇ, τὸν δὲ δ' αὖ πρὸς τοὺς πόδας.
 Καὶ τοὺς δ' ἀπαστράπτοντας ἰδοῦς ἐνθέως,
 Ἔστην. καταπλαγεῖσα χαρᾷ καὶ φόβῳ·
 Εἶτ' αὖ δι' ὧτων γῆρυν, οὐχ' ἦν εἰκάσαι;
 Ἐξεξάμην γε, καὶ μετεστράφην δρόμῳ,
 Αὐτίκα δ' ἄθρῳ Χριστὸν ἐν κινῇ θεᾷ·
 Μορφῇ γὰρ οὐ φαῦλόν τιν' εἰσθαλεῖν ἔφην.
 Πισνῶ τε πρὸς γῆν, καὶ ποδῶν ἐφηπτόμην.
 Ὁ δ' ἀπέπεμπε, καὶ φίλοις ἔπεμπε με.
 Καὶ τῶν δ' ἀκούσας, ὧν ἐμαιόμην μαθεῖν,
 Ὡς πρὸς πόλον γ' ἄναις, καὶ τὸν πατέρα.
 Οὐπω δ' ἀναβέβηκεν, ὥς ἔφην, τέως·
 Ἐνγῇ μένων δέ, πρὸς Γαλιλαίαν φίλους,
 Ὡς σφίσιν εἶπε, προφθάνει, καὶ προσμένειν·
 Μύσταις ἅπαντα ταῦτα τοῖς φίλοις ἔφην·
 Οἱ δ' οὐδὲν ἡγήσαντο τοὺς ἐμοὺς λόγους,
 Ἀλλ' ἤλθον αὐτοὶ πρὸς τάφον ταχυδρόμοι,
 Εἶδον θ', ἅπερ ἔκλυες· οὐ χρη δ' αὖ λέγειν,
 Ὅτε ξυνούσης καὶ σέθεν, πρὸ βραχέος·
 Ἐκλυον, ἱστορήσας οἷδας παγκάλως.
 Τὰ πρὶν γὰρ ἀκούσασα σὺν φίλαις κόρυις,
 Ἐν δυσὶν ἄλλαις Μαρίαις φιλουμέναις
 Ἐδραμες ἰδεῖν, ἅπερ ἔκλυες πάρος·
 Εἶδές τε πάντα, καὶ τὸν υἱόν, ὥς ἔδει·
 Ἐγὼ δὲ κλύω, καὶ φίλων ἄλλους δύο,

Νῦν ἀπιόντας ὡς πρὸς ἀγρόν, τὸν δ' ἰδεῖν,
 Καὶ πάντα μαθεῖν, ὧν μαθεῖν εἶχον πόθον,
 Οἱ καὶ τρέχουσι τοῖς φίλοις εἰσηκέναι,
 Κάκει συνελθεῖν θᾶπτον ἡμᾶς νῦν δέον,
 Ἴσως ἰδωμεν αὖτε καὶ τὸν Δεσπότην·
 Ἰδοὺ γὰρ ἤδη καὶ κνέφας τῆς ἑσπέρας·
 Δράμωμεν οὖν, δράμωμεν, ἤχι τοὺς φίλους.
 Τὸ νυκτερινὸν συνάγειν οἶμαι κνέφας·
 Ἰδοὺ κατελήφραμεν εἶχον Μαρίας,
 Ὅπη παρεῖναι καὶ φίλους μύστας κλύω,
 Ἐντὸς πυλῶν μένοντας ἐγκεκλεισμένους,
 Πάντως τρέμοντας τοὺς μισαιφόνους ἔτι·
 Καὶ κλειῖθρα πυλῶν ἡσφαλισμένα μένει·
 Πῶς δ' εἰσίσωμεν, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
 Ἦδη δ' ἔκλυεν, ὑπανοίγει τ' ἡρέμα,
 Μαρία φίλη, συγκαλεῖ τ' εἰσιέναι.
 Ἄλλ' εἰσίσωμεν ἡτύχῳ ποδὸς βάτει,
 Ὅς μὴ θορυβήσωμεν ἐμφόβους φίλους·
 Ἰδοὺ συνηθοροίσθημεν ἑνδεκα φίλοις,
 Ἄλλοις τε πᾶσι τοῖς συνιοῦσι φίλοις,
 Αὖθις δὲ πύλας ἀσφαλίζει Μαρία·
 Οὐχοῦν σίγα κλύωμεν αὐτοῦ Κλειώπα·
 Πάρεστι καὶ γὰρ, ὡς ὄρω, καὶ πόλλ' ἄδει,
 Τὸν δεσπότην φῆναί τε, καὶ δράσαι σφίσιν,
 Ὅπως τέ μιν συνῆχαν ἄρτου τῇ κλάσει.
 Ἄ, Ἄ, σίγα σίγα.
 Ἔστηκεν Ἰδοὺ δεσπότης θυρῶν ἔσω,
 Ὅντως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.
 Πῶς, πῶς πάρεστι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
 Τάχ' ὡς ἀνέστη, καὶ τάφου κεκλεισμένου,
 Καὶ πρὶν προῆλθεν ἐκ πυλῶν τῆς παρθένου,
 Ἄλυτα τηρῶν κλειῖθρα μητρὸς πανάγνου.

Χριστ. Εἰρήνη ὑμῖν.

Τί δέ θροεῖσθε; χεῖρας ἰδοὺ καὶ πόδας,
 Αὐτὴν τε πλευρὰν τὴν ἐμὴν νευυγμένην,
 Τρανῶς ἰδόντες, γινώτέ μ', ὥς ἐγὼ πάλιν
 Εἶμ' αὐτός. Οὐ γὰρ πνεῦμα σάρκα πως ἔχει,
 Οὐδ' ὁστέα ξύνεστι τῷ πνεύματί που,
 Καθάπερ αὐτὸν νῦν ὁρᾷτ' ἔχοντά με,
 Καὶ ψηλαφήσαντές μ' ἴδεσθ', ὥς πάντ' ἔχω.
 Καθὼς δ' ὁ πατὴρ ἐνθάδ' ἀπέσταλκέ με,
 Οὕτως ὑμᾶς πρὸς κόσμον ἐκπέμπω καὶ γῶ,
 Καὶ πνεῦμ' ἅγιον ἐμπνέω φίλοις ὑμῖν,
 Ὅπερ λαβόντες, παντὶ κηρύξατέ με
 Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ Παναγίῳ.
 Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε κήρυκες φίλοι,
 Ἄσατ' ἐπινίκι' ἀνὰ πᾶσαν γῆνα.
 Καὶ βασιλείους ἀμφιδραμόντες δόμους,
 Ἐρεῖτε Δαυΐδου πόλιν, πᾶς ὥς ἴδῃ,
 Σωτήριον τάχιτ' ἀνιόντ' ἐκ τάφου.
 Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν πάσῃ χθονί.
 Σώσεται δ' ἑαυτὸν, ὃς λόγον δεδεγμένος,
 Ἀσπάζεται βάπτισμα ῥύσιον λύθρου,
 Ὃς δ' ἀποδιώξει τοὺς ὑμῶν λόγους,
 Ὃδ', ὥς ἄπιστος, ἐμπέσοι κατακρίτει·
 Ἐφ' ᾧ δίδωμι πνεύματος θεοῦ χάριν.
 Οὐ δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
 Καὶ δεσμόλυτος εὐρεθήσεται τότε.
 Οὐ δ' ἂν κρατῆτε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
 Δεσμοῖς ἀλύτοις κεκρατημένος μενεῖ·
 Τοιῶνδε δεσμῶν ἀλύτων με παντάναξ,
 Ὁ δεσμολύτης αὐτὸς ὢν, Σῶτρο, λύτρον,
 Οἷς, φεῦ, με κατέδητεν ἀπροσεξία,
 Ἐχθρὸς δ' ὁ πλάνος καταδάρυνε φθόνῳ,

Ὅρῳν με τῶν πρὶν ἀλύτων λελυμένον
 Τῇ πρὸς Σὲ πίστει, δωρεᾶ φιλαγάθῳ.
 Χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ, Βασιλεῦ Παντάναξ,
 Τὸν ἀρχέκακον καταπατήσας ὄφιν,
 Ἐσχάτον ἐχθρὸν καθόβαλῶντε τὸν πότμον,
 Οἷς μὴ μ' ἐάσης κυριευθῆναι πάλιν.
 Ἄναξ, ἄναξ, ἄφθιτε, σὺ Θεὸς μόνος,
 Κριτὴς τε πανένδικος ἔρχημε κρίνων.
 Πῶς γοῦν ἐγὼ σε τῷ τότ' ἀθρήσω Λόγε;
 Ὅμμασί θ' οἷοις ἀτενίσω σὸν θρόνον,
 Ἐμαυτὸν ἀνάξιον ἐνδείξας τάλας
 Πόλου τε καὶ γῆς, σῆς τε δημιουργίας;
 Ὁ δυσμενὴς ἤρπασε, κατήγαγέ με
 Εἰς βόθρον, εἰς τάρταρον, εἰς χάος μέγα.
 Σφοδρῶς διώξας, κατέλαβέ μ' ὁ πλάνος,
 Ὅλον με κατέπτωσεν εἰς ἄδου ζόρον.
 Ἐλεε θεέ, νέμε χέρε, φέρε με,
 Καὶ μὴ μ' ἐάσης χάρμα τῷ βροτοκτόνῳ.
 Σὸν εἶμι πλάσμα. σύμε παίδευσον μόνος,
 Καὶ πληξὼν αὐτὸς φιλαγάθως ἐνθάδε,
 Καὶ μὴ γέεννη παραπεμφθῆναι λίπης.
 Ῥύσιε, λισσόμεσθ' ὅς, ἡδίκηταμεν
 Καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴ τε, καὶ νοῦς ἀθλίως.
 Ἡμάρτομέν σοι, πολλὰ τ' ἠνομήσαμεν.
 Ὅψ' ἐμάθομεν, ὅτ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες.
 Κοῦδ' ἔκτοτ' ἐδράσαμεν, ἅπερ σοι φίλα.
 Γινώσκωμεν σφάλματα, σὺ δὲ παρόρα.
 Ἴσμεν δέ σ' ὀργὴν οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.
 Οἴκτειρον, ὦ Σωτέρ με, μηδὲ ταῖς ἐμαῖς
 Ἀμπλακίαισιν ἀπολέσθαι καλλιπῆς.
 Παῖς γὰρ ἐγὼ σός, παῖς τε παιδίσκες σέθεν.
 Ἐμοῦ δ' ἔκητι πότμον ὑπέσττης Λόγε,

Καὶ δυσμενέει με χάρμα μὴ καταλίπης·
 ῥάβδω δὲ σὴ παιδεύει, πλήν φιλαγάθως·
 Πρέσβιν δὲ δέξαι μητέρα σὴν ὦ Λόγε.
 Σφαῖς θ' οἷς ἔδωκας, δεσπολύτιν σου χάριν·
 Πότνια, Πότνια, παμμάκαιρα Παρθένε,
 Σὺ μὲν μακάρων δάπεδον ναίεις πόλου,
 Ἄπαν πάχος βρότειον ἀλλαξαμένη,
 Ἀφθαρσίας τ' ἄμριον ἐστολισμένη,
 Ἀείτ' ἀγήρως, ὡς θεὸς δ' ἐγνωσμένη.
 Λόγοις δ' ἐμοῖς ἄνωθεν εὐμενὴς ἔστο·
 Ναὶ, ναὶ Κόρη πάγκλυτε τοὺς λόγους δέχου·
 Μόνον γάρ ἐστι τοῦτό σοι βροτῶν γέρας,
 Ὡς τοῦ Λόγου σοι μητρί, καὶ ὑπὲρ λόγον.
 Ὅθεν πεποιθὼς σ' ἐν λόγοις ἀμείβουμαι,
 Καὶ σοι στέφανον πλεκτὸν ἐξ ἀκηράτου
 Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
 Ἀνθ' ὧν με πολλῶν ἡξίωσας χαρίτων·
 Ἀείτε ῥύη συμφορῶν πολυτρόπῳ,
 Ἐχθρῶν ὀρατῶν, ἀοράτων τε πλέον.
 Τέλος δὲ κάμψιμ', ὥς περ ἠϋξάμην, βίου,
 Πλουτῶν ἀεὶ σε προστάτιν παντὸς βίου,
 Καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον ἐς σὸν υἱέα,
 Σὺν εὐαρεστήσασιν αὐτῷ φιλάγνοις·
 Μὴ γοῦν ἐάσης ἐκδοθῆναι βασιάνοις.
 Καὶ χάρμ' ἔτεσθαι δυσμενεῖ βροτοφθέρῳ·
 Πρόστηθι, καὶ ῥῦσαι δὲ πυρὸς καὶ σκότους,
 Πίστει δικαιοῦσέ με, καὶ χάριτί σου·
 Ἐν σοὶ γὰρ ὤπται χάρις ἡμῖν ἐκ θεοῦ,
 Καὶ σοι χαριστήριον ὕμνον νῦν πλέκω·
 Χαῖρ' ὦ Κόρη πάγχχαρτε, Μῆτερ Παρθένε,
 Καλλίστα πασῶν παρθένων ὑπερτάτη,
 Οὐραنيῶνων ταγματῶν ὑπερτέρα.

Δέσποινα Παντάνασσα χάρμα τὰ γένους,
 Ἄείποτ' εὖ φρονοῦσα τυγχάνοις γένει,
 Καὶ μοι μεγίστη πανταχοῦ σωτηρία.
 Δός μοι Κυρία τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων,
 Καὶ μοι πρᾶτ' αὖ ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΩΣ Σ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

Ἐκ τῆς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπισυνημμένου τοπογραφικοῦ πρώτου φύλλον, τὸ ὁποῖον ἐξαίτοῦμαι γὰρ μ' ἐπιστραφῇ, προσφωνήσεώς μου θέλει πληροφορηθῇ τὸ Σ. τοῦτο Ὑπουργεῖον τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσα τὴν μετανύπωσιν τῆς κατ' Εὐριπίδην τραγωδίας, ὁ Χριστὸς πάσχων, Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου· ἀλλὰ καίτοι πεποιθὼς, ὅτι θέλω εὖρη συμφῶνους οἰκοθεν εἰς τοῦτο τοὺς κυρίους Καθηγητὰς, Γυμνασιάρχας καὶ σχολάρχας τοῦ Κράτους, ὡς περὶ πολλοὺ ποιουνέτους τὴν ἐν παιδείᾳ καὶ ρουθεσίᾳ Κυρίου ἐκπαίδευσιν τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ἀναγκάσαν μ' ὅλον τοῦτο κρίνω καὶ τὴν σύστασιν τοῦ Σ. τούτου Ὑπουργείου, καὶ ταύτην ἐξαίτοῦμαι διὰ τῆς παδούσης μου, ἐλπίζων εἰς τὴν πρὸς τὴν εὐσεβῆ τῆς νεολαίας ἐκπαίδευσιν ἀνάμεικτον φροντίδα τοῦ Κ. Ὑπουργοῦ. ὅτι δὲν θέλει μὲ τὴν ἀρνηθῇ, ἀλλ' ὅτι θέλει διατάξει γὰρ ἐκδοθῇ ἀμέσως δι' ἐγκυκλίον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Μαρτίου.

Εὐπειθέσττος πολίτης

Θ. ΝΟΙΔΑΝ.

Τὸ ἐπὶ τῆς Δημοσίου ἐκπαίδευσέως Ὑπουργεῖον λαβὼν τὴν ἀνωτέρω ἀναφορὰν μου, ἀνέμυσεν ἐπιτροπὴν

ἐκ τριῶν κληρικῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν
κυρίων Νεοφύτου Βάμβα, Θεοκλήτου Φαρμαδικου, Μι-
σαιᾶ Αποστολίδου, καὶ τοῦ Γυμνασιάρχου Κυρίου Γε-
ωργίου Γερραδίου, καὶ διεύθυνεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἐ-
πιτροπὴν, προσκαλοῦν τὰ γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτή-
σεώς μου· ἀλλὰ τίς ἠδύνατό ποτε τὰ φαντασθῆ, ὅτι ἡ
ἐπιτροπὴ αὕτη ἤθελε διχογνωμήσῃ ἐπὶ πράγματος τόσον
ἀπαρχαίου διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν; καὶ οὕτως
ἀπεδείχθησαν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην οἱ μὲν πρῶ-
τοι, ἔσχατοι, οἱ δὲ δεύτεροι, πρῶτοι ἐλπίζω, ὅτι ὁ Κύριος
Ἰπουργὸς θέλει συγκατατεθῇ εἰς τὴν γνώμην τῶν ὁ-
μοφωτισάντων ἑτεροταγῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπο-
πύων τὴν τῶν ὁμοταγῶν, ὡς ἐλεθρίαν διὰ τὴν νεο-
λαίαν, καὶ θέλει ἐκδώσῃ τὴν ἐγκύκλιόν του κατὰ τὴν
γνωμοδότησιν τῶν ὀρθογρονούντων, καὶ κηδομένων τῆς
νεολαίας μελῶν τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς.—

ΕΣΦΑΛΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελίς 4	τεθραμμένην	Στίχ. 3	γρίφε τεθραμμένην
» 5	Τῇ Διοπάτου	» 30	» τῇ ταῦ Διοπάτου
» 8	πρωτοπημα	» 28	» πρωτοπήμονε
» 10	σπλάχνα	» 1	» σπλάχνα
» 11	» τεθηκόςαι	» 1	» τεθηκηκόςαι
» 14	παμφάγουσ	» 20	» παμφάγουσε
» 19	οἱ	» 4	» οἱ
» 23	οὐκ	» 26	» κοῦ
» 23	οὐκ πέρα	» 27	» οὐ πέρα
» 24	Τὸν δὲ νῦν	» 9	» τὸν δὲ νῦν
» »	Χριστὸν	» 10	» χριστὸν
» »	οὐ οἶδα	» 29	» οὐκ οἶδα
» 26	λαίρρασι	» 25	» λαίρασι
» »	ἀφρογγος	» 30	» ἀφρογγος
» 27	σφοδρὰς τ'	» 41	» σφοδρὰς τ'
» »	αἰθέρ	» 28	» αἰθέρ
» 28	οἶδ'	» 4	» οἶ δ'
» 31	κτίσεις	» 2	» κτίσει
» »	ὧς	» 18	» ὧς
» »	ἐκφράσσοντες	» 29	» ἐκφράσσοντες
» 33	Φωνῇ κραταιᾷ δὲ γαῖα	Φωνῇ κραταιᾷ γαῖα	γῆς
	γῆς: ταριχάτης.	28	ταριχάτη.
» 34	λίχνος γ' οὐσ	» 5	» λίχνος οὐσ'
» 37	οἷδας γὰρ	» 6	» οἷδας γὰρ
» »	οἷδας τε	» 23	» οἷδας τε
» 40	ἀντερεῖ	» 11	» ἀντερεῖ.
» »	ἡθῶτος	» 32	» ἡθῶτος
» 42	οἱ δ'	» 1	» οἱ δ'
» 44	κάρδιας	» 11	» καρδίαις
» »	ἀνατινάσσων	» 31	» ἀνατινάσσων
» 48	ἄρα σε	» 24	» ἄρα σε
» 49	οἶμαί σου	» 5	» οἶμαί, σου
» 50	σοφιστήν	» 3	» σοφιστήν
» »	φάνας	» 27	» φάνας
» »	καρδοκαῦσα	» 30	» καρδοκαῦσα
» 51	ἐχθροί	» 13	» ἐχθροί
» »	ὥπτεται κρημαστοῖς	» 24	» ὥπτεται κρημαστοῖς

» 52 πρόσωπον	» 16 » πρόσωπον
» 54 αἶμα	» 11 » αἶμα
» 55 τὴν δα	» 32 » τὴν δ'
» 56 εἰ	» 3 » ἥ
» » ἐλάσας	» 10 » ἐλάσεις
» 58 ὥπο	» 22 » ὥποι
» » ἀναστὰς;	» 25 » ἀναστὰς,
» » ὦν	» 26 » ἦν
» 60 πορθουμένης	» 7 » πορθουμένης
» » πανιθενῶς	» 26 » πανιθενῶς
» 60 Ἀπορραίων που	» 27 » Ἀμορραίων
» » πτόμα	» 28 » στόμα
» 63 πάρας	» 6 » πέρας
» » τότε	» 11 » τό τε
» » εἴμ'	» 15 » εἴμ'
» 64 παιδοστιβιάς γα	» 28 » παιδοστιβίης γα
» 66 προσήκει	» 24 » προσήκει
» 75 ἀρχιερεῖς	» 28 » ἀρχιερεῖς τα
» 78 πέδι	» 12 » πέρι
» 79 χωρὶς	» 11 » χωρὶς

